

Etupyörä

*Jääkäriprikaatin
joukko-osastolehti
1/2017*

Sivu 4
Everstiluutnantti
Reima Vanhanen
Päätoimittaja
1.12.2016 alkaen.

Sivu 28
Taisteluosaston kertausharjoitus LAPPI16

Sivu 32
Leopard 2 A4 -taistelupanssarivaunut Jääkäriprikaatiin

Sivu 42
Aate Piipposen sotapäiväkirja - Peräpohjolan pataljoona vapaussodassa 1918

Etupyörä 1/2017

Sisältö

Pääkirjoitukset	4
Jääkäriprikaatin komentajan tervehdys	6
Apulaiskomentajan palsta	
Paikallisjoukot tehtävien tasalla!	7
Lapin rajavartiosto.....	8
Palkittuja varusmiehiä	9
Henkilöstössä tapahtuu.....	12
Työelämään tutustumassa Jääkäriprikaatissa.....	14
Työharjoittelijana Jääkäriprikaatissa	15
Vierailuja ja tapahtumia	16
Liikuntakooste	22
Övningsledare vinter-kurssi Ruotsissa	24
Paikallispuolustusharjoitus	26
Taisteluosaston kertausharjoitus LAPPI16.....	28
Leopard 2 A4 -taistelupanssarivaunut Jääkäriprikaatiin	32
Rovaniemen ilmatorjuntapatteristo.....	34
Lapin jääkäripataljoona	36
Arktisen koulutuksen niksipalsta	41
Pöllisavotasta sotaan - Peräpohjolan pataljoona vapaussodassa 1918	42
Sodankylän Sotilaskotiyhdistys ry.....	49
Rovaniemen Sotilaskotiyhdistys ry	50
Maanpuolustustyö on "kokonaismaanpuolustusta"	52
Varusmiespalvelus Lapin sotilassoittokunnassa ..	54
Jääkäriprikaatin Kilta ry	56
Lapin Ilmatorjuntakilta ry.....	60
Pohjan Jääkärikilta ry.....	62
Aliupseerikurssi 2/16 Rovaniemi	64
Aliupseerikurssi 2/16 Sodankylä	72
Jääkäriprikaatin tapahtumakalenteri.....	83

"Sotaveteraanit ja lotat saavat Jääkäriprikaatilta kaiken tarvitsemansa tuen, mitä meillä on mahdollista antaa. Kunniakansalaisiamme arvostetaan!"
Jääkäriprikaatin komentaja eversti Antti Lehtisalo

Etupyörä 1/17 | Jääkäriprikaatin joukko-osastolehti

Toimituskunta:

Päätoimittaja, everstiluutnantti Reima Vanhanen
Toimitussihteeri Taina Pirinen
Hankintasihteeri Riitta Mikkola, taloudenhoitaja Leena Rautanen
Lapin jääkäripataljoonan edustaja
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston edustaja
Lapin aluetoimiston edustaja
Lapin sotilassoittokunnan edustaja

Yhteystiedot:

Jääkäriprikaati
Etupyörä
PL 5
99601 SODANKYLÄ
taina.pirinen@mil.fi
puh. 0299 452 111

Kansikuva:
Taina Pirinen

Valokuvat:
Jääkäriprikaatin arkisto
Puolustusvoimat
Erikseen kuvissa mainitut

ISSN 2343-3019 (painettu)
ISSN 2343-3027 (verkkojulkaisu)

Taitto:
Taina Pirinen

Paino:
Juvenes Print
Painosmäärä:
4000 kpl

Vahdin vaihto

Muttoauto kuormattiin Sodankylässä itsenäisyyspäivän aattona kirpsakassa pakkassäässä aina välillä katsellen kauniita lumipeitteisiä puita. Vajaan 1000 kilometrin siirtyminen uuteen kotiin Santahaminaan jossa ruoho vihertää, Suomi on todellakin pitkä maa. Lasten sukset, liukurit ja potkukelkka löysivät paikansa varastosta. Nähtäväksi jää, onko niille käyttöä koko talvena.

Sain toimia Jääkäriprikaatin esikuntapäällikkönä kolme ja puoli vuotta. Haikkein mielin suljin toimistoni oven ja mieleen paistui lu-

kemattomia muistoja ajasta. Päällimmäisenä mieleen tuli puolustusvoimauudistus ja muutos, jota toteutettiin koko esikuntapäällikkönä oloni ajan. Muutos käynnistyi itse asiassa osaltani jo vuonna 2012 toimiessani Pohjan jääkäripataljoonan komentajana. Vajaan vuoden poissaolo Mikkelissä ja paluu Sodankylään kesäkuun alussa 2013 ja muutoksen suunnittelu oli kiivaimmillaan. Urakka saatiin toteutettua ja vuosi 2015 ei ollutkaan vuosi, jolloin uudistus pysyisi organisaation osalta. Pienimuotoinen täsmennys vuodelle 2016

ja jälleen uusi vuodelle 2017. Komentajan toteamana nyt vuodenvaihteeseen ajoittuva muutos on toivottavasti viimeinen hetkeen.

Jääkäriprikaatiin jäi paljon, mitä jään kaipaamaan. Ystävät. Vajaassa kuudessa vuodessa oppi tuntemaan ja ystävystyi useiden ihmisten kanssa. Ne siteet eivät koskaan katkea. En voi kuvitella parempaa kasvupaikkaa lapsilleni kun ympäristö missä asuimme. Tietysti luonto sekä perheemme harrastusasiat kuivalihan tekoineen ja hiekkakuopalla pulkalla laskeminiisiin jäävät hyväksi muistoiksi. Minulle ystävät muistuttelivat jo ennen muuttoa, että muista: mies voi lähteä Lapista mutta Lappi ei miehestä. Kohdallani ei tarvitse huolehtia sen asian tiimoilta.

Uudelle esikuntapäällikölle ja Etupyörän päätoimittajalle Reimalle toivotan voimia ja menestystä tehtävässäsi. Sinulla on hieno työyhteisö työskennellä.

Kiitän Jääkäriprikaatilaisia, yhteistyökumppaneita ja sidosryhmiä saamastani tuesta vuosien saatossa. Hienoja ihmisiä ja hieno joukko. Olen ylpeä, että olen saanut palvella Jääkäriprikaatissa. Muistakaa, kaveria ei jätetä!

Santahaminassa 8.12.2016.

Everstiluutnantti Jari Osmonen
Ainelaitoksen pääopettaja
Sotataidon laitos
Maanpuolustuskorkeakoulu

Esikuntapäälliköksi 1.12.2016

On ehkä paikallaan pieni esittely. Sellainen valokuva on talvelta 1966 olemassa, jossa seison kolmen vanhana muuttolaatikon päällä silloisen ykkösen pihalla. Se on kerrostalo, joka siihen aikaan oli lähinnä sotkua ja jossa asui myös "Sutskofin Eikka", talkkari.

Varuskunta oli juuri rakennettu. Henkilökunta asui varuskunnassa ja penskoja vilisteli joka paikassa. Kerho oli kovassa käytössä. Ostettiin kaupasta viidellä pennillä purkkaa. Hiekkamontulla inkkarit väijyttivät länkkäreitä. Käytiin uinnin jälkeen sotkussa syömässä munkkia.

Vähän isompana koltiaisena katteltiin sotkun katolta salaa naisten pukuhuoneeseen. Saatettiin keitellä sahtiakin. Mopolla päristeltiin pitkin ja poikin. Kansantalolla käytiin Remua ja Pelleä katsomassa.

Sitten piti lähteä maailmalle. Opiskelemaan opettajaksi, sittemmin sotilaaksi, perhettä perustamaan, Ouluun ja Kajaaniin. Kunnes taas takaisin tänne, Lappiin. Aika äkkiä se ihmisen elämä hujauttaa!

Nyt narskuu taas lumi saappaitten alla ja äänetön viima löytää korvanipukat. Hämärä ei anna periksi eikä hiljaisuus hellitä. Tuntikin tuntuu kahdelta. Talvensydän. Tässä kahden kiireen, syksyn ja kevään, välissä. Sopiva hetki vaihtaa tehtävää.

Muutama periaate on hyvä teillä tietää. Omana elämänasenteenani on aina ollut positiivisuus ja optimismi. Asioita voi tehdä myös iloisella ilmeellä ja pilke silmäkulmassa! Jopa näitä meidänkin! Hyvä mieli ja olo ruokkii luovuutta ja kekseliäisyyttä, tuo vähän uskallustakin. Niitä tarvitaan tänä päivänä ja myös esikuntatyössä.

Positiivinen näkökulma hakee aina ratkaisuja, ei keräile esteitä. Se ei etsi syyllisiä, vaan syitä, joista

ottaa opiksi. Se näkee tulevaisuuden ja haasteet mahdollisuutena, ei uhkana.

Positiivinen mieli myös näkee muissa ihmisissä mahdollisuuksia, tilaisuuksia yhdistää voimavarat ja saada aikaan jotain enemmän ja paremmin. Se heijastuu ja kertaantuu, sitoo meidät toisiimme yhdessä tekemisen kautta. Porukalla tehty on kaikkien oma, siihen on helppo sitoutua. Ja tuloksista voidaan olla yhdessä ylpeitä!

Avoimuus ja keskusteleminen ovat mielestäni yksilön ja organisaation tärkeimpiä työkaluja. Kotona ja konttorissa. Puhutaan enemmän, ei myöhemmin. Sanotaan, mitä mieltä oikeasti ollaan. Annetaan asioiden riidellä, ei taistella keskenään. Uskalletaan ottaa

kantaa ja uskalletaan sitä kautta ottaa vastuuta yhteisistä asioista.

Vasta näin vanhemmiten olen oikeasti tajunnut kuuntelemisen tärkeyden! Työkavereilla, ystävillä, vaimolla, on hyviä ajatuksia, ideoita, esityksiä. Tarvitsee vain kuunnella ja voimme oppia uutta joka päivä! Miksi emme käyttäisi kaikkea sitä potentiaalia, mitä meillä yhdessä on! Organisaationa kuuntelemme palautteen avulla ja pyrimme sitten parantamaan toimintaamme. Meillä on varaa petrata molemmilla tasoilla!

Positiivisuus ja hyvä mieli on kaukana, jos kone yskii! Jaksaminen kotona ja konttorilla vaatii tämän päivän sykkeessä terveen ihmisen. Syödään, juodaan, liikutaan ja seurustellaan niin, että pysytään kunnossa ja virkeinä! Tässä meillä on jokaisella oma vastuumme.

Kaikille virkistävää vuotta 2017!

Jääkäriprikaatin esikuntapäällikkö
Everstiluutnantti Reima Vanhanen

Hyvät lukijat - prikaatilaiset!

Jääkäriprikaati on Lapin puolustaja. Ammattitaitoinen henkilökunta ja motivoituneet varusmiehet ovat toimintamme perusta. Jääkäriprikaatin henkilökunta on osoittanut venymiskykynsä ja halunsa kehittää joukkomme valmiutta ja koulutusta. Asevelvollisten koulutustulokset ja heidän antamansa palaute on hyvällä tasolla.

Korostan, että Jääkäriprikaatille asetetut tehtävät ja tavoitteet voidaan saavuttaa vain henkilöstöstä ja asevelvollisista huolehtien. Siksi meidän esimiesten on oltava tehtävissämme ehdottoman oikeudenmukaisia ja toimittava esimerkillisesti. Vastaavasti jokainen työntekijä ja asevelvollinen on velvollinen huolehtimaan omasta toimintakyvystään, tehtävistään ja käyttäytymisestään. Teemme asioita yhdessä.

Valmiuden kehittämisen ja taroituksenmukaisien koulutusjärjestelyjen takia tehtiin 1.1.2017

voimaanastuva organisaatiojärjestely. Kaikki jalkaväki-, jääkäri- ja panssarikoulutus keskitetään Sodankylään. Vastaavasti valtakunnallinen ilmatorjuntakoulutus jatkaa ja sotilaspoliisikoulutus keskitetään Rovaniemelle. Henkilöstön siirrot on minimoitu paikkakunnalta toiselle.

Henkilökunnan työilmapiirikyselyn tulokset ovat rohkaisevia. Puolustusvoimauudistus ja useat organisaatiomuutokset näkyvät tuloksessa. Jaksaminen ja työn määrä sekä sen jakautuminen koetaan kehittämiskohteeksi. Vahvuutemme on erittäin hyvä yhteishenki.

Ensi vuonna varusmiesten saapumiserän sotaharjoitusvuorokaudet laskevat kolmestakymmenestä viidestä kolmeenkymmeneen. Kertausharjoitusten vuorokausimäärä laskee tuhannella vuorokaudella. Henkilökunnan tekemien ylityöiden määrää rajoitetaan. Tiedottamista parannetaan muun

muussa uusilla infojärjestelmillä. Palaverit ja kokoukset on pidettävä sektoritasolta ylöspäin säännöllisesti. Uskon kaikilla näillä toimenpiteillä olevan positiivinen vaikutus henkilöstön jaksamiseen.

Jääkäriprikaati tarjoaa erityisosaamista, kykyään ja voimavarojaan laaja-alaisesti muun yhteiskunnan käyttöön. Jääkäriprikaati tukee viranomaisia jatkuvassa liikkeellelähätövalmiudessa Lapin alueella. Koulutamme ja kehitämme arktista osaamistamme omista ja puolustusvoimien tarpeista sekä pohjoismaisessa yhteistyössä.

Sotaveteraanit ja lotat saavat kaiken tarvitsemansa tuen Jääkäriprikaatilta, mitä meillä on mahdollista antaa. Kunniakansalaisiamme arvostetaan!

Toivotan kaikille hyvää ja työntäyteistä vuotta 2017. Kiitän henkilökuntaa parhaansa tekemisestä ja yhteistyökumppaneita saamastamme tuesta ja palveluista. Toivon meidän kaikkien olevan ylpeitä työstä, palveluksesta ja yhteistoiminnasta Lapissa.

Jääkäriprikaatin komentaja
Eversti Antti Lehtisalo

Reservi harjoittelee

Uusi kalenterivuosi on jo hyvässä vauhdissa. On siis aika ensin hieman arvioida päättynyttä vuotta ja sitten siirtää katseet alkaneeseen toimintavuoteen. Jääkäriprikaatille vuosi 2016 oli reservin koulutuksen kannalta työteliäs, mutta myös tuloksekas. Puolustusvoimauudistuksen tuloksena reservin harjoitustoiminta on kyetty palauttamaan määrällisesti tasolle jolla reservin suorituskyvyttä pystytään huolehtimaan. Viime vuonna Jääkäriprikaati koulutti yli 2500 reserviläistä kertaus- ja vapaaehtoisissa harjoituksissa. Suurimpana ja näkyvimpanä oli elokuussa toimeenpantu taisteluosaston kertausharjoitus LAPPI 16 Rovajärvellä. Harjoituksessa koulutettiin n. 2000 reserviläistä, ollen näin mitattuna yksi suurimmista reservin harjoituksissa puolustusvoimissa moniin vuosiin.

LAPPI 16 kokoluokan harjoitus ei ole toteutettavissa pelkästään Jääkäriprikaatin omina ponnistuksina, vaan hyvässä yhteistyössä puolustusvoimien muiden joukkojen ja yhteistyökumppaneiden kanssa ja tuella. Siitä kiitokset kaikille tasapuolisesti.

Kaikissa reservin koulutusta- ja harjoitustapahtumissa keskeistä on reservin osaamisen ylläpitäminen ja kehittäminen. Harjoituksille asetettujen tavoitteiden toteutumista arvioidaan ennen kaikkea joukon suorituskyvyn näkökulmasta. Harjoituksen kouluttajahenkilöstön arvioinnin ohella merkityksellistä on, miten koulutettavat ovat harjoituksen kokeneet. Reserviläiskäselyiden perusteella voidaan todeta, että reserviläiset arvostavat saamaansa koulutusta korkeatasoisena, luottavat omiin reservin johtajiinsa sekä ovat pääsääntöisesti tyytyväisiä harjoitusten käytännön järjestelyihin. Maanpuolustustahto reservissä myös näiden kyselyiden perusteella on erittäin

korkealla. Hyvistä tuloksista huolimatta pyrkimyksenämme on harjoitusten jatkuva laadullinen parantaminen. Mm. uusien koulutusvälineiden avulla on mahdollista tehostaa harjoituksia ja samalla lisätä niiden kiinnostavuutta. Erinomainen esimerkki tällaisesta on LAPPI 16 harjoituksessa ensimmäistä kertaa Jääkäriprikaatin reservin harjoituksessa laajasti käytössä ollut kaksipuolisen taistelun simulaattorijärjestelmä (KASI). Sen avulla on mahdollista kerätä mitattava määrä tietoa päälliköiden ja johtajien ratkaisujen vaikutuksista taistelujen kulkuun, mutta yhtä lailla yksittäinen sotilas saa välittömän tiedon omasta tilasta ja tilanteestaan. Todella hyvä koulutuksen apuväline.

Alkaneena vuonna Jääkäriprikaati jatkaa perustehtäviään valmiuden ja koulutuksen toimeenpanossa ja kehittämisessä. Reservin koulutuksen kohdalla ko-

konaismäärässä on jonkin verran laskua viime vuoteen verrattuna, Jääkäriprikaatin koulutettavien määrän jäädessä tänä vuonna jonkin verran alle 2000:n. Tämä johtuu pääosin siitä, että 2017 ei Jääkäriprikaati toimeenpane yhtä mitattavaa yksittäistä harjoitusta kuin viime vuonna. Reservin suorituskyvyn ylläpidosta ei näiden lukujen suhteen siis tarvitse olla huolissaan. Siispä ne joille käsky käy kertausharjoitukseen tai kutsu osallistua vapaaehtoisen harjoitukseen, tervetuloa harjoittelemaan. Kaikkia kiinnostuneita kehoitan hakeutumaan Maanpuolustuskoulutuksen kursseille, josta varmasti löytyy tarjontaa monipuolisesti jokaiselle.

Lopuksi toivotan kaikille Etu-
pyörän lukijoille menestyksestä
Suomi 100 juhluvuotta. Parhaat
hihtokelit ovat vielä edessäpäin.

Eversti Timo Mäki-Rautila
Jääkäriprikaatin apulaiskomentaja

Lapin rajavartiosto

Lapin rajavartioston toiminta on vahvasti sidoksissa Suomen turvallisuusympäristön ja naapurimaidemme kehitykseen. Tehtävät ovat sekä sisäisen että ulkoisen turvallisuuden alalla. Vielä muutama vuosi sitten rajavartioston suurin haaste oli kasvavan henkilöliikenteen hallinta itärajan rajanylityspaikoilla. Venäläisten vaurastuminen lisäsi matkailua Suomessa monena vuonna perästyksen. Näköpiirissä hämmötti EU:n ja Venäjän vastavuoroinen viisumivapaus, joka olisi lisännyt rajaliikennettä suurella hyppäyksellä. Nyt rajaliikenne on taantunut venäläisten ostovoiman heikkene- misen myötä Lapissa lähes puoleen siitä, mitä se oli ennätysvuonna 2013. Viisumivapausprosessi on haudattu toistaiseksi.

Suomen turvallisuusympäristö muuttui perusteellisesti 2014 alkaen. Lännen ja Venäjän välillä on nyt syvä vastakkainasettelu. Sotilaallinen jännitys ja aktiivisuus ovat lisääntyneet Itämerellä ja Suomen lähialueella. Ei voida sulkea pois mahdollisuutta, että Suomi joutuisi sotilaallisen voiman käytön kohteeksi. Sen lisäksi ns. hybridi-vaikuttamisen keinovalikoima on laaja, käyttökyky matala ja tunnistaminen usein vaikeaa. Myös terroristiset teot ovat järkyttäneet ihmisten turvallisuutta Euroopassa ja ennennäkemätön siirtolaisilmiö uhkasi romuttaa Euroopan vapaan liikkuvuuden alueen. Siirtolais-tilanne on toistaiseksi rauhoittunut, mutta nopeatkin muutokset ovat mahdollisia. Epävarmuutta lisää kansainvälisen politiikan ennustettavuutta heikentävät muutokset. Valitettavasti ei ole näköpiirissä, että turvallisuusympäristö muuttuisi nopeasti paremmaksi.

Lapin rajavartioston tärkein tehtävä on nyt kriisivalmiuden kehittäminen. Rajavartiosto varautuu hallitsemaan uudestaan käynnistyvän laittoman siirtolaisuuden tilanteen sisä- ja ulkorajalla, torjumaan Suomen alueen koskemattomuutta loukkaavat teot sekä aloittamaan rajalta alkaen taistelun sotilaallisen hyökkäyksen torjumiseksi. Erityisesti kehitämme valmiutta hallita lyhyellä varoitusajalla syntyvä tilanne kulloinkin käytössä olevilla resursseilla ja kasvattaa suorituskykyä nopeasti.

Rajavartioston resurssit ovat Lapissa rajalliset ja alue laaja. Rajavartiosto voi selvittää tehtävistään vain yhdessä muiden viranomaisten kanssa. Poliisin ja tullin tuki on siirtolaisilmiön hallinnassa rajavartiostolle välttämätöntä. Laajamittaisen siirtolaisilmiön hallinnassa tarvitsimme myös puolustusvoimien resursseja. Rajavartioston ja puolustusvoimien joukko-osastojen yhteistyö on jokapäiväistä

puolustusvalmiuden kehittämiseksi. Rajavartiosto osallistuu Jääkäriprikaatin operatiiviseen suunnitteluun, mikä on ollut perinteisin yhteistyön muoto. Nyt kehitämme erityisesti korkeassa valmiudessa olevien yksiköidemme osaamista ja yhteistyötä sekä materiaalivalmiutta. Tässä on myös poliisilla tärkeä rooli. Valmius ja suorituskyky syntyvät vain yhdessä tekemällä.

Hybridi-vaikuttamisen seurauksiin vastaaminen tulisi olemaan haaste. Mahdollisessa kriisissä ilmiöiden ja uhkien luokittelu joko sisäisen tai ulkoisen turvallisuuden piiriin ei olisi yksinkertaista. Suomessa tähän on varauduttu hyvin. Turvallisuusviranomaisten toimivalta on osin limittäinen ja viranomaisilla on mahdollisuus tukea toisiaan antamalla virka-apua. Johtosuhteet määräytyvät sen mukaan, mitä laissa on säädetty sekä kenellä on paras tilannekuva ja johtamiskyky. Tärkeintä on, että kaikki tarvittavat viranomaisresurssit saadaan nopeasti käyttöön.

Minulla on ollut mahdollisuus perehtyä Jääkäriprikaatin tehtäviin ja toimintaan komentajanne kanssa. Jääkäriprikaatissa tehdään äärimmäisen tärkeää työtä Suomen hyväksi. Henkilöstön ammattitaito ja asenne herättävät luottamusta näinä epävarmoina aikoina.

Kiitokset Jääkäriprikaatille erinomaisesta yhteistyöstä Lapin rajavartioston kanssa.

Lapin rajavartioston komentaja
Eversti Jari Tolppanen

Palkittuja varusmiehiä

Myönnetyt Lapin Jääkäriaritit 23.11.2016

Lapin jääkäripataljoonan

1. Jääkärikomppaniassa

Kersantti Myllylahti Niilo-Valtteri
Kersantti Palosaari Benjam Natanael
Korpraali Id Juho Elias
Korpraali Niemelä Jarkko Markus Mikael
Jääkäri Keskitalo Juho-Pekka Eemeli

Kranaatinheitinkomppaniassa

Alikersantti Ahvenjärvi Jyri Valtteri
Korpraali Lehto Ville Pietari Kaukonpoika

Esikunta- ja Viestikomppaniassa

Upseerikokelas Nikkinen Aki Petteri
Upseerikokelas Rupponen Anttoni Toivo Herman
Jääkäri Jokiniemi Lassi Toivo Mikael

Huoltokomppaniassa

Upseerikokelas Tuuri Paju Linnea

3. Jääkärikomppaniassa

Upseerikokelas Lairo Teemu Mikael
Upseerikokelas Salow Jarkko Petteri

Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston

2. Jääkärikomppaniassa

Alikersantti Mäkipoura Ville Matias
Korpraali Vähäsöyrinki Matti Elias

Tukikohtakomppaniassa

Upseerikokelas Hyytinen Aleks Samuli
Korpraali Paananen Sampo Juhani

Kotiuttamisjuhlassa Sodankylässä ja Rovaniemellä 13.9.2016 palkittiin seuraavat ansioituneet varusmiehet:

Jääkäriprikaatin puukko ja kunniakirja erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Korpraali Puolakka Mikael Jaakko Veli
Korpraali Myllylahti Anton Ilmari

Jääkäriprikaatin puukko ja kunniakirja erittäin hyvästä palveluksesta sotilaspoliisina Jääkäriprikaatissa:

Korpraali Ojala Sampo Matias Pentinpoika
Korpraali Niemelä Juho Olavi

Jääkäriprikaatin puukko ja kunniakirja erittäin hyvästä palveluksesta lääkintämiehenä Jääkäriprikaatissa:

Jääkäri Ruokangas Dominik Stefan
Korpraali Kinnunen Juho Paavo

Kiltamitali hyvähenkiselle varusmiehelle:

Korpraali Lämsä Elias Pekka Einari
Korpraali Jokitalo Topi-Aleksi Johannes

Lapin lennoston killan palkinto:

Jääkäri Juntunen Jukka-Pekka Topias

Rovaniemen Reserviläiset ry:n palkinto, Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali ja kunniakirja miehistöön kuuluvalle:

Jääkäri Päckilä Leo Olavi

Sodankylän Reserviläiset ry:n palkinto, Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali ja kunniakirja miehistöön kuuluvalle:

Korpraali Koskinen Samu Mikael

Oulun Sotilaskotiyhdistyksen stipendi Oulun seudulta olevalle rehdille, reippaalle ja joukkoon sopeutuvalla varusmiehelle:

Korpraali Sorvoja Timi Johannes
Jääkäri Pihlajanmaa Mauno Tapio
Jääkäri Heikkinen Eero Juhani
Jääkäri Pesonen Tuomas Juho
Jääkäri Tervonen Niko Santeri
Korpraali Klasila Mikael Petteri
Jääkäri Kykyri Valtteri Leonard
Jääkäri Yo Aye Hla

Rovaniemen Sotilaskotiyhdistyksen palkinto eniten kuntoindeksiään kohottaneille:

Jääkäri Nurmesjärvi Eerik Feedi Johannes
Jääkäri Hildèn Jonne Kristian

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen palkinto eniten kuntoindeksiään kohottaneille:

Korpraali Hintsala Riku Aleksanteri
Jääkäri Kiviniemi Joonas

Ulla Mustakallio- rahaston stipendi hyvää sotilaskuntoa osoittaneille, miehistötehtävissä palveleville varusmiehille:

Jääkäri Ristimella Antti Aleksi Vilhelmi
Korpraali Saari Joni Aaro Samuli

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen palkinto hyvästä yhteistyöstä:

Jääkäri Ollila Matti Samuli

Kotiuttamisjuhlissa Sodankylässä ja Rovaniemellä 14.12.2016 palkittiin seuraavat ansioituneet varusmiehet:

Jalkaväen mitali ja kunniakirja sekä nimet kunniatauluun erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Upseerikokelas Niskala Miika, Kersantti Viuhkola Mikko Matias

Oulun Suomalainen Klubi Ry:n stipendi parhaiten menestynyt upseerikokelas:

Upseerikokelas Salow Jarkko Petteri

Jääkäriprikaatin kunniakirja ja stipendi taitavasta ja kolarittomasta moottoriajoneuvon kuljettamisesta varusmiesaikana:

Jääkäri Soudunsaari Arto Matias
Korpraali Niskakangas Timo-Matti

Jääkäriprikaatin kunniakirja ja puukko hyvästä palveluksesta erikoisajoneuvon kuljettajana Jääkäriprikaatissa:

Korpraali Sormunen Juho Antero
Korpraali Heinonen Juha-Matti Antero

Jääkäriprikaatin kunniakirja ja puukko ansiokkaasta palveluksesta joukkoyksiköissä Jääkäriprikaatissa:

Korpraali Pajala Juho Tapan
Jääkäri Iso-Möttönen Samuli Eero Aleks

Sodankylän Reserviupseerit Ry:n palkinto Reserviupseerien mitali ja kunniakirja ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Upseerikokelas Hilla Perttu Elmeri

Sodankylän Reserviläiset ry:n palkinto Lapin Reserviläispiirien mitali ja kunniakirja: Lapin reserviläispiirien hopeinen mitali ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Kersantti Törmänen Teemu Lauri Juhani

Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Jääkäri Holmberg Tuomas Kristian

Rovaniemen Reserviupseerikerho ry:n palkinto: reserviupseerien mitali ja kunniakirja ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Upseerikokelas Raappana Simo Artturi

Rovaniemen Reserviläiset ry:n palkinto Lapin reserviläispiirien hopeinen mitali ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Alikersantti Niiranen Antti Paavo Sakari

Lapin reserviläispiirien pronssinen mitali ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Jääkäri Jääskeläinen Risto Johannes Eemil

Lapin Ilmatorjuntakillan palkinto erittäin hyvästä palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Upseerikokelas Mämmi Matti Tapio
Alikersantti Vähäkangas Matias Juhana
Korpraali Järvelä Eetu Jaakko Santeri
Korpraali Keränen Ville Henrik

Lapin Lennoston kilta ry:n palkinnot: Kiltalautanen 347 vrk palvelleelle johtajalle:

Alikersantti Taivalkoski Sakari Waltteri

Killan kirja 165 vrk palvelleelle:

Lentosotamies Pirttijärvi Topi Henrik Tapani

Maanpuolustuksen kannatussäätiön Stipendi Jääkäriprikaatin maanpuolustuksen kannatussäätiön stipendirahto, erittäin ansiokkaasta palveluksesta Jääkäriprikaatissa:

Korpraali Idd Juho Elias

Jääkäri Jurva Antti Herman

Korpraali Alatulkkila Sampo Elias

Jääkäri Autio Timi Kalervo

Maanpuolustuksen kannatussäätiön stipendi kiitettävästä laivuepalveluksesta

Lentosotamies Kivelä Simo Oskari

Lentosotamies Jylhä Ville Valtteri

Jääkäriprikaatin Kiltamitali hyvähenkiselle varusmiehelle, jonka varusmiehet valitsivat keskuudestaan:

Jääkäri Vanha Juhana Henrik

Upskokelas Lappalainen Roope Tapio Tuomas

Kersantti Auerrinne Joni Mikael

Korpraali Alakärppä Jaani Alfred

Jääkäri Vaattovaara Taneli

Upseerikokelas Kumpula Santeri Lauri Einari

Jääkäriprikaatin Killan ”Puolesta maan”-veteraanimatrikkeli parhaalle sodankyläläiselle 165 vrk palvelleelle:

Jääkäri Puotiniemi Saku Eemeli

JP27:n perinneyhdistyksen rahalahjoitus ja Jääkäriin testamentti jääkärihenkisin varusmies:

Alikersantti Keskiniva Jyri Petteri

Pohjan Jääkärikillan stipendi erittäin ansiokkaasta palveluksesta 3. Jääkärikomppaniassa:

Upseerikokelas Hinno Mitja Aslak Isidor

Sotilaskotiliiton, Ulla Mustakallio -rahaston stipendi hyvää sotilaskuntoa osoittaneelle varusmiehelle:

Korpraali Alakärppä Jaani Alfred

Oulun Sotilaskotiyhdistyksen stipendi Oulun seudulta olevalle rehdille, reippaalle ja joukkoon sopeutuvalle varusmiehelle, jonka kouluttajat valitsevat:

Alikersantti Niemelä, Iikka Johannes

Alikersantti Keltamäki Aleks

Upseerikokelas Karhumaa Jere Mikael

Korpraali Lehtola Jonas Janne Akseli

Jääkäri Rantala Matti Antero Kalevi

Alikersantti Martikainen Ville Veikko

Jääkäri Savela Joakim Sakarias

Alikersantti Meriläinen Joni-Petteri Emil Eliel

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen palkinnot hyvästä yhteistyöstä:

Alikersantti Kovanen Miika Samuel

Alikersantti Nevanperä Joni Markus

Jääkäri Ävist Roni Nikanor

Rovaniemen Sotilaskotiyhdistyksen palkinnot eniten kuntoindeksiään kohottaneille varusmiehille (sykemittari):

Alikersantti Saarenpää Joni Jukka Henriikki

Upseerikokelas Salin Eerik Nikolai

Tykkimies Katajamäki Samu Eemeli

Alikersantti Pyhtilä Pete Salomon

Alikersantti Kukkohovi Väinö Vili Olavi

Jääkäri Huhmo Saku Valtteri

Kersantti Kuusijärvi Atro Valtteri

Alikersantti Jyvälä Pasi Tapani

Lentosotamies Pirttijärvi Topi Henrik Tapani

Leijona Cateringin stipendi parhaalle sotilaskeittäjälle:

Jääkäri Toppi Hannes Paavo Mikael

Jääkäri Väänänen Peetu Verneri

VEHO hyötyajoneuvo palkinto, tavarapalkinto:

Korpraali Rundgren Henry Ingvar

Autoliiton Napapiirin osaston palkinto, standardaari:

Korpraali Siipo Juho Topi Kasper

Henkilöstössä tapahtuu

| Teksti: Palkkasihteeri Tanja Moilanen

Ylennykset

1.7.2016
Kapteeniksi yliluutnantti Henry Rautio

1.9.2016
Kapteeniksi yliluutnantti Janne Määttä
Kapteeniksi yliluutnantti Juha Puurunen
Kapteeniksi yliluutnantti Ville Vähäpassi
Yliluutnantiksi luutnantti Janne Ollila
Yliluutnantiksi luutnantti Vilho Rantanen
Yliluutnantiksi luutnantti Aku Saarelainen
Yliluutnantiksi luutnantti Esko Äärynen

Ansiomerkit, ansioristit ja mitalit

1.10.2016
Jääkäriprikaatin pienoislippu
Kapteeni Terho Nieminen

Lapin Jääkäri-risti
Kapteeni Sakari Hietanen
Kapteeni Janne Heikkilä
Yliluutnantti Marko Siirtola
Luutnantti Taneli Keränen
Ylikersantti Jarkko Luoro
Ylikersantti Kalle Sirviö
Ylikersantti Janne Luukinen
Ylikersantti Henri Miettinen
Kersantti Salla Hannula
Varastonhoitaja Juha-Markku Kangas

Maanpuolustusmitali
Majuri Juha Korvanen
Majuri Martti Rautanen
Majuri Pekka Äikäs
Kapteeni Jaakko Jokela
Kapteeni Markku Kauppi
Kapteeni Juha Massinen
Yliluutnantti Ari Keski-Säntti
Yliluutnantti Eero Näsi
Teknikkoluutnantti Matti Hakkarainen
Sotilasmestari Jouko Kaihua
Vääpeli Mika Aspegren
Vääpeli Toni Huhtamella
Ylikersantti Antti Oikarinen
Ylikersantti Jussi Saikkonen
Ajojärjestelijä Mari Auvinen
Taloussuunnittelija Virpi Korpi
Varastonhoitaja Sirkka-Liisa Kumpula
Arkistosihiteeri Saini Leskinen
Toimistosihiteeri Soile Paasilinna
Taluspäällikkö Leena Rautanen
Henkilöstösuunnittelija Riitta Rautio

Stipedit
Kapteeni Jarkko Kumpulainen
Kapteeni Teppo Lankila
Teknikkoluutnantti Jaana Kasurinen
Hankkija Kaarlo Kuusela

Kunniakirjat
Kapteeni Niko Hämäläiselle aloitteesta Varomääräyksen D 2.1 Ammunnat pienikaliperisilla aseilla
Kapteeni Matti Kurttilalle aloitteesta Johtosarja Virve-puhelimen kytkemiseen aktiivikuulosuojaimiin, myös 100 € aloitepalkkio
Kapteeni Markku Kaupille aloitteesta ITO90M-järjestelmän viestilaitteiden koulutus- ja testausasema
Ylikersantti Kalle Sirviölle aloitteesta Suurempi liukueste varuskuntaravintola Tähdän keskioven eteen
Ylikersantti Jaakko Karvolle aloitteesta IFF-interrogaattorin suojalevyn modifiointi, myös 100 € aloitepalkkio

6.12.2016
Solki Jalkaväen ansioristiin
Kapteeni Risto Makkonen
Kapteeni Kari Mähönen

Jalkaväen ansioristi
Kapteeni Arto Harjuniemi
Kapteeni Heikki Luusua
Vääpeli Juha-Matti Lehti
Ylikersantti Riikka Nyström
Ylikersantti Tuomas Poikela
Ylikersantti Kai Leinonen

25.11.2016 **myönnetyt Lapin ilmatorjuntaristit**
Luutnantti Vilho Rantanen
Luutnantti Esko Äärynen
Kersantti Tuomas Näätsaari
Yliluutnantti Jani Toivanen
Luutnantti Jukka Kaikkonen
Luutnantti Samuli Pietilä

28.11.2016 **Ilmatorjunnan tarkastajan myöntämät ansioristit**
Ilmatorjunnan ansioristit
Everstiluutnantti Joakim Salonen
Kapteeni Jari Peltoniemi
Kapteeni Timo Tuunila

29.11.2016 **myönnetty stipendi**
Kapteeni Antti Kumpu

6.12.2016 ylennykset reservin sotilasarvossa

Yliluutnantiksi luutnantti Juha Rutonen
Luutnantiksi vanhempi asentaja, reservin vänrikki Jari Ruotsalainen
Sotilasmestariksi suunnittelija, reservin ylivääpeli Jouni Ojapelto
Ylikersantiksi kersantti Jesse Nilirova
Kersantiksi Kersantti Teemu Kustula

6.12.2016 annetut palvelusarvot

Ylikersantiksi kersantti Jesse Nilirova
Ylikersantiksi kersantti Teemu Kustula

Tehtävään määräyksiä

1.12.2016 Esikuntapäälliköksi everstiluutnantti Reima Vanhanen
1.1.2017 Koulutusosaston osastopäälliköksi everstiluutnantti Ari Mure
1.1.2017 Lapin Jääkäripataljoonan komentajaksi Everstiluutnantti Jussi Viinamäki

Jääkäriprikaatin aloitetoimikunnan 2.11.2016 myöntämät aloitepalkinnot:

Kapteeni Niko Hämäläinen: Korkean valmiuden yksiköiden ydinhenkilöstön osaamisen kehittäminen vapaaehtoisharjoituksin.
Luutnantti Aleksanteri Markkanen: Siirtyminen uusiin aktiivikuulosuojaimiin.
Ylikersantti Jaakko Karvo: Aseturvallisuus eri tapahtumissa.

Vuoden jääkäriprikaatilainen everstiluutnantti Jari Osmonen

Everstiluutnantti Jari Heikki Osmonen on palvellut Jääkäriprikaatissa Pohjan Jääkäripataljoonan komentajana vuosina 2010 - 2012.

1.6.2013 lukien everstiluutnantti Jari Osmonen on toiminut Jääkäriprikaatin esikuntapäällikön tehtävässä. Everstiluutnantti Jari Osmonen on itseään säästämätön sotilasjohtaja, jonka toiminnalle on ominaista olla kiinnostunut alaisensa hyvinvoinnista ja olla vahvasti alaisensa tukena haasteellisissa sekä vaikeissakin olosuhteissa. Vaikeissa henkilökohtaisissa elämäntilanteissa olleet ihmiset ovat kokeneet saaneensa everstiluutnantti Jari Osmoselta vilpitöntä ja aitoa tukea elämässään. Everstiluutnantti Jari Osmonen toteuttaa konkreettisesti suomalaisten sotilaiden tunnuslausetta ”kaveria ei jätetä”.

Jari Osmonen ei kaihda vastuun ottamista päätöksistään. Hän on mukana päättämiensä asioiden toteuttamisessa tukien alaisiaan ja saaden alaisensa toimimaan mahdollisimman hyvin. Hän sitoutuu toimimaan joukon yhteisten tavoitteiden puolesta ja eteenpäin viemiseksi.

Hän on merkittävästi ollut kehittämässä omien vastuualojensa toimintoja tarkoituksenmukaisempaan ja toimivampaan suuntaan. Hän antaa tunnustusta alaisilleen hyvin tehdystä työstä ja on aidosti iloinen alaisensa onnistumisista eri elämänsäaloilla.

Jari Osmonen toiminnan merkitys suomalaisen maanpuolustustahdon ja jääkärihengen ylläpitäjänä sekä kehittäjänä on myös merkittävää. Hänen kiitosta saanut toimintansa eri sidosryhmien edustajien kanssa on osaltaan edesauttanut Puolustusvoimien ja Jääkäriprikaatin myönteisen julkisuuskuvaan kehittymistä.

Everstiluutnantti Jari Osmonen on todellinen Jääkäriprikaatilainen. Hän nauttii Jääkäriprikaatilaisten kunnioitusta ja arvostusta.

Everstiluutnantti Jari Heikki Osmonen ansiokas työ Suomen, Puolustusvoimien ja Jääkäriprikaatin hyväksi ansaitsee tulla huomioituksi.

Aino Rantala työelämään tutustumassa

Smurffeja ja kurkkusalaattia

Olen Aino Rantala Korkalovaaran peruskoulusta ja olin Someroharjulla työelämään tutustumisessa eli TET:issä 3.-7.10. eli silloin kun oli tämän syksyn ensimmäiset kunnan pakkasaamut. Tässä teräviä havaintojani kurkkusalaatteihin pukeutuvien mielenkiintoisesta ja jokseenkin huvittavasta arjesta.

Kuulin TET:in aikana monesti kysyttävän, miten ihmeessä päädyin tänne Someroharjulle TET:tiin. Ensinnäkin TET Puolustusvoimissa olisi varmasti tosi siistiä - koko elämäni kun olen kuullut kovia juttuja armeijasta iskältäni ja tädiiltäni. Toiseksi tahdoin viettää mieleenpainuvan, tapahtumarikkaan ja hauskan viikon. Odotin TET:iä kuin kulta nousevaa parikan varmistumisesta alkaen. Pari hiihtokaveriani olivat todella kateellisia minulle ja he olisivat kuulemma halunneet itekin päästä tutustumaan varuskuntaan.

Kerron teille hyvät lukijat nyt kaikkia "kovia" juttuja, mitä tapahtui tämän viikon aikana.

Maanantaina TET-viikkoni alkuun tapasin ensimmäisenä IT-patterin vääpelin Kontsaksen Petrin, jonka kanssa suuntasimme heti Sotkuun. Hyvää oli, pisteet Sotkun tädelle ja sedille. Sitten lähdin Rydningenin Helin kanssa hakemaan innolla odottamiani varusteita.

Olin aika hämilläni tavaran määrästä, jonka sain viiden päivän oleilua varten. Käytännöllisenä ihmisenä minulla itselläniikin olisi ollut esimerkiksi vyö ja hiihtohanskat omastakin takaa mukana. Yllätyin monella tapaa varusteista saadessani. Ymmärrän kyllä, ettei niitä vaatteita suunnitella tällaiselle naispuoliselle siimalle, mutta takki oli siitä huolimatta todella iso. Se oli niin iso, että minua jopa nolotti aluksi käyttää sitä. Tai sitten minä olin vain väärän kokoinen. No jos takki oli iso, niin t-paitaa olisin voinut käyttää telttana viime kesän Jukolan viestissä. Kokoa 41 olevia sukia en edes viitsi tyylyttää. Vähiten pisteitä olisin kuitenkin antanut lipiksien suunnittelijalle (kaikella kunnioituksella häntä kohtaan). Minun onnekseni kaikki vaatteet eivät oleet sellaisia farsseja; Poolopaita oli juuri sopivan mallinen ja villakerrasto mukavan lämmin. Hanskatkaan eivät jääneet käyttämättä ja ennakkoluuloistani huolimatta kengistäkin löytyi 37 kokoisia. Pienen tuskailun ja Helin avustuksen jälkeen sain kampeet päälle kiitettävästi. Sitten olinkin valmis turistikierrokselle ympäri Someroharjun "kampus" -aluetta.

Tiistaina pääsin vetämään sauvakävelyä ja -juoksua varusmiehille ja seuraamaan heidän koulutustaan Pietiläisen Samulin kanssa. Sen lisäksi ammuin ilmatorjuntakonekiväärisimulaattorilla (melkoinen sanahirviö tuo). Simulaattorilla sain kokonaiset kolme "hekoa" alas. Kuinka monta kertaa yritin, on sitten toinen asia. Koulutus ei poikennut kovinkaan paljon normaaleista koulun oppitunneista. Samuli pyysi kokelemaan Jänkälää kertomaan omasta koulutuksestaan. Hän kertoi kaiken maailman RUK:eista ja Haminoista, eikä minulla ollut oikeasti minkään sortin hajua, mistä hän selitti. Illalla kotona minun oli pakko katsoa Googlesta, mitä

RUK mahdollisesti tarkoittaa. Lopulta onneksi pääsin elementtiini, kun lähdin opettamaan ukkeille sauvakävelyä. Se jos mikä oli mielenkiintoista. Edellisellä viikolla olin kysynyt iskältä, miten mahdollisesti vedän sauvakävelyn heille. Iskän mukaan ensiksi täytyy opetella sauvojen laitto käsiin. Olin ihan puulla päähän lyöty. Isot miehet eivät muka osaa laittaa sauvoja käsiin. Kysyinkin, olinko menossa lastentarhaan vai armeijaan vetämään sauvakävelyä. Paikan päällä selvisi, että lastentarhaan. Olihan se säätämistä, mutta kaikista nolointa oli, että minä en osannut laittaa niitä hiton sauvoja omiin käsiini. Koko elämäni olen hiihtänyt enkä yksinä sauvoja osannut käyttää. Kirjallinen anteeksipyyntö kaikille Jänkälän joukkoihin kuuluville, kun opetin teille laittamaan sauvat väärin. No jaa, olihan se kaikin puolin hassun hauska reissu. Vähän oli vielä harjoittelemista niiden sauvojen kanssa itse kullakin, varsinkin hänellä, joka löysi itsensä rähmältä ojusta.

Keskiviikkona kävin purkamasassa henkilökunnan suunnistusradan Pahkamaan ampumaradalta heti aamusta. Oli kylmä, joten piti oikein käydä laittamassa se karvaturrekerrastokin päälle, ennen kuin lähdin tarpomaan metsään. Jätin pyörän säähavaintopallolle, josta lähdin kohti auringonnousua. Pikku pakkasesta johtuen maa oli kuurassa, varsinkin soilla näytti mahtavalta, kun soiden vedet olivat jäätyneet suokasvien pinnoille. Kännykän kameran rulla täyttyi hienoisista maisemakuvista matkan varrelta. Itse suunnistusratahan oli kohtuuttoman helppo. Iskä lupasi, että saan suunnitella ensi vuoden suunnistusradan. Odottakaapa vaan.

Torstaina pidin varusmiehille kuntopiirin aamupäivästä Leinosen Matin ohjeilla. Tai komean kaljupään, jolla pikku-Samuli luonnehti Matin ulkonäköä. Olihan se mahdollista, kun muut epätoivoisesti yrittävät suoriutua liikkeistä. Ainut miinuspuoli vetäjänä oli, että minulla oli kamalan kylmä siellä salissa. Itse kuntopiiri oli lähes normaali, jonka lisäksi alku- ja loppuverryttelyksi koripalloa. Koripallo kyllä

luonnistui heiltä, mutta itse kuntopiiri sakkasi monella. Jotkut punnerrukset muistuttivat lähinnä ankeriaita verkossa ja muutamat langut eivät olleet ainoastaan latvasta lahoja. Jänkälä, vaadi kaikkia (paitsi häntä, joka teki täydellisiä skorpionoja) tekemään vähintään 20 punnerrusta joka aamureippailussa. Ne tulevat tarpeeseen. Mutta muuten meni kerrassaan mainiosti. Neljän korin heittokisaan löytyi melkein pä ylivoimainen voittaja. Niin, ja jos asianomaiset eivät maininneet, annoin plussaa heidän ryhmälle.

Perjantaina haastattelin Heliä ja Kontsasta. Toimin myös kirjureiden "apurina", heillä kun oli niin paljon tehtävää, kuten kahvin keittoa ja paperien silppuamista. Lopuksi kävin palauttamassa kampeeni,

joita olin tarkkaan vaalinut. Ja päivän päätteeksi tärkein, eli minun oli pakko päästä Sotkuun kahville.

Tällaisia yleisiä havaintoja, joita tein näiden viiden päivän aikana oli, että kahvia kului litratolkulla. Laskin, että jos juo kahvia tuolla tahdilla koko työuran ajan, tulee juotua noin 87 500 litraa. Se saattaa hyvinkin johtua kahvitaukojen määrästä, joita oli koko ajan. Porukka oli rentoa ja leppoisaa, kukaan ei edes huomauttanut, kun tulini muutamana päivänä myöhässä. Kaiken lisäksi ruoka oli todella hyvää, siitä pointsit kokeille.

Totuuskin armeijasta kävi ilmi kirjurien toimistossa. Poikien yleinen mielipide oli, että älä hullu tule vapaaehtoisesti tänne, mutta naisvarusmies oli sitä mieltä, että kannattaa. Sepä se.

Sauvojen käsiin laitto-operaatio ei jäänyt ainoaksi huvittavaksi tapaukseksi. Olin aika otettu, kun joku varusmies luuli minua kersantiksi. Toisaalta joku toinen luuli minua alokkaaksi ja vaati minua tervehtimään häntä. Siitä en ollut yhtä otettu, vaikka saimmekin Helin kanssa hyvät naurut. Sössin vielä kaiken lisäksi kuntopiirin ajanoton.

Kun olisi ollut puolen minuutin kierros käynnissä, kelloitin kaikki liikkeet minuutin mittaisiksi. Kukaan ei tosin sanonut mitään, vaan kaikki jatkoivat tekemistä. Sama ei olisi voinut toistua hiihtoharjoituksissani. Sitten minä en edes tiennyt mikä on pakki. Luulin, että se on joku sisäpiirinimitys Pahkamaan ampumaradalle, kunnes selvisi, että se on se loota, josta syödään metsässä. Älkää naurako pliiis.

Minusta Jääkäriprikaati oli kaikin puolin mukava paikka, jossa aikaisista aamuista huolimatta voisi olla pidempäänkin. Suosittelen ehdottomasti! Kiitokset Jääkäriprikaatille, Kontsakselle, Pietiläiselle, komealle kaljupäälle Leinoselle, Tennolle, kuvaaja jääkäri Johannes Manniselle, kokeleas Jänkälän joukoille, kirjureille ja heidän toimistosaan vierailleille henkilöille. Erityiskiitos Rydningenin Helille, kun jaksit mennä aina yhtä aikaa minun kanssani syömään ja toimit sellaisena asioiden selvittäjänä minulle. Pitäkää hauskaa ja harkitkaa vaikka vihreää teetä.

PS. Majuri Marko Nissinen, sinut rankattiin kahvihuoneen kingiksi.

Liikuntaneuvojaopiskelija Juho Väänänen työharjoittelijana Jääkäriprikaatissa

Keskeisimmät työtehtävät

Työtehtäviini kuului harjoittelun aikana erilaisten liikuntakoulutusten suunnitteleminen ja ohjaaminen sekä kuntotesteissä avustaminen. Tein myös muutamalle henkilökuntaan kuuluvalla henkilökohtaisen liikunta- ja ravinto-ohjelman. Suunnittelin ja kuvasin Jääkäriprikaatin varuskuntasairaaloihin selkäjumppaliikepaketin, jota varuskuntasairaalat voivat hyödyntää varusmiesten selkäongelmissa.

Oppimiskokemukset harjoittelujakson aikana

Eniten ehkä opin harjoitteluni aikana, kuinka tärkeää on suunnitella erilaiset koulutukset ja harjoitukset tarkasti etukäteen eikä lähteä "takki auki" pitämään mitään liikuntakoulutusta.

Varuskunta työympäristönä

Niin Sodankylän kuin Rovaniemen varuskunnat ovat aivan loistavia työympäristöjä. Esimerkiksi kaikki välineet, mitä tarvitaan koulutukseen löytyvät. Tarvittaessa hankitaan uusia välineitä. Suosittelem varuskuntia työharjoittelupaikoiksi kaikille, jotka haluavat vähän erilaiseen ja jämäkämpään työympäristöön töihin.

Muita kokemuksia ja ajatuksia

Olihan se vähän erilaista saapua takaisin samaan joukko-osastoon työharjoitteluun, missä olin itse varusmiehenä palvellut ja kotiutunut reserviin vänrikkinä 19.6.2014. Hienointa oli huomata se, että vaikka kouluttajien joukossa oli tuttuja kasvoja varusmiesajalta,

niin pääsin heti mukaan työporukkaan, eikä minkäänlaista kitkaa ollut.

Viimeisinä päivinä pääsi myös vähän vapaalle omista suunnitellu/kouluhommista ja pääsi osallistumaan henkilökunnan ampumatesteihin.

Jääkäriprikaati ja Lapin lennosto juhlivat yhdessä

Kuvat: Minna Piirainen ja Johannes Manninen

Jääkäriprikaatin ja Lapin lennoston vuosipäivien juhlailaisuudet järjestettiin 30.9.2016 Rovaniemellä.

Jääkäriprikaatin vuosipäivä

Jääkäriprikaatin vuosipäivää vietetään 1. lokakuuta. Päivämäärä ja vuosi pohjautuvat presidentti Urho Kekkosen määräykseen 29.8.1979, jolloin presidentti hyväksyi Jääkäriprikaatin perustamisen Puolustusvoimien ylipäällikkönä. Puolustusvoimien komentaja kenraali Lauri Sutela ja Pohjois-Suomen Soti-

lasläänin komentaja kenraaliluutnantti Magnus Haaksalo suorittivat prikaatin juhlallisen vihkimisen 1.10.1979.

Lapin lennoston perinnepäivä

Lapin lennoston perinnepäivää vietetään 1. lokakuuta. Päivä perustuu ajankohtaan, jolloin lennoston perinnejoukko-osasto Lento-osasto 4 perustettiin Koivistolle 1.10.1918. Päivää on vietetty 1. lokakuuta vuodesta 1969 lähtien.

Yhteinen juhlapäivä

Ensimmäisen yhteisen juhlapäivän tilaisuudet alkoivat Sodankylän varuskunnassa Joutselän patsaalla klo 7.15 juhlallisella lipunnostolla ja seppeleen laskulla Joutselän patsaalle ja Jänkääjäkäreiden muistomerkeille.

Tilaisuudet jatkuivat Rovaniemellä klo 9.00 seppeleen laskulla Ilmapuolustusmuistomerkeille.

Paraati ja kalustoesittely järjestettiin Rovaniemen keskustakentällä.

Paraatitarkastuksen suorittivat ja ohimarssin vastaanottivat Jääkäriprikaatin komentaja eversti Antti Lehtisalo ja Lapin lennoston komentaja eversti Mikko Kauppala. Paraatijoukkoja komensi Jääkäriprikaatin apulauskomentaja eversti Timo Mäki-Rautila.

Lapin lennoston neljä Hornet-hävittäjää lensivät ylilennon ohimarssin aikana.

Päiväjuhlassa palkittiin ansioituneita jääkäriprikaatilaisia ja lennostolaisia.

*Vuoden lennostolaisena palkittiin kapteeni **Mika Satta** ja vuoden jääkäriprikaatilaisena everstiluutnantti **Jari Osmo-nen***

Sodankylän torilla oli vilskettä, kun Jääkäriprikaati esitteli Leopard 2 A4 -taistelupanssarivaunuja lauantaina 14.1.2017.

Jääkäriprikaati aloittaa panssarivaunumiestöjen varusmieskoulutuksen Leopard 2 A4-taistelupanssarivaunun kalustolla 1/17 saapumiserästä alkaen.

Jääkäriprikaatilla on koulutuksessa kerrallaan yksi panssarivaunujoukkue, johon kuuluu kantahenkilökuntaa ja varusmiehiä. Koulutuksesta vastaa Lapin jääkäripataljoona neljällä Leopard 2 A4-taistelupanssarivaunulla. Taistelupanssarivaunujen sijoittaminen Jääkäriprikaatiin on osa Jääkäriprikaatin ja Lapin puolustuksen kehittämistä.

Puolustusvoimien operaatiopäällikkö kenraalimajuri Eero Pyötsiä ja Jääkäriprikaatin komentaja eversti Antti Lehtisalo. Kenraalimajuri Pyötsiä vieraili Jääkäriprikaatissa 10.11.2016.

Rovaniemen hovioikeuden presidentti Marianne Wagner-Prenner ja hovioikeudenneuvos Pasi Oikkonen tutustuivat Jääkäriprikaatiin 15.11.2016.

Kuvassa vasemmalta everstiluutnantti Arto Vaarala, hovioikeudenneuvos Pasi Oikkonen, eversti Antti Lehtisalo, Rovaniemen hovioikeuden presidentti Marianne Wagner-Prenner ja eversti Timo Mäki-Rautila.

Jääkäriprikaatin komentaja eversti Antti Lehtisalo ja Lapin rajavartioston komentaja eversti Jari Tolppanen. Jääkäriprikaati ja Lapin rajavartiosto tekevät tiivistä yhteistyötä.

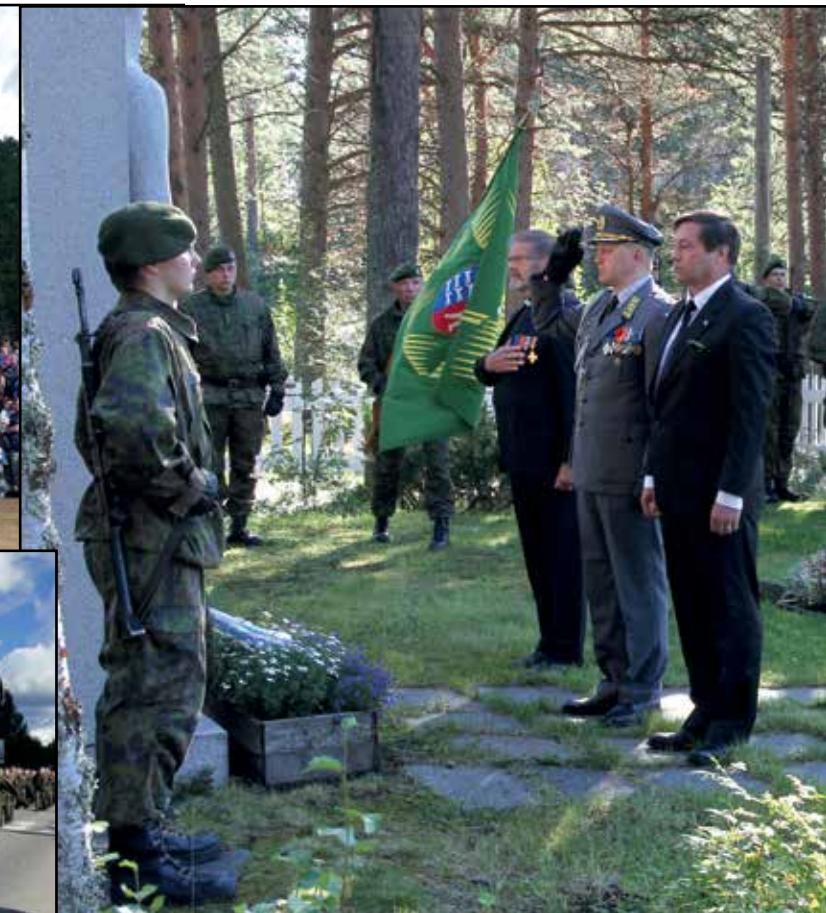

Maanpuolustuksen tieteellisen neuvottelukunnan Oulun paikallisaosto vieraili Jääkäriprikaatissa 5.10.2016

Maanpuolustuksen tieteellinen neuvottelukunta MATINE toimii Puolustusministeriön hallinnonalalla sotilaallista maanpuolustusta tukevan tutkimuksen sekä turvallisuustutkimuksen edistämiseksi.

Valan ja vakuutuksen esilukijana toimi Enontekiön kunnan kunnanjohtaja Jari Rantapelkonen

Jääkäriprikaatin sotilasvala ja sotilasvakuutus Hetta, Enontekiö 5.8.2016

Liikunta ja urheilu

| Teksti: Liikuntakasvatusupseeri kapteeni Jouni Puljujärvi

Ammunnan sotilaiden SM-kilpailut

Jääkäriprikaatin henkilökunnan ampujat menestyivät erinomaisesti ammunnan sotilaiden SM-kilpailuissa Porin prikaatissa Säskylässä. Jääkäriprikaatin kilpailijat saavuttivat 7 henkilökohtaista mitalisijaa. Jääkäriprikaati sijoittui yleismestaruuspisteissä kolmanneksi.

Henkilökohtaisissa lajeissa mestaruuden voittivat ylikersantti Juho Autio yleisen sarjan 300m kiväärin 3 x 20 laukausta ja pienoiskivääri 3 x 20 laukausta. Väpeli Juha Rutonen voitti 300m kiväärin pika-ammunnan. Lisäksi majuri Antti Jokinen voitti vapaapistooliammunnan. Muita henkilökohtaisten lajien mitalisteja olivat väpeli Juha Rutonen ja kersantti Juho Autio. Henkilökunnan rynnäkkökiväärin joukkuekilpailussa ylikersantti Tommi Keränen, kersantti Juho Autio ja kapteeni Terho Nieminen sijoittuivat toiseksi. Isopistoolin 30 + 30 laukausta ja kivääriammunnan 3x20 laukausta joukkuekilpailuissa Jääkäriprikaatin ampujat sijoittuivat toiseksi. Kilpailujen parhaana kivääriampujana palkittiin ylikersantti Juho Autio.

Jääkäriprikaatin syyskauden kilpailut ja tulokset

Jääkäriprikaatissa kilpailtiin vuoden 2016 jälkimmäisellä puoliskolla henkilökohtaisista sekä yksikkökohtaisista paremmuuskisistä ammunnoissa, suunnistuksessa, esteratakilpailussa sekä Jeesiön pyöräkilpailussa.

Ampumamestaruuskilpailut

RK 4+4+4ls
Varusmiehet
1. Jääkäri Tommi Määttä 106
2. Jääkäri Aleks Salo 102
3. Jääkäri Andreas Soronen 101

RK 3 x 5ls
Varusmiehet
1. Alikersantti Benjamin Palosaari 119
2. Jääkäri Andreas Soronen 118
3. Alikersantti Tommi Määttä 111

RK 4+4+4ls
Henkilökunta
1. Teknikkokapteeni Pasi Mikkola 114
2. Kapteeni Tapio Lintula 110
3. Kapteeni Tarmo Toivanen 109

RK 10ls
Henkilökunta
1. Kapteeni Ali Vaarala 96
2. Yliuutnantti Jarmo Salmi 96
3. Väpeli Mikko Ojamaa 95

Palvelusammunta 3 (pistooli 10ls koulu)
Henkilökunta
1. Kapteeni Juha Massinen 99
2. Ylikersantti Jaakko Karvo 96
2. Väpeli Mikko Ojamaa 96

Palvelusammunta 4 (Pistooli 10ls kuvio)
Henkilökunta
1. Majuri Antti Jokinen 90
2. Yliuutnantti Jarmo Salmi 88
3. Kapteeni Juha Massinen 86

Ammunnan joukkuekilpailu
1. 1. Jääkärikomppania 744 pistettä
2. Esikunta- ja Viestikomppania 736 pistettä
3. 2. Jääkärikomppania 730 pistettä

Partiosuunnistus

A-sarja
1. 3. Jääkärikomppania 1 (Markkanen, Ylisirniö, Karvonen ja Haikara)
2.2. Jääkärikomppania 1 (Toivanen, Vanha, Salo ja Väinämö)
3. Esikunta- ja Viestikomppania 1 (Palokangas, Salmivaara, Palonieminen ja Hökka)

B-sarja
1. Ilmatorjuntapatteri 4 (Martikainen, Saarenpää, Kämäräinen ja Lakkala)
2. Ilmatorjuntapatteri 4 (Vähäkangas, Säkkinen, Manninen ja Pekkala)
3. 2. Jääkärikomppania 3 (Juujärvi, Maunu, Pruikkonen ja Vuollet)

C-sarja
1. Operatiivinen osasto (Paavola, Pipinen, Ovaska ja Ojala)
2. 1. Jääkrikomppania 3 (Leinonen, Terämaa, Ollila ja Paasi)
3. 2. Jääkrikomppania 2 (Elomaa, Ojamaa ja Valkama)

Suunnistus

Henkilökunta 4,6 km
1. Yliuutnantti Jukka Ruha 0:41:11
2. Kapteeni Jouni Puljujärvi 0:43:05
3. Yliuutnantti Jani Toivanen 0:45:06

Naiset 2,9 km
1. Alokas Pinja Puolakka 1:22:26
2. Alokas Miia Sammalniemi 2:20:16

Varusmiehet 2,9 km
1. Alokas Jonne Maunu 0:27:35
2. Alokas Simon Pruikkonen 0:28:51
3. Alokas Henri Vanha 0:29:41

Suunnistuksen joukkuekilpailu
1 2. Jääkärikomppania 2:11:30
2. Ilmatorjuntapatteri 2:22:07
3. 3. Jääkärikomppania 2:49:16

Esteratakilpailu

Varusmiehet
1. Jääkäri Jani Alakärppä 0:2:32,40
2. Jääkäri Paavo Jokinen 0:2:33,20
3. Jääkäri Riku Ahonen 0:2:34,20

Joukkuekilpailu
1. 1. Jääkärikomppania 0:07:57
2. Tukikohtakomppania 0:08:18
3. 2. Jääkärikomppania 0:08:22

Jeesiön lenkki, Lapin jääkäripataljoona

Henkilökohtainen
1. Jääkäri Juho Sormunen 2:21:19
2. Jääkäri Aleks Pantzar 2:21:38
3. Jääkäri Riku Ahonen 2:126:29

Joukkuekilpailu
1. 1. Jääkärikomppania 2:51:21
Muilla yksiköillä ei tulosta

Muut palkitut

Vuoden päätöspuhuttelussa palkittiin vuotuinen kiertopalkinto kovakuntoisimmasta työpisteestä sekä eniten kuntoa kehittäneestä työpisteestä.

Aktiivisinta työpistettä ei palkittu vähäisen osallistujamäärän vuoksi. Aktiivisimmin työpisteen kriteerinä olisi ollut kuntotesteihin osallistuminen ennen 1.6.

Kovakuntoisimpana ja kenttäkelpoisimman työpisteen kriteerissä laskettiin sotilaiden ja siviilien kuntoindeksiin ja sotilaiden kenttäkelpoisuusindeksiin keskiarvo. Tekemätön suoritus antoi tulokseksi nollan.

Vuoden kovakuntoisin ja kenttäkelpoisin työpiste Jääkäriprikaatissa, **Lapin aluetoimisto**.

Eniten kuntoa nostanut työpiste, **1.Jääkärikomppania**.

Juoksutestin tulosta eniten parantanut sotilas, ylikersantti **Laikola Janne**.

Ergotestin tulosta eniten parantanut sotilas, ylikersantti **Haarala Mika**.

Kestävyyskuntoa eniten parantaneet siviilit, **Turpeenniemi Mauri ja Savukoski Marja-Lee**na.

Vuoden liikuntateko, kersantti **Juho Autio** puolustusvoimien paras kivääriampuja

Övningsledare vinter -kurssi Ruotsissa

| Teksti ja kuvat: Kapteeni Mikael Aikio

Övningsledare vinter -kurssi oli Ruotsin talvikoulutusyksikön (Försvarmaktens vinterenhet) järjestämä kahdeksan päivää kestävä talviharjoituksen johtajakurssi. Kurssi järjestettiin Norrbotten rykmentin Arvidsjaurin varuskunnassa.

Ruotsin talvikoulutusyksiköllä on pitkät perinteet talvikoulutuksen järjestämisestä ja vuosittain yksikkö kouluttaa n. 600 sotilasta. Jääkäriprikaatista kurssille komennettiin kapteeni Mikael Aikio. Kurssille osallistuminen liittyi Jääkäriprikaatin toteuttamaan FI-SE-yhteistyöhön sekä myös pohjoismaisten talvikoulutuskeskusten väliseen kouluttajavaihtoon.

Kurssin tavoitteena oli antaa oppilaille perustiedot suunnitella, johtaa ja toteuttaa perustason talvikoulutusta. Oppilailla tuli olla takanaan jo oma talvikoulutus, jotta kurssilla ei tarvitsisi lähteä liikkeelle aivan perusasioista. Tämä ei aivan tällä kurssilla toteutunut. Kurssin vahvuus oli 28 oppilasta. Pääosa oppilaista oli Etelä-Ruotsin varuskunnista.

Övningsledare kurssin tavoitteina oli antaa oppilaille tietotaito seuraavissa aiheissa:

- eri talvikoulutusmetodeja
- palvelusturvallisuuden huomiointi talvikoulutuksessa
- koulutusohjeet
- toimintakyvyn kehittäminen

Sekä antaa oppilaille valmiudet toteuttaa ja kouluttaa:

- perusammunnat talvella AK5-räjäkiviväerillä (kurssiin ei kuulu- nut kuitenkaan ammunnanjohtaja- ja oikeuksien auskultoimista)
- kohdistusammunnat talvella
- ryhmän taisteluumunnat
- rutiinit hiihto/lumikenkä marssin aikana ahkio mukana
- majoittuminen telttaan sekä majoittuminen yhden hengen majoituksessa
- taistelukyvyn ylläpitäminen ja palauttaminen
- jäistä pelastautumisharjoitus

Kurssi toteutettiin pääasiassa käytännön harjoituksina joita pohjustettiin teorialuennoin ja keskusteluihin. Kaikissa harjoituksissa pyrit-

tiin ottamaan harjoituksen johtajan näkökulma huomioon. Paljon painoarvoa annettiin harjoitusten jälkeiselle keskustelulle ja reflektoinnille.

Ensimmäiset neljä päivää kurssista käytettiin nousujohteisesti akklimatisointiin ja teorialuontoihin. Akklimatisointi tapahtui päivittäin tehdyillä hiihto- ja taisteluharjoituksilla. Seuraavan päivän ulkona oloaika oli aina pitempi kuin edellisen. Ennen maastoharjoituksen alkua pidettiin yksi päivä sisällä teorialuentoja. Maastoharjoitus kesti noin neljä päivää. Se toteutettiin Arvidsjaurin varuskunnan lähiharjoitusalueella. Harjoitus alkoi jäistä pelastautumisharjoituksella, jonka jälkeen tavoitteena oli palauttaa oma taistelukyky ja viettää yö yksin vaaranrinteellä. Tämän vaiheen tavoitteena oli lisätä oppilaiden itseluottamusta toimittaessa kylmissä olosuhteissa. Jäistä pelastautumisharjoitus toteutettiin n. 25 asteen pakkasessa. Poikkeavaa Jääkäriprikaatissa toteutettavaan jäistä pelastautumiseen oli 15 asteen pakkasraja, jonka jälkeen

Tien ylittämistä harjoittelemassa.

vaatteiden vaihto täytyi toteuttaa lämmitetyssä teltassa.

Kaksi seuraavaa päivää kului asekäsittelyn ja ammuntojen harjoitteluun. Ammunnat olivat hyvin toteutettuja, yksinkertaisia ja niissä pääsi tekemään riittävästi toistoja. Kaikki ammunnat toteutettiin paksut kinttaat kädessä, joka täytyi huitaista pois kädestä ennen aseensa käsittelyä. Tämä aiheutti tiettyjä haasteita toimintaan mutta oli kieltämättä realistista ja pienen harjoittelun jälkeen onnistui hienosti.

Harjoituksen viimeinen vuorokausi oli varattu "koulutustarkastukseen". Johon sisältyi n. 15 km hiihto/lumikenkämarssi, hiihtosuunnistus, neljän tunnin lepo sekä pikamarssi. Marssi toteutettiin ryhmäkoossa ja sen aikana kouluttajat tarkastivat miten kurssilla opetetut asiat olivat menneet perille. Kurssin viimeinen vuorokausi käytettiin kaluston huoltoon ja palautuksiin sekä palautteen antamiseen.

Kurssin vaatimustaso ei ollut yhtä korkea kuin Jääkäriprikaatin talvisodankäynnin peruskurssin.

Olosuhteet olivat myös helpommat kuin Jääkäriprikaatin kurssilla normaalisti. Tästä huolimatta kurssi oli antoisa erityisesti harjoituksen suunnittelun ja riskianalyysin tekemisen osalta, johon oli selvästi käytetty paljon aikaa ja nämä toteutetaan Ruotsissa erittäin systemaattisesti. Erityisen hienoa on, että vihdoin ollaan saamassa tätä pohjoismaisten talvikoulutuskeskusten yhteistyö käytännön tasolle, jossa voidaan tehdä jopa kouluttajavaihtoa.

Kurssilainen omalla majoituksellaan.

Jäistä pelastautuminen.

Paikallispuolustusharjoitus Pohjoinen 2

Paikallisjoukkojen suorituskyvyn takaamiseksi on maavoimissa otettu käyttöön erityisesti paikallisjoukoille räätälöity harjoituskokonaisuus, paikallispuolustusharjoitukset. Paikallispuolustusharjoituksia järjestetään eri puolella maata kaksi kertaa vuodessa ja niissä koulutetaan sekä varusmiehiä että reserviläisiä edellä mainittuihin paikallisjoukkojen tehtäviin.

Jääkäriprikaatin johtama Paikallispuolustusharjoitus Pohjoinen 2 järjestettiin 5.–9. syyskuuta Rovajärven harjoitusalueella. Jääkäriprikaatin, Kainuun prikaatin, Lapin rajavartioston ja Lapin lennoston henkilökunnan lisäksi harjoitukseen osallistui reserviläisiä Kainuun maakuntakomppaniasta sekä varusmiehiä Jääkäriprikaatista ja Kainuun prikaatista, yhteensä noin 570 henkilöä. Harjoituksen johti

Kenttäsairanhoitaja opasti reserviläisiä aggregaatin käyttöönotossa.

Reserviläiset harjoittelivat haavoittuneen evakuointia.

Jääkäriprikaatin apulauskomentaja eversti Timo Mäki-Rautila.

Paikallispuolustusharjoituksessa maakuntakomppanian reserviläiset pääsevät tositoimiin muun muassa kohteita suojatessaan sekä partion hyökkäysammunnassa. Reserviläisten toiminnasta näkyy innostus ja tahto yhdistettynä iän tuomaan kokemukseen ja harkintakykyyn. Harjoitukseen osallistunut melko tiiviisti sekä kertaus- että vapaaehtoisissa harjoituksissa.

Nyt toteutettu taistelukoulutusta ja taisteluammuntoja sisältänyt monipuolinen harjoituskokonaisuus täydentää hyvin aiemmin opittua. Taistelukoulutuksessa käytettävät kaksipuoleisen taistelun simulaattorit (KASI) antavat toimivalle joukko lisämotivaatiota ja lahjomattoman palautteen miten joukko suoriutui tehtävästään.

Viranomaisyhteistyötä

Osana Paikallispuolustus Pohjoinen 2 -harjoitusta järjestettiin 5.–6. syyskuuta viranomaisten yhteistoimintaharjoitus, johon osallistui aluehallinto- ja paikallistason viranomaisten lisäksi eräitä muita keskeisiä yhteistoimintakumppaneita. Tässä harjoituksessa paneuduttiin hybridiuhkien maailmaan tilannekehityksessä jossa maakunta on kohdannut haasteet muun muassa sähkön jakelun ja tietoliikenneyhteyksien laajoina ja selittämättöminä häiriöinä. Tilanteen ar-

Yhteistoimintaharjoitukseen osallistui aluehallinto- ja paikallistason viranomaisten lisäksi Jääkäriprikaatin yhteistoimintakumppaneita.

Vihollinen estää tien ylityksen, mutta joskus löytyy muitakin keinoja tien toiselle puolelle pääsemiseksi.

viointi osoitti nopeasti, että yhteistoiminnalle ja yhteisille harjoituksille on selkeästi tarvetta.

Pohjoisen alueen paikallispuolustusharjoitusten vetovastuu on vuorovuosin Jääkäriprikaatilla ja Kainuun prikaatilla, joten tämän harjoituksen jälkeen viestikapula näiden harjoitusten osalta siirtyy vuorostaan Kainuuseen. Veturi vaihtuu, mutta harjoitukset toteutetaan jatkossakin yhteistyössä

joukko-osastojen kesken, joten Lapin puolustajat ovat vahvasti mukana myös ensi vuoden harjoituksissa.

Luvassa on edelleen mielenkiintoisia harjoituskokemuksia ja hyvää maanpuolustuskoulutusta.

Reserviläiset osoittivat kykynsä Lappi16-harjoituksessa

| Teksti: Reservin yliluutnantti Sampo Puoskari
Reserviupseeriliiton 2. varapuheenjohtaja

Jääkäriprikaatin johtama taisteluosaston kertausharjoitus Lappi16 järjestettiin 19.–26.8.2016 Rovajärvellä. Maavoimien suuri kertausharjoitus koki joukkoja Lappiin eri puolilta Suomea.

Kertausharjoituksen tavoitteena oli kehittää taisteluosaston suorituskykyä aktiivisessa taistelussa laajalla alueella Pohjois-Suomessa sekä harjoittaa joukko- ja toimimaan Lapin olosuhteissa. Harjoitukseen osallistui joukkoja Jääkäriprikaatista, Kainuun prikaatista, Panssariprikaatista, Karjalan prikaatista, Porin prikaatista, Ilma-voimista, Puolustusvoimien johtamisjärjestelmäkeskuksesta ja Puolustusvoimien logistiikkalaitoksesta. Harjoituksen kokonaisvahvuus oli noin 3100 henkilöä, joista noin 2300 oli reserviläisiä.

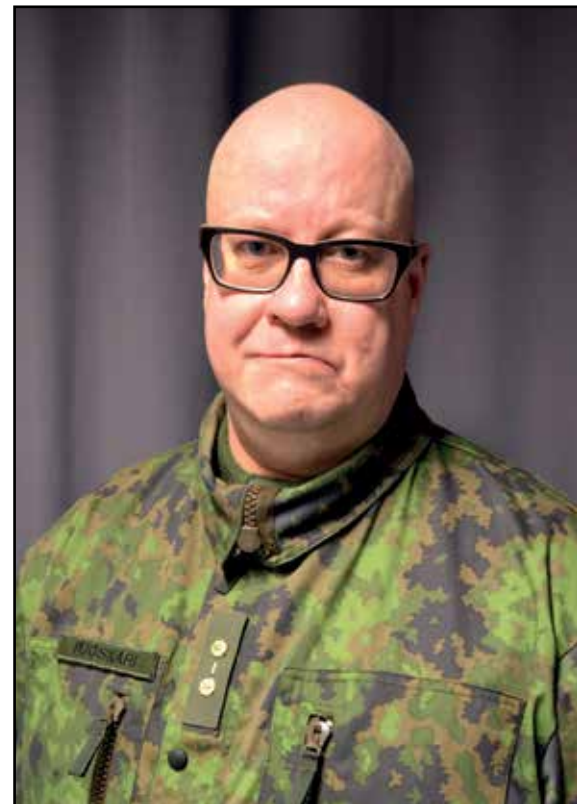
Harjoitus oli kolmivaiheinen koostuen perustamis- ja koulutus-

vaiheesta, taistelu- ja ampumaharjoitusvaiheesta sekä purku- ja kotiuttamisvaiheesta. Harjoituksessa käytettiin laajasti modernia simulaattorijärjestelmää koulutuksen tukena. Harjoituksen johti Jääkäriprikaatin komentaja eversti Antti Lehtisalo.

Simulaattorijärjestelmä laajenee kaikkiin maavoimien joukko-osastoihin

Simulaattoriavusteinen harjoittelu laajenee lähivuosina maavoimien jokaiseen joukko-osastoon, totesi Maavoimien komentaja, kenraaliluutnantti Seppo Toivonen Lappi16-harjoituksen mediapäivässä tiistaina 23.8.

Joukkojen suorituskykyä kehitetään jatkossa aiempaa realistisemmän palautteen ja toistojen avulla. Lappi16-harjoituksessa

Reservin yliluutnantti Sampo Puoskari

myös reserviläiset pääsevät harjoittelemaan simulaattoriavusteisesti.

Maavoimissa on käytetty kaksi-puoleista simulaattorijärjestelmää (KASI) yli kymmenen vuoden ajan.

- Etupainoisesti on lähdetty aikoinaan liikkeelle, mutta meillä on

Keltaisella vihollisella oli käytössään myös panssarikalustoa.

Pioneeripartio asetti varamiinoitteen sillan kupeeseen.

Nykyaikaisen sodankäynnin kuva. MATI-johtamispäätte on osa komppanian päällikön ja tulenjohtajan johtamisvälineistöä.

ollut pitkään käytössä vain yksi nykyaikainen järjestelmä. Tätä kokonaisuutta on sitten kierrätetty tärkeimmissä harjoituksissa. Nyt pystymme laajentamaan simulaattorijärjestelmän hieman kevennettynä versiona kaikkiin joukko-osastoihin.

Simulaattoriavusteisessa harjoituksessa taistelija saa reaaliaikaisista palautteista omasta ja vastustajan toiminnasta ja taistelutapahtumista, muun muassa käsiasetulen ja epäsuoran tulen vaikutuksista.

- Palaute johtajien päätösten, taistelutoimenpiteiden ja tulen käytön vaikutuksista voidaan antaa erittäin havainnollisesti. Opit saadaan paikan päällä ja tarvittaessa suoritus voidaan uusia, kenraaliluutnantti Toivonen kertoi.

Puolustusvoimat valmistelee parhaillaan myös sotilaskäyttöön toteutetun virtuaalikoulutusympäristön hankintaa. Virtuaalikoulutusympäristössä taistelua harjoitellaan aluksi periaatteellisella tasolla luokkahuoneessa ja sitten vasta sovelletaan opittua käytäntöön. Toistoja voidaan tehdä käytännössä rajaton määrä. Kokemukset osoittavat, että harjoittelu virtuaaliympäristössä parantaa oppimistuloksia ja vähentää virheiden määrää.

- Sotilas oppii tekemällä. Simulaattoriavusteisissa harjoituksissa harjoitusten tempo nopeutuu aiempaan verrattuna. Palaute ja siitä oppiminen on avainasemassa. Virtuaaliympäristöt vaativat aluksi hieman totuttelua, mutta joukkojen suorituskyvyn kehittämisessä ne ovat myös ehdottoman hyvä apuväline, Maavoimien komentaja sanoi.

Reserviläiset osoittivat taas kykynsä

Harjoituksessa testattiin ensimmäistä kertaa isolla reserviläisjoukolla taisteluosaston lyhyttä koulutusvaihetta ja siirtymistä suoraan tehtävään.

Reserviläisiä oli kutsuttu kertaamaan lähes 2500. Pääosa heistä oli kotiutunut vasta pari vuotta sitten, joten harjoitus tarjosi mahdollisuuden myös tuttuun taistelukavereiden tapaamiseen.

Harjoituksen johtaja eversti Antti Lehtisalo Jääkäriprikaatista on tyytyväinen tiivistähtisen viikon antiin:

- Luottamus reserviin on vain vahvistunut ja reserviläisten osaamistaso on korkea. Vaikka harjoituksen luonteeseen on kuulunut vain lyhyt koulutusvaihe ja sen jälkeen suoraan tehtävään lähteminen, reserviläisten asenne on edesauttanut heidän kykyään hoitaa heille annetut tehtävät hyvin.

Motivaatio kohdallaan

Sama viesti toistuu joukkojen pääkouluttajien kommentissa. Reserviläisjohtajat, taistelijat ja eri tukitoimintojen harjoitusjoukot ovat olleet oma-aloitteisia ja osaavia.

Harjoituksen johtaja eversti Antti Lehtisalo ja reserviläisiä Someroharjulla.

1. Jääkärikomppanian pääkouluttaja majuri Martti Rautanen on myös hyvillä mielin:

- Reserviläisten motivaatio on hyvä. Harjoituksen kiivaasta rytmistä huolimatta saatiin aikaan hyvä tulos. Sinisen joukkueen hyökkäys meni aivan suunnitelmiin mukaan, viholliselle tuotettiin tappioita ja omat tappiot jäivät hyvin pieniksi. Hyökkäys tehoi oikeasti ja joukot pääsivät tavoitteeseensa.

Palaute rohkaisevaa

Reserviläisten omat kommentit ovat myös rohkaisevia. Jääkärikomppanian pioneeripartion taistelijat kiittelevät KASI-simulaattorien tuomaa lisäarvoa harjoitukseen. Perustaistelutaidot ovat hyvin hallussa varusmiespalveluksesta, mutta simulaattorin tuottama puolueeton taistelutilanne data motivoi entistä tarkempiin suoriin.

Reserviläisten lisäksi Lappi16 on ollut näytön paikka myös henkilökunnalle. Harjoituksen suunnittelu- ja päätoteutusvastuu on ollut Jääkäriprikaatilla. Muut osallistuvat joukko-osastot ovat Kainuun prikaati, Panssariprikaati, Porin prikaati, Karjalan prikaati, Ilmavoimat, Puolustusvoimien johtamisjärjestelmäkeskus ja Puolustusvoimien logistiikkalaitos.

- Näin ison joukon harjoitus antaa puolustusvoimien henkilökunnalle oikean kuvan joukkojen suorituskyvystä. Tulokset ovat rohkaisevia, eversti Lehtisalo toteaa.

Ylläpitoa omaehtoisesti

Eversti Lehtisalo muistuttaa lopuksi, että kertausharjoitus on kuitenkin vain yksi osa reserviläisen taistelukyvyyn ylläpitoa.

- Odotan reserviläisten huolehtivan omasta osaamisestaan ja fyysisestä kunnostaan. Jokaisella reserviläisellä on tärkeä rooli ja tehtävä osana joukkoa.

Katse on näillä kokemuksilla helppoa suunnata luottavaisesti tulevaisuuteen.

Puolustusvoimain komentaja kenraali Jarmo Lindberg tarkasti harjoituksen.

Reserviläisistä kootun jääkärijoukkueen panssarintorjuntavoimaa. Tästä ei tulla läpi.

Leopard 2 A4 -taistelupanssarivaunut Jääkäriprikaatiin

| Teksti: Majuri Oskari Paavola

Johtaja: "Alikali - aukean vasen laita - tankki oikealle - 1600 - asemaan, ampuja pysäyttää - tuhoa"
Ampuja: "Maali selvä... .. vaunu - seis - huomio..."

Jo ennen huomio sanaa ampuja seuraa maalia ja pitää ennakkokytkimen painettuna automaattisen ennakon laskemiseksi. Samanaikaisesti hän painaa peukalollaan suuntauslaitteesta laserin painiketta asettaakseen laskimelle oikean etäisyyden. Tähtäimeen ilmestyvistä luvuista hän näkee, että mitattu etäisyys on oikea. Sekunti huomio sanan jälkeen ampuja painaa etusormella laukaisinta...

Kevään 2016 kuluessa Jääkäriprikaatin esikunnan osastoilla selvitettiin kiivaasti, mitä tulee tehdä, jotta 1/17 saapumiserästä kyetään kouluttamaan ensimmäiset varusmiesvaunumiehistöt Leopard 2 A4 -taistelupanssarivaunukalustolle. Projektin vetovastuu annettiin allekirjoittaneelle ja pikkupoikamaista innostusta puhkuen olen tehtävää toteuttanut. Kuulemani mukaan se on saattanut joskus näkyä jopa ulospäin...

Valmisteluvaiheessa piirrehtiin lukuisa määrä powerpoint -esityksiä sekä omalle että vieraille väelle. Tarkasteltiin muuan muassa, voiko polttoaineen jakopaikalla tankata taistelupanssarivaunun, kantaako Jeesiöjoen silta ja mikä on panssarivaunuhallin käytettävyyden samalla mittamalla oviaukkojen levyttä mittanauhalla ja hämmästelemällä lattioiden ja pihojen kantavuutta 55 tonnin painoisen panssarivaunun alla. Aikanaan joku oli ollut kuitenkin kaukaa viisas ja panssarivaunuhallin lattian rakennetta oli vahvistettu korjauksen yhteydessä siten, että se raskaan taisteluvauunun kantaa. Vielä kun hallin oviaukkokin oli riittävän leveä, voitiin näyttää peukkuja ja todeta, että infra on kunnossa!

Kesän hiljaisemman jakson jälkeen LAPPI 16 -taisteluharjoitus toi neljä Panssariprikaatin Leopardia möyrimään Rovajärven taistelupanssarivaunulle haastavaan maastoon. Harjoituksessa Leopardit olivat osa vastustajana toiminnutta panssarikomppaniaa. Harjoituksen jälkeen lavetit eivät vieneetkään vaunuja kotiin Parolannummelle vaan uusi koti löytyi Sodankylästä Jääkäriprikaatin vaunu-

hallilta. Harjoituksen jäljiltä vaunut eivät olleet näyttelykunnossa. Onneksi Lapin jääkäripataljoonasta löytyi innokkaita ja kaluston eritysluvat omaavia panssarimiehiä, jotka tarttuivat pyyteettömästi, hikeä säästämättä ja tunteja laskematta, imuriin ja kiintoavaimeen sekä aloittivat perusteelliset huollot kaikille saapuneille neljälle vaunulle. Vaunut saatiin huollettua ja oman henkilökunnan koulutus käyntiin.

Marraskuun puolivälin jälkeen eräänä maanantaipäivänä koitettiin hetki, jolloin ensimmäisen kerran maailmanhistoriassa Leopard taisteluvaunu ajoi Mellankankaalle johtavasta varuskunnan portista varovasti ulos. Matka suuntautui kohti Mellankankaan keskiosaa, johon Metsähallituksen ystävällisellä avustuksella oli kissapedolle luotu mitä oivallisin metsästysmaasto - "Oskarin aukea". Ensimmäisellä harjoituskerralla painopiste luotiin aikaisemmin opittujen ja osin jo unohdettujenkin taitojen kertaamiseen. Asiat palautuivat kuitenkin vauhdilla mieleen. Vauhdista puheen ollen, taisipa nopeusmittarikin jossain vaiheessa käydä reilusti lähempänä sataa kuin nollaa. Jälleen kerran ei voinut

kuin ihaila saksalaisten insinöörien taidokkuutta, sillä niin hienosti panssarivaunun kannatinlaitteisto otti vastaan lumen alta pilkottaneet kivet ja kannot. Harjoitusrupeaman päätteeksi tarjottiin Jääkäriprikaatin koko henkilöstölle mahdollisuus tutustua lähemmin tähän miellyttävään saksalaiseen kissapetoon. Ilahduttavaa oli, että esittelytilaisuuteen osallistui niinkin runsaslukuinen yleisö.

Kaikilla vuoden 2016 valmisteluilla on tähdätty siihen, että Jääkäriprikaatilla on itsenäinen kyky aloittaa taistelupanssarivaunumiehistöjen varusmieskoulutus. 1/17 saapumiserän peruskoulutuskauden päätteeksi toteutetaan valinnat, jossa osa varusmiehistä valitaan koulutettavaksi vaunun johtajan, ajajan, ampujan ja lataajan vaativiin tehtäviin. Varsinainen kalustokurssi toimeenpannaan Panssariprikaatissa Parolannummella. Kalustokurssin tavoitteena on, että varusmiehet kykenevät toimimaan panssarivaunumiehistönä ilman ajo-opettajan välitöntä valvontaa samalla olematta vaaraksi itselleen tai muille. Kalustokurssin päättyessä touko-kesäkuun vaihteessa, vaunumiehistöt palaavat takaisin Jääkäriprikaatiin ja aloittavat vaativan koulutuksen 2. Jääkärikomppanian kovassa, mutta isällisessä otteessa.

Leopard 2 A4 -taistelupanssarivaunu itsessään on uskomaton sotaväline. Yleisesti Leopardia pidetään vaununa, jossa kaikki neljä panssarivaunun vaatimusta: tulivoima, liikkuvuus, panssarisuoja ja johdettavuus yhdistyvät parhaalla mahdollisella tavalla. Lyhyesti sanottuna - Leopard on maailman paras taisteluvaunu. Suomen puolustusvoimat on moneen otteeseen ollut oikeaan aikaan liikkeellä panssarivaunuostoksilla. 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmen puolivälissä hankittiin ensimmäiset 2 A4 -versiot ja tämän vuosikymmen loppuun mennessä Hollannista hankitaan sata hyvässä kunnossa olevaa Leopard 2 A6 taisteluvaunua. Hollannin hankinnat lisäävät käytettävissä olevien panssarivaunujen määrää ja tämä on mahdollistanut Leopardien saapumisen myös Lapin perukoille.

Alkuvaiheessa taistelupanssarivaunumiehistöjen koulutusvolyymi pysyy rajallisena. Avarakatseinen henkilö osaa kuitenkin katsoa pelkkien numeroiden taakse. Ensinnäkin varusmiehet pääsevät harjoituksissa taistelemaan oikeaa panssaritoita vihollista vastaan. Tämä poikkeaa täysin siitä, mihin jalkaväki vastaan jalkaväki taistelulla on ehkä totuttu. Suurin muutos lienee taistelutemossa. Jalkaväki taistelussa puhutaan helposti

tunneista kun taas panssaritaistelu käydään minuuteissa. LAPPI16 -harjoitus osoitti, että osaavissa käsissä Lapin haastavat maasto-olosuhteetkaan eivät ole esteenä panssarivaunujen tehokkaalle käytölle. Toisekseen panssarivaunuosaamisen laajentaminen Jääkäriprikaatissa opettaa myös toimimaan panssarivaunuja vastaan. Valitettavan yleistä on, että panssarintorjuntakoulutuksemme pohjautuu liian usein painettuun tekstiin, eikä siihen miten panssarivaunu oikeasti toimii ja mihin se kykenee. Panssarimies on paras asian tuntija siinä, kuinka panssarivaunu kannattaa tuhota! Kolmanneksi ja ehkä tärkeimmäksi panssarivaunukoulutuksen laajentaminen Jääkäriprikaatiin on merkki siitä, että Lapin puolustusta ei ole unohdettu ja tämä vankistaa uskoa koko joukko-osaston valoisaan tulevaisuuteen. Sodankylässä annettava panssarivaunukoulutus on volyymitaan seuraava heti Parolannummen ja Vekaranjärven jälkeen!

Ps. Panssarivaunukoulutettua henkilökuntaa ei ole tarpeeseen nähden vielä riittävästi. Mikäli tunnet mielenkiintoa panssarimiehen vaatimaan mutta antoisaa tehtävään, niin ilmoita se esimiehellesi. Esisijaisesti haetaan aliupseereita, jotka ovat juuri rakentaneet (velkarakahalla) omakotitalon Sodankylän alueelle.

Panssarivaunumiehistö tauolla 2/16 saapumiserän loppusodassa. Mitä virheitä löydät kuvasta - oppimistakin riittää vielä...

Kuva: Ari Mure

Leopard 2 A4 perustiedot

- Aseistus: vakautettu 120 mm sileäputkinen panssarivaunukanuuna, kaksi konekivääriä ja savuheitteet
- Tähtäinlaitteet: ampujalla päivä-, lämpö- ja varatähtäin, johtajalla päivästähtäin
- Moottori: 47600 cm³ v12, 1500 hv
- Polttoaineen kulutus olosuhteista ja syöttöpolkimien asennosta riippuen: 3,5 - 10 l / km
- Huippunopeus: 72 km/h eteenpäin ja 32 km/h taaksepäin, torni kääntyy 360 astetta 9 sekunnissa
- Taistelupaino: 55,15 tn
- Ulkomitat: kannattaa käydä itse katsomassa panssarivaunuhallilla

Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston kuulumisia

| Teksti: Everstiluutnantti Joakim Salonen

Ilmapuolustusharjoitus 216

Rovaniemen ilmatorjuntapatteristo osallistui valtakunnalliseen ilmapuolustusharjoitukseen 216 Lohtajan ampuma- ja harjoitusalueella Maavoimien ja Ilmavoimien toimintasuunnitelmien mukaisesti 14.–24.11.2016.

Ilmapuolustusharjoituksen johti ilmatorjunnan tarkastaja, eversti Ari Grönroos.

Kuvat: Päivi Visuri

Organisaatio 1.1.2017

Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston organisaatio muuttui vuodenvaihteessa. Maavoimien käskemät valmius- ja joukotuotantovelvoitteet sekä tietyt koulutusmuutokset pyrittiin huomioimaan mahdollisimman hyvin. Hyvästelimme 2. Jääkärikomppanian vuodenvaihteessa jääkärikoulutuksen keskitetyssä jatkossa Sodankylään. Samalla otimme vastuullemme pri-

kaatin sotilaspoliisikoulutuksen ja -resurssin.

Uudistus vaati monien eri asioiden pohtimista ja käytännön järjestelyjä. Näistä tärkein oli luonnollisesti henkilöstö. Muutoksen myötä oli luonnollista, että patteriston henkilöstöä siirtyi Sodankylään ja samaan aikaan Sodankylästä sotilaspoliisikoulutettuja Rovaniemelle.

Rovaniemen ilmatorjuntapatteristossa koulutetaan suorituskykyisiä sodanajan joukkoja kaikkien puolustushaarojen ja Rajavartiola-

saatioksi. Kokemukset olivat positiivisia ja menettelyä jatkettaneen seuraavassa harjoituksessa. Joukkojen koulutustavoitteet saavutettiin harjoituksessa erinomaisesti.

Ilmapuolustusharjoitus on patteriston joukkojen tärkein harjoitus. Se järjestetään kaksi kertaa vuodessa Lohtajan harjoitusalueella touko- ja marraskuussa. Noin 500 kilometrin siirtyminen Rovaniemeltä Lohtajalle on vaivan arvoisen. Harjoituksen puitteet tarjoavat joukoille ainutlaatuisen mahdollisuuden harjoitella ilmapuolustuksen kokonaisuutta yhdessä ilma- ja merivoimien kanssa. Haastavat maatilanteet, elektronisen sodankäynnin elementtien mukana olo häirintöineen ja lukuisat toistot kehittävät suorituskykyä tavalla, jota ei ole mahdollista missään muussa harjoituksessa toteuttaa. Harjoituksen vaara-alueen laajuus mahdollistaa myös ohju-

sammunnat. Nykyaikainen ilmauhka asettaa koulutettaville ilmatorjuntajoukoille korkeat osaamis- ja valmiusvaatimukset. Ilmavoimien käyttöön koulutettavien huoltokomppanioiden on tunnettava hyvin ilmavoimien taistelun tukemisen edellytykset. Tehokas koulutus- ja harjoitusrytmi pyrkivät vastaamaan edellä mainittujen lisäksi myös pohjoisen Suomen olosuhteiden asettamiin haasteisiin. Rovaniemen ilmatorjuntapatteristoon kuuluu komentajan ja esikunnan lisäksi kolme perusyksik-

köä: 1. Ilmatorjuntapatteri, 2. Ilmatorjuntapatteri ja Tukikohtakomppania.

Aiemmin prikaatin esikuntaan kuuluneet toimistosihteerit siirtyivät muutoksessa patteriston esikunnan osaksi, jonne he ovat jo toiminnallisestikin kuuluneet. Perusyksiköiden vahvuudet lähentyivät toisiaan massiivisen ilmatorjuntapatterin jakautumisen johdosta. Kaikki perusyksiköt kouluttavat alokkaita, mutta eriytyvät tehtäviltään erikois- ja joukkokoulutuskausilla. Kuluva vuoden toteutus näyttää, miten onnistuimme organisaatiouudistuksessa. Vahva uskonni on, että patteristo kykenee tänäkin vuonna toteuttamaan sille käsketyt tehtävät totutun laadukkaasti ja turvallisesti.

Tukikohtakomppania (TKKK)

Tukikohtakomppania antaa koulutusta eri huollon alojen tehtäviin. Yksikössä koulutetaan täydennys- ja kuljetusjoukkueita, ensihoitojoukkueen evakuointiryhmiä, huoltopalvelujoukkueita ja komentajajoukkueita. Tärkeintä koulutuskalustoa ovat erilaiset ajoneuvot, materiaalin siirtoon, käsittelyyn ja kunnossapitoon liittyvä kalusto ja lääkintäalan materiaali. Yksikön vahvuuteen kuuluvat myös varuskunnan sotilaskuljettajakurssilaiset sekä lentotekniikka-alan varusmiehet. Miehistön palvelusaika on 165 vuorokautta (pääosa) tai 255 vuorokautta (lääkintämiehet). Miehistön tehtäviä ovat esimerkiksi taistelulähetti, keittäjä, kirjuri, huoltopalvelumies, polttoainemies, asentaja ja lennokkimies. Johtajatehtävät liittyvät koulutettavien joukkueiden ryhmien johtamiseen. Yksikkö toteuttaa myös varuskunnallisia tukitehtäviä.

Yksikön koulutuksen tärkeimmät tapahtumat vuoden aikana ovat peruskoulutuskauden taistelua ja ampumarajoitus Rovajärvellä, E-kauden taisteluharjoitus sekä ilmapuolustusharjoitus ja ilmavoimien päättöharjoitus.

1. Ilmatorjuntapatteri (1.ITPTRI)

1. Ilmatorjuntapatteri antaa koulutusta erilaisiin ilmatorjuntamiehen tehtäviin ohjus-, tykki- sekä johtokeskuskalustolla. Tärkeintä koulutuskalustoa ovat ilmatorjuntaohjus 90M Crotale, ilmatorjuntakanuuna 23ITK61 sekä johtokeskus 06:n erilaiset laitteet (maalinosoitustutkat, linkit ja johtamisajoneuvot). Miehistötehtävien palvelusaika on 165 ja johtajatehtävien 347 vuorokautta. Miehistötehtäviä on useita mm. 23ITK 61-tykkiryhmän eri tehtävät, tulenjohtomies, taistelulähetti, keittäjä, ohjusmies ja viestimies. Miehistöön kuuluvat C-kortin ajavat kuljettajat palvelevat 347 vuorokautta. Johtajatehtäviä on useita mm. jaosjohtaja, tulenjohtopuseeri, viestiupseeri, ohjus- ja tykkiryhmän johtaja, tiedusteluryhmän johtaja sekä johtokeskusorganisaatioon kuuluvat teknistä osaamista vaativat johtajatehtävät.

Yksikön harjoitustoiminta koostuu peruskoulutuskaudella pidettävistä jalkaväkitaistelu- ja ampumarajoituksesta. Niissä opetellaan taistelijan perustaitoja ja ammutaan taistelijaparin/partion taistelumuunnat. Peruskoulutuskauden jälkeen yksikkö osallistuu kahdeksan ilmatorjuntataisteluharjoitukseen, jotka pidetään Someroharjun lähiharjoitusalueilla ja Rovajärvellä. Harjoitusten tavoitteena on oppia ryhmän ja jaoksen taisteluun liittyvät asiat. Yksikön taistelua harjoitellaan sekä mitataan Lohtajan ilmapuolustusharjoituksessa ja saapumiserän päättöharjoituksessa.

Ilmatorjuntakalusto on teknisesti vaativaa ammunnanhallintaja johtamisjärjestelmien. Koulu-

tus toteutetaan maastossa taisteluharjoituksissa ja hyvin varustelluissa koulutustiloissa simulaattoreita hyväksikäyttäen. Eri järjestelmille koulutetut toimivat tiiviissä ja itsenäisissä ryhmäkokonaisuuksissa. Taistelijat saavat monipuolisen koulutuksen ryhmänsä kaikille ase-, viesti- ja johtamisjärjestelmille.

2. Ilmatorjuntapatteri (2.ITPTRI)

Ilmatorjuntapatteri kouluttaa alipuseerit ilmatorjunnan ja sotilaspoliisialan tehtäviin. Alipuseerikurssin linjat ovat ohjus- ja tykkilinja, tulenjohto- ja viestilinja sekä sotilaspoliisilinja. Lisäksi yksikkö kouluttaa koko Jääkäriprikaatin sotilaspoliisimiehistön. Patteri asettaa Rovaniemen ja Sodankylän varuskunnan vartiointiin tarvittavat sotilaspoliisiryhmät Lapin lennoston ja Jääkäriprikaatin esikunnan käyttöön. Johtajien palvelusaika on 347 vuorokautta ja sotilaspoliisimiehistön 255 vuorokautta.

Yksikön koulutuksen tärkeimmät tapahtumat vuoden aikana ovat peruskoulutuskauden koulutuksen tason mittaava taistelu- ja ampumarajoitus Rovajärvellä, alipuseerikurssin aikaiset ilmatorjunta- ja ilmapuolustusharjoitukset sekä vanhempien sotilaspoliisijoukkueiden päättöharjoitukset.

Syöksyen eteenpäin; koulutusta Lapin jääkäripataljoonassa vuonna 2016

| Teksti: Ari Mure, Lapin jääkäripataljoonan komentaja 31.12.2016 saakka PSTK/ LAPJP, saapumiserä II/90

Asevoimien tärkein tehtävä rauhan aikana on sotilaiden kouluttaminen. Ne asevoimat, jotka ovat johonkin muuhun harhautuneet, eivät ole menestyneet jouduttuaan sodan armottomaan tulikokeeseen. Heikommallakin kalustolla pärjää, jos on tahtoa ja taitoa, mutta hienoista välineistä ei ole mitään iloa, jos niitä ei osata käyttää. Riittävän laajalla, hyvin koulutetulla ja motivoituneella reservillä varmistamme parhaiten sen, että saamme elää rauhassa. Tämä on sisäistetty Suomen Puolustusvoimissa ja Lapin jääkäripataljoonan tärkein tehtävä on vuodesta ja vuosikymmenestä toiseen ollut asevelvollisten koulutus. Vaativalla, välillä raskaalla mutta aina reilulla koulutuksella motivoimme asevelvollisemme parhaiten.

Takavuosisikymmeninä Puolustusvoimiemme valmius oli korkea, mutta 1990-luvun alusta alkaen se

on vähitellen laskenut. Nyt suunta on kääntynyt ja Maavoimien komentajan varmassa ohjauksessa Maavoimien koulutusta on suunnattu yhä enemmän valmiutta korostavaan suuntaan. Tämä on hyvä asia, sillä uinumisen virkamiesmäisessä kahdeksasta neljään työrytmissä ei ole sitä, mitä veronmaksajat Puolustusvoimilta odottavat. Jääkäriprikaatin komentaja, eversti Lehtisalo, antoi selvät nuotit vuoden 2016 alussa Lapin jääkäripataljoonan toiminnalle. Tiivistin ne joukolleni toteamalla, että nyt kehitämme korkeaa toimeenpanovalmiutta päätaistelulajin ollessa hyökkäys.

Nopeaa toimeenpanovalmiutta ja hyökkäyksellisyyttä korostavien perussävelin on Lapin jääkäreitä koulutettu aiemmilta vuosilta tutun kaavan mukaan kummallakin saapumiserällä. Sotilaan perustaidot on opetettu peruskoulutuskaudella, erikoiskoulutus kunkin

omaan tehtävään on annettu erikoiskoulutuskaudella ja joukot on lopullisesti hitsattu yhteen ja asetettu kovimpiin koitoksiinsa joukkokoulutuskauden vaativissa taisteluj- ja ampumaharjoituksissa.

Peruskoulutuskausi (P-kausi)

Peruskoulutuskaudella luodaan pohja myöhemmälle koulutukselle. Meillä tärkeimmät harjoitukset ovat olleet henkeä luova valamarssi, kesällä pyöräillen ja talvella hiihtäen, koulutustasoa kesällä selvästi parantanut taisteluharjoitus ja kummankin erän ampumaharjoitukset, joissa ammuttiin ensimmäiset kovapanosammunnat maasto-olosuhteissa. Kesän peruskoulutuskauteen antoi oman leimansa sen aikana toteutettu mittava taisteluosaston kertausharjoitus, LAPPI 16, johon sitou-

Partion hyökkäysammunnassa P-kaudella tuhotaan vihollisen konekivääripesäke käsikranaateilla.

tuivat lähes kaikki Lapin jääkäripataljoonan ammattisotilaat ja suuri osa varusmiehistä.

Erikoiskoulutuskausi (E-kausi)

Erikoiskoulutuskaudella kukin soturi erikoistuu omaan tehtäväänsä. Koulutushaarojen ja erikoistumisen kirjo on nykyisin suuri, jota ilmentää ehkä parhaiten tavallisen jääkärijoukkueen jääkäriryhmä. Niin sanottua perusjääkäriä, kiväärimestä, ei teoriassa ole enää olemassakaan, sillä ryhmästä löytyy mm. sinkomiehiä, konekiväärimestä, taistelupelastajia ja pioneere-

Panssarintorjuntaohjus 2000 on osa taisteluosaston tulivoimaa.

ja. Kaikki he ovat kuitenkin pohjimmiltaan kiväärimestä kantaa jääkäreiden uljaita keltavihreitä värejä. Kummankin saapumiserän aikana kävimme kahteen otteeseen ampumaharjoituksessa, ensin erikoistumisen mukaisissa totuttautumisammunnoissa ja loppuvaiheessa jo selvästi vaativammassa taisteluammunnoissa ryhmäkoonpanossa. Kevään ja syksyn taisteluharjoituksissa keskityttiin joukkueiden kouluttamiseen.

Konekiväärimestä pääsevät kokeilemaan PKM- konekivääriä ensimmäisen kerran erikoiskoulutuskaudella.

Joukkokoulutuskausi (J-kausi)

Varusmieskoulutus huipentuu palvelusajan vaativimpiin harjoituksiin joukkokoulutuskaudella. Lapin jääkäripataljoonassa J-kausi on aloitettu jo usean vuoden ajan joukon henkeä ja tahtoa mittaavalla, fyysisesti vaativalla Jääkärikilpailulla. Kärkikompania oli pitelemätön vuonna 2016 voittaen kummankin saapumiserän kilpailun kolmoisvoitolla. Tässä on haaste muille yksiköille vuonna 2017.

Joukkokoulutuskausi on täynnä erilaisia harjoituksia varusmiesten (ja henkilökunnan) käydessä kasarmilla lähinnä pyykkiä vaihtamassa. Kahdessa taisteluharjoituksessa, joista J-kauden alun harjoitus prikaatin omana, sekä loppuvaiheen harjoitus kesäkuussa yhdessä Kainuun prikaatin kanssa (METSO 16) ja joulukuussa prikaatin omana taisteluharjoituksena (NAALI 16) harjoiteltiin komppaniakokoonpanossa. Epäsuorantulen ja tulenjohtajien koulutuksen kannalta tärkeimmät harjoitukset olivat keväällä alueellinen tykistöharjoitus, jonka yhteydessä oli

Taistelijan taitoihin kuuluu suksien ja saavojen hyödyntäminen myös taistelussa, kuvassa tiedustelijan taidonnäyte Antinjärvenlaella.

myös valtakunnallinen panssarintorjuntaharjoitus, sekä syksyinen Maavoimien vaikuttamisharjoitus. Joukkokoulutuskausi päättyi vaativiin joukkueen/vast. taisteluammuntoihin, joista palattiin varuskuntaan vain muutamia päivää ennen kummankin saapumiserän kotiutumista.

Lopuksi

Lapin jääkäripataljoonan koulutustulokset vuoden 2016 ovat olleet sellaisia, että useita kertoja on tullut ikävä vanhoja Pohjoisen Maanpuolustusalueen koulustasomittauksia ja -kilpailuita. Itsearviointi ei tee oikeutta saavutetuille erinomaisille tuloksille, koska helposti syntyy käsitys kotiinpäin vedosta. Luotettava, ulkopuolinen, koulutustason mittaus antaisi aidon tunnustuksen päälliköiden ja kouluttajien sitkeälle työlle. He ovat tehneet erittäin hyvää ja arvokasta työtä.

Joukkomme ovat menestyneet epäsuorantulen mitteloissa, panssarintorjuntaohjushmiehet saavuttivat hyvät tulokset omissa kilpailuissaan, tiedustelijat ovat selvittäneet vihollisen määrän, laadun ja suuntautumisen onnistuneesti useissa harjoituksissa saaden vuoden aikana silmät myös taivaalle

le ja huoltojoukot ovat tukenet kaikkia muita suojaten ja valvoen samalla alueettaan, sekä muodostaen aina tarvittaessa torjunta-osaston komentajan käyttöön. Entisenä jääkärikouluttajana ja 1. Jääkärikomppanian päällikkönä minulle on ollut mieluisaa seurata

Kärkikomppanian reipasta toimintaa, vahvaa yhteishenkeä ja erittäin korkeita koulutustuloksia läpi vuoden. Voin levollisin, joskin haikein, mielin luovuttaa joukkoni seuraajalleni, everstiluutnantti Jussi Viinamäelle. Lapin jääkäripataljoona on iskussa!

Jääkärikilpailun voitti sekä keväällä, että syksyllä vääpeli Timo Kallion kouluttama 1. Jääkärijoukkue 1. Jääkärikomppaniasta.

Organisaatio 1.1.2017

Lapin jääkäripataljoonaan kuuluu vuoden 2017 alusta komentaja, everstiluutnantti Jussi Viinamäki, sekä esikunta, 1. Jääkärikomppania, 2. Jääkärikomppania, 3. Jääkärikomppania, Tukikomppania ja Huoltokomppania.

Lapin jääkäripataljoonan esikunta (LAPJPE)

Pataljoonan esikunta on komentajan tuki, joka valmistelee harjoituksia ja huolehtii suuresta määrästä hallinnollista työtä. Esikuntaa johtaa pataljoonapuseeri, majuri Juha Korvanen ja hänen apunaan ovat kapteenit Nuutti Tarvainen, Tapio Kangasvuo ja Riku Illikainen. Uutta naisenergiaa pataljoonan esikuntaan tuovat Koulutusosastolta vuoden vaihteessa siirtyneet sihteerit Tarja Aikio, Tuula Ojaniemi ja Anu Niemelä.

1. Jääkärikomppania (1JK)

1. Jääkärikomppania lienee Lapin jääkäripataljoonan ainoa perusyksikkö, joka on aina kuulunut pataljoonan kokoonpanoon. Nykyisessä kokoonpanossaan 1. Jääkärikomppania kouluttaa jääkäreitä jalkaväen iskuportaan vaativiin taistelutehtäviin komentojoukkueissa, jääkärijoukkueissa ja huoltojoukkueissa. Yksikön johtajatehtäviä ovat muun muassa jääkärijoukkueen johtaja, tulenjohtaja, viestiupseeri, jääkäriyhmän johtaja, tulenjohto-aliupseeri, viestiryhmän johtaja, huoltopalveluupseeri ja moottorialiupseeri. Johtajatehtäviin koulutettavien palvelusaika on 347 vuorokautta.

Yksikön miehistötehtäviä ovat tiedustelija, tarkka-ampuja, sinkomies, konekiväärimies, tukiampuja, taistelupioneeri, taistelupelastaja, taistelulähettilä, viestimies, tulenjohtomies, tela-ajoneuvon kuljettaja, sotilaskieittäjä, elektronikka-asentaja, kirjuri, asentaja, täydennysmies ja varastomies. Näissä tehtävissä palvelusaika on 165 vuorokautta. Lisäksi miehistön erikoiskoulutuksen saaneilla lääkintämiehillä palvelusaika on 255 vrk ja sotilaskuljettajilla 347 vrk.

1. Jääkärikomppanian tärkeintä koulutuskalustoa ovat kevytkonekivääri, lähipanssarintorjuntaohjus, raskas- ja kevytkertasinko, tarkkuuskivääri, ilmatorjuntakone-

kivääri, rynnäkkökiväärit (myös optisilla taistelutähtäimillä), panssariimiinat, kylki- ja viuhkapanokset, tela-ajoneuvot, maastokootterit (tutumminkin mönkijät), moottoripyörät, moottorikelkat sekä monipuolinen radio- ja johtamisjärjestelmälätkä.

2. Jääkärikomppania (2JK)

Vastakohtana sisaryksikölleen 2. Jääkärikomppania lienee Lapin jääkäripataljoonan historian useimmin lakkautettu ja taas uudestaan henkiin herätetty yksikkö. Tällä kertaa komppaniaa ei siirrytetty herättämään, vaan se siirrytti koulutusjärjestelyjen myötä Rovaniemen ilmatorjuntapatteristosta niin sanotusti takaisin kotiin. 2. Jääkärikomppania on valmiusyksikkö, joka kouluttaa jääkäreitä jalkaväen iskuportaan vaativiin taistelutehtäviin tiedustelujoukkueissa, jääkärijoukkueissa, panssarivaunujoukkueissa ja komento- ja huoltojoukkueissa. Yksikön johtajatehtäviä ovat muun muassa joukkueen johtaja, tulenjohtaja, viestiupseeri, tiedustelu-, jääkäri- ja panssarivaunuryhmän johtaja, tulenjohtoaliupseeri, viestiryhmän johtaja, huoltopalveluupseeri ja moottorialiupseeri.

Yksikön miehistötehtäviä ovat mm. tarkka-ampuja, tiedustelija, sinkomies, konekiväärimies, tukiampuja, taistelupioneeri, taistelupelastaja, taistelulähettilä, panssarivaunumies, viestimies, tulenjohtomies, tela-ajoneuvon kuljettaja ja huoltomies.

2. Jääkärikomppaniassa kaikkien varusmiesten palvelusaika on 347 vrk.

2. Jääkärikomppanian tärkeintä koulutuskalustoa ovat kevytkonekivääri, lähipanssarintorjuntaohjus, raskas- ja kevytkertasinko, tarkkuuskivääri, ilmatorjuntakonekivääri, rynnäkkökiväärit (myös op-

tisilla taistelutähtäimillä), panssariimiinat, kylki- ja viuhkapanokset, taistelupanssarivaunu, tela-ajoneuvot, maastokootterit (tutumminkin mönkijät), moottoripyörät, moottorikelkat sekä monipuolinen radio- ja johtamisjärjestelmälätkä.

2. Jääkärikomppanian viiri muistuttaa talvisodan raskaista taisteluista Karjalan Kannaksella ja Laatokan Karjalassa, jossa Nietjärven taistelu helmikuussa 1940 käytiin hyttävissä pakkasissa.

3. Jääkärikomppania (3JK)

3. Jääkärikomppania kouluttaa peruskoulutuskaudella palvelukseen astuneille alokaille sotilaan perustaidot. Peruskoulutuskauden jälkeen yksikköön siirtyvät johtajakoulutukseen hyväksytyt varusmiehet.

3. Jääkärikomppanian päätehtävä on kouluttaa jalkaväen ryhmänjohtajia joukkotuotannon tarpeisiin. Tämän mukaisesti komppania antaa aliupseerikoulutusta jääkäri-, panssarintorjunta-, tiedustelu-, sissiradisti-, kranaatinheitin-, tulenjohto-, moottori- ja viestilinjoilla.

1. Jääkärikomppanian viiri muistuttaa Mainilan taistelusta kesällä 1944, jossa juuri 1.JK ansioitui ja sen päällikkö ansaitsi itselleen Mannerheim-ristin.

3. Jääkärikomppanian viiri on osoitus ja tunnustus yksikössä annettavasta johtajakoulutuksesta. Alkuperäiset Saksan Jääkärit antoivat aikoinaan pataljoonalle oikeuden käyttää Kuninkaallisen preussilaisen Jääkäripataljoona 27:n tunnusta Aliupseerikoulun viirissä.

Tukikomppania (TUKIK)

Tukikomppania esiintyi ensimmäisen kerran pataljoonan kokoonpanossa 1920-luvulla Terijoella. Jo tuolloin siihen kuuluivat isku-porrasta tukevat jalkaväen raskaat aseet, kranaatinheitin ja panssarintorjuntatykit. Myöhemmin komppania on kuulunut useita kertoja pataljoonan kokoonpanoon. Tykeistä on tekniikan kehityksen myötä luovuttu ja uudessa Tukikomppania kouluttaa raskaita kranaatinheitinkompanioita, jääkärikomppanioiden kevyitä kranaatinheitinjoukkueita ja panssarintorjuntaohjusjoukkueita. Yksikön johtajatehtäviä ovat mm. komppaniaupseerin, joukkueen johtajan ja ryhmän johtajan tehtävät. Johtajatehtäviin koulutettavien varusmiesten palvelusaika on 347 vuorokautta.

Tukikomppanian miehistötehtäviä ovat heitinmies, viestimies, tuliaseammies, ohjus- ja sinkomies, taistelulähetti, tela-ajoneuvon kuljettaja ja huoltomies. Miehistön palvelusaika on pääosin 165 vrk. Miehistön erikoiskoulutuksen saaneilla lääkintämiehillä palvelusaika on 255 vrk ja sotilaskuljettajilla 347 vrk. Tukikomppanian pääkalustoa ovat raskas- ja kevyt kranaatinheitin, panssarintorjuntaohjukset, sinkoaseet, tela-ajoneuvot, maastokootterit (mönkijät), moottoripyörät, moottorikelkat, erilaiset radiot, komppanian viestiasemat ja johtamispaikat.

Tukikomppanialla ei ole omaa nimikkotaisteluaan, koska se on tunkenut jääkärikompanioita niin monissa taisteluissa. Siksi sen viirin aihe on haettu kauempaa pataljoonan perinteistä. Joutselän taistelu vuodelta 1555 käy yhä edelleen esimerkiksi siitä, miten määrällisesti ja kalustollisesti alivoimainen hyödyntää maastoa, oveluutta ja taistelutahtoa saavuttaakseen taistelussa voiton.

Huoltokomppania (HK)

Armeija marssii vatsallaan, totesi aikoinaan Napoleon. Hän ymmärsi huollon merkityksen operaatioille mutta laiminlöi sen Venäjän sotaretken aikana tunnetuin seuraus. Ilman toimivaa huoltoa ei menesty myöskään moderni sotajoukko ja huollon merkitys on vain korostunut yhä teknisemmäksi käyvän varustuksen myötä. Nykyisellään Huoltokomppania kouluttaa taisteluosastoon huollon erikoisosajia. Varusmiehet koulutetaan täydennys-, kunnossapito-, kuljetus-, lääkintä-, viesti ja sotilaskeittäjän tehtäviin. Palvelusaika on johtajilla ja kuorma-auton- sekä yhdistelmäajoneuvon kuljettajilla 347 vrk, lääkintämiehillä 255 vrk ja muissa huollon miehistötehtävissä 165 vrk. Huoltokomppanian tärkeintä koulutuskalustoa ovat ajoneuvot pakettiautosta raskaaseen maastokuorma-autoon ja työkooneisiin sekä ajoneuvokuljetteen huoltovälineistö. Siviilissä hankittua koulutusta hyödynnetään koulutusvalintoja tehtäessä. Komppania toteuttaa myös varuskunnallisia tukitehtäviä.

Huoltokomppanian viiri poikkeaa muista Lapin jääkäripataljoonan viireistä ollen alkujaan entisen Sodankylän Pataljoonan Kuljetuskomppanian viiri. Siinä on samat jääkäriin keltavihreät värit mutta kentät vastakkain vihreä ylhäällä ja keltainen alhaalla. Tunnuksena on hopeinen, siivekäs ohjauspyörä joka kuvaa huollon kuljetuksia.

Lopuksi

Lapin jääkäripataljoonan uusi kokoonpano on samankaltainen, kuin se on ollut useaan otteeseen jo vuosikymmeniä sitten. Organisaatio on sängen looginen ja toivon mukaan myös pitkäikäisempi, kuin edelliset. Mikään organisaatio ei kestä toiminnan häiriintymättä jatkuvaa hallintomyllerrystä ja viimeisen kahden vuoden aikana tämä on pataljoonan kolmas kokoonpano. Puolustusvoimilla on taipumus korjata toimintoja hallintorakennetta muokkaamalla. Joskus se toimii, mutta ei aina. Marsilla olevan väsyneen joukon jaksaminen ei parane, jos ryhmäkoossa siihen asti tehtyä taivalta jatketaan partiokokoonpanossa. Nyt tehty organisaatiomuutos ja sen rinnalla valmiuden korostuminen, uudet koulutustavoitteet ja uuden kaluston koulutusikäyttöön otto ovat kuitenkin piristysruiskeita, joiden myötä Puolustusvoimien vanhimalla mutta samalla ikinuorella joukkoyksiköllä, Lapin jääkäripataljoonalla, on edessään työntäyteiset mutta mielenkiintoiset ja uskon niin, onnelliset ajat.

Lapin jääkäripataljoona, tuolloinen Pohjanmaan Jääkäripataljoona, sai Vaasan suomalaisten naisten lahjoittamana yksikköviirit 11.3.1957 ollessaan sijoitettuna Vaasaan. Viirit on kertaalleen uusittu Sodankylässä vuonna 1991. Kaikkien yksiköiden viirit olivat samankaltaiset, pohjaltaan jääkäreiden väriset keltaisen kentän ollessa ylhäällä ja vihreän alhaalla. Kunkin yksikön viirissä oli kyseisen yksikön historiaan liittyvä tunnus.

Arktisen koulutuksen niksipalsta

Arktisen koulutuksen niksipalstan tarkoituksena ei ole niinkään minkään uuden ja mullistavan asian esilletuonti, vaan ajatuksena on herätellä henkiin vanhoja hyväksi todettuja käytäntöjä.

Tilapäislumikengät

| Teksti: Yliiluutnantti Ari Keski-Säntti

Tilapäisvälineitä käytetään tarvittaessa, kun varsinaiset välineet ovat rikki tai niitä ei ole käytettävissä. Maastossa liikkuja tietää, että moottorikelkka voi mennä rikki tai sukset voivat katketa, ihan Mr Murphyn lainalaisuuksien mukaisesti. Tai jos taistelija joutuu haavoittuun partioreissulla, jolloin tehdään neljän suksen suksipaarit kaverin evakuointiin ja itselle lumikengät jalkaan.

Tilapäislumikengien valmistus ja siihen käytettävä energia on arvioitava sen mukaisesti, miten pitkä matka esimerkiksi metrin paksuisessa lumihangessa olisi kahlatava päästäkseen auratun tien varseen.

Tilapäislumikengien ainoa tarkeitus on pitää liikkuja edes kohtalaisesti lumen pinnalla ja näin mahdollistaa maastosta pois pääsy.

Jääkäriprikaatin hankkimien kokemusten mukaan tilapäislumikengien valmistukseen kannattaa käyttää ohuita taipuisia koivurisuja tai kuusenoksia, tällöin kengistä tulee lujat ja kestävä. Ohutta risua on myös helppo taivuttaa ja käsitellä. Työ välineiksi riittävät omat kädet. Jopa puukon voi unohtaa.

Koivurisu/vitsakset kierretään noin tuuman paksuiseksi punokseksi, joita ryhdytään taivuttamaan lumikengän kaaren muo-

toon, kun kimppu on noin 60-70 cm mittainen. Vitsakimppu sidotaan narulla/nyörillä/paracordilla. Kimpun päät pitää jättää epätasaiseksi, jotta lumikengän kehän laajentamiseksi voidaan kimppua jatkaa.

Kun lumikengän kehä on aikaansaatu ja sidottu, tiukaksi sidotaan kehän päälle poikittain jalkineen paikat. Samalla sidotaan osa paracordia mäystimeksi ja jätetään mahdollisesti pätkä kantalenkiksi.

Ennen kuin jalkineen paikat on sidottu kiinni, tulee testata lumikengän painopiste. Askeltaessa tulisi lumikengän pysyä kohtalaisesti tasapainossa.

Aate Piipponen - Pöllisavotasta sotaan - Peräpohjan pataljoona vapaussodassa 1918

Aate Piipponen
s. 24.11.1889 Sotkamossa
k. 30.11.1962 Rovaniemellä

Isäni Aate Piipponen osallistui rivimiehenä 1918 sotaan Peräpohjan pataljoonassa. Nämä muistiinpanot ovat hänen päiväkirjastaan, jota hän piti ollessaan vuoden 1918 sotaretkellä.

Aate Piipponen syntyi Sotkamossa 1889 ja kuoli Rovaniemellä 1962. Hän tuli Peräpohjolaan metsätöihin 18-vuotiaana nuorukaisena hiihtäen Sotkamosta. Varsinaisen elämäntyönsä hän suoritti metsä- ja uittotöissä eri puolilla Lapin lääniä.

Muistiinpanoista käy selville, että se joukko, joka koottiin vuoden 1918 kutsunnoissa Rovaniemellä ja muualla pohjolassa ei ollut saanut aikaisemmin sotilaskoulutusta. Voidaan sanoa, että muutaman päivän koulutuksen jälkeen metsätyömiehet, viljelijät ja talonpojat joutuivat heille oudoilla paikoilla sotatöihin. Päiväkirjasta käy selville myös se, että nälkä ja vilu oli heidän ainainen seuralaisensa, kuten se oli kaikkien kansalaisten kohdalla siihen aikaan.

Eino Piipponen
Aatu Piipponen poika

"Se oli maaliskuun 4.päivä 1918. Olin Rovaniemen pitäjän Ounasjoen-kylässä Sinettjärven alapäässä Kemi-yhtiön paperipuunteossa. Hiihtelin asennolle illalla. Työnjohtaja oli siinä suksiensa päällä ja sanoi: - No nyt arvan nostoon. Ensin vähän ällistyin, että jotakin leikkiä laskee. Menin sisälle ja ryyppäsin kupin kahvia. Viereeni sattui vastatullut Peräpohjola-lehti. Rupesin sitä tarkastelemaan ja siinä olikin ilmoitus, että kaikkien 21-40 -vuotiaiden miesten oli saatava kutsuntaa suorittamaan.

Aamulla 5.päivä maaliskuuta lähdin taasen työmaalle, mutta työ ei sujunut entiseen tapaan. Ajatukset kiertelivät noissa sota-asioissa. Otin työkaluni ja hiihtelin pirtille. Otin tilin töistäni ja lähdin hiihtelemään Einettä ja otin lepoa pari päivää.

7.pv maaliskuuta valmistauduin lähtemään Rovaniemen kirkonkylään. Meitä olikin jo aika paljon: 28 miestä, kokki ja kahvikojeet - kenttäkeittiö vain puuttui. Kirkonkylään saavuimme klo 4.50 illalla. Majoituimme työväentalolle. Se oli siis alkua kasarmielämälle.

8.pv maaliskuuta oli meidän vuoro mennä yhteislyseolle kutsuntaa suorittamaan. Näytin passini kutsuntalautakunnan

esimiehelle ja hän viittasi menemään lääkärin tykö. Lääkäri kysyi: - Onko valittamista? Vastasin: -En tunne mitään erityistä kipua. Hän käski poistua. Illalla klo 9 alkoi luettelu kuka kelpaa / kuka ei. Kaikki kuuntelivat hiljaa ja jännityksellä, vaikka sali oli täynnä ihmisiä. Tulin kelpaavaksi.

9.pv maaliskuuta lähdin hiihtelemään Einettä. 10.pv harjoittelimme ryhmäkaartoja ja -käänöksiä. Sitten otin lepoa ruumiiseeni 5 päivää. Kukapa noista pöllihommista välittää toistahan on kävellä kylällä ja kunnostaa itseään oikeaan taistelukuntoon. 16.pv maaliskuuta oli määrä saapua palvelukseen.

15.pv kello 12.00 lähdimme tallustelemaan kohti kirkonkylää. Meitä oli nyt vain 4 poikaa. En ollut mitenkään erikoisilla eväillä varustettu. Rieskanpala ja joku markka rahaa oli taskussa. Aurinko paistoi lämpimästi ikään kuin olisi tahtonut näyttää, että kyllä hän lämpimän lahjoittaa, sillä emme olleet erittäin hyvin vaatteillakaan varustettu ja mitäpä tuosta, kyllä kruunu pojistaan huolen pitää ainaian.

16.pv maaliskuuta oli ilmoitauduttava palokunnantalolla, jossa taas oli nimihuuto ja joukkojen järjestäminen.

17.pv järjestettiin joukot ja oli

Valkoisten kolonna lepotauolla Orivedellä matkalla kohti Tamperetta Eversti Wilkmanin joukkoihin kuuluvat miehet on kuvattu Orivedellä 17.3.1918. CC-BY Tampere 1918, kuvaaja tuntematon, Vapriikin kuva-arkisto.

Valkoisten kenttäkeittiö Leinolassa Tampereen valtauksen jälkeen 19.4.1918 Illi Keski-Pohjanmaan reservipataljoonan konekiväärikomppanian miehiä. CC-BY Tampere 1918, kuvaaja tuntematon, Vapriikin kuva-arkisto.

lääkärintarkastus. Järjestelyissä tulim 4. joukkueeseen 3. ryhmään. Lääkäri tarkasti meitä jotenkin uuteen malliin. Hän seisoi nojaten kakluunin kylkeen ja kysyi: - Mikä vaivaa? Sanoin: -On pääni vähän kipeä. Hän kysyi: -Onko vesijohto kunnossa? Vastasin: -Kyllä se tällä kertaa toimii. -No hyvä on, poistukaa.

18.pv aamulla alkoi säännöllinen kasarmielämä; harjoitusta kello 8-10, loma-aika puoli yhteen, harjoitusta kello neljään, ruoka-aika, harjoitusta kello 7-8, saiju, iltahuuto ja päiväkäsky.

19.pv saimme lomaa vuorokauden. 20.pv illalla annettiin vaatteita niille, joilla oli välttämätön tarve. Sain minäkin puolipohjat kenkiini. **Elämä oli humoristista, kävi meille sekakuoro laulamassa ja uskollisuudenvala tehtiin isänmaalle. Sitten soitettiin ja tanssittiin. Yksi saarnasi jotakin, uskonnollisesta kirjasta se oli, mutta en kuullut sanoja ja enkä tosin välittänytkään soitosta ja luvusta, nythän mennään sotaan.**

21.pv vaikenä lähtöpäivänä, kello 5 olimme lähtökunnossa. Marssimme ruokalaan ja saimme leipää, juustoa ja saijua eineeksi.

Marssimme asemalle. Asemalla ei ollut siviiliväkeä paljon ketään, sillä se oli aamuvahainen. En nähnyt yhtään tuttua. Joittenkin poikien sukulaisia oli hyvästillä. Klo 7.30 lähdettiin matkaan. Veturi puhkui raskaita huokauksiaan. Kaikki pojat olivat iloisia ja reippaita ainakin siinä vaunussa missä olin, paitsi yksi, joka näytti surulliselta. Tervolassa tarjottiin saijua ja voileipiä. Laurilaan saavuttiin klo 11.00. Tornionsta tuli lisää kuljetukseen miehiä. He näyttivät hyvin innostuneilta - taisivat olla väkijoumien liikuttamia. Meitä olikin jo kolmattasataa. Kemiin saavuimme klo 2.15. Taas lisää poikia kuusikymmentä. Ouluun saavuimme klo 6.50 illalla. Siellä tarjottiin saijua. Yleisöä oli jotensakin runsaasti asemalla. Kello 12.00 yöllä oltiin Oulaisissa. Taas saijua. Seinäjoelle saavuimme klo 9.00. Saimme ruokaa sotilasruokalasta.

23.pv joukkojen tarkastus ja esitettiin päällysmiehet. Majuri Frey pataljoonan komentajaksi, adjutantiksi Röntaas, komppanian päälliköiksi Vikström, Sundström ja Peränen ja joukkueiden päälliköt ja ryhmänjohtajat meidän omasta joukosta. Harjoitusta Marssimme ruokalaan ja saimme leipää, juustoa ja saijua eineeksi.

kiväärit ja niitä sitä rummuteltiin illan kuluksi.

24.pv lähdimme ampumaharjoituksiin. **Majuri kehotti meitä ampumaan hyvin. Hän sanoi, että meillä ei ole aikaa paljoa harjoitella.** Eihän se erittäin hyvin käyttänyt, sillä monikaan ei ollut ennen kivääriä kädessään pitänyt. Illalla pistettiin tanssiksi yhteiskoululla.

25.pv aamulla harjoitusta. Päivällä taas uskollisuudenvala, iltapäivä oli vapaata, mutta ei saanut vaunusta poistua. Ilma oli kylmä. 26.pv harjoitusta, olo tuntui kailta muulta vaan ei mukavalta, kun meitä oli yhdessä vaunussa kolmekymmentä miestä.

27.pv aamulla klo 2.00 lähtikin junamme liikkeelle Tamperetta kohti. Haapamäelle saavuimme klo 6.30. Saimme saijua ja voileipiä sotilasruokalasta. Oripohjaan saavuimme klo 2.00 illalla. Marssimme kansanopistolle, jossa laitettiin ruokaa kuin herroille. Enpä ollut sellaista ruokaa ennen saanut. Taas harjoitusta, 5 minuutin välissäkin meille harjoitusta annettiin. Sitten meille jätettiin 30 latinkia ja taas matkaan. Nämä paikat ovat olleet taistelutantereina ja sen näki vaunun ikkunoista, kun

ulos katseli. Jälkiä oli radanvarrella, puita ovat luodit repineet. Kangasalan asemalle saavuimme illalla klo 8.00. Saimme käskyn poistua vaunuista reput ja kiväärit mukana. Ilma oli kylmä. Komennettiin ruoturintamaan. Siinä saimme seisoa toista tuntia. Onneksi sattuivat ryssäläiset polsviikit jalkaani, niin ei jalkojani palellut. **Siinä oli hurinaa, sotilaita kuhisi asema täynnä. Matkan päämäärä oli Tampere.** Toisia tuli haavoittuneina, he olivat matkalla sairaaloihin. Vihdoinkin tuli päällikkömme ja komensi asento! käännös vasempaan ja eteenpäin mars! Niin sitä marssittiin Kangasalan kylään erääseen taloon. En viitsinyt kysyä talon nimeä. Iso talo se oli ja vieraanvarainen. Saimme maitoa ja leipää talosta, eihän meillä itsellä ollutkaan. Saimme panna levolle, kamari oli siisti, toisessa kerroksessa. Yöllä käydessäni ulkona kuului tykinjyske ja kuularuiskujen papatus. Se kuului Tampereelta.

28.pv lähdimme marssimaan, tiellä piti meille majuri puheen, jolloin me kaikki sotilaita paljastimme päämme, sillä hän puhui vakavasti. **Lopuksi hän luki herran siunauksen ja niin sitä lähdettiin**

marssimaan kohti Lempäälää. Välillä majuri nousi pois reestä ja antoi kyytinsä meille, kun näki, että meillä oli raskaat kengät. Hän oli tosi armollinen mies. Lempäälään saavuimme klo 12.00 päivällä. Majoituimme raittiusseurantalolle.

29.pv harjoitusta. Oli kurainen pelto, siihen saimme lyödä maahan ja tehdä ryhmäkaartoja. Komento tuntui kovalta, sillä eihän meidän ruumiimme ollut niin kehitetty sotilaaksi, vaikka kaikki oli parhaansa mukaan. Mutta eihän toki, kun kerran yksi herra minua leuasta väännäytti ja tiukkasi, ei tuommoinen ole mikään asento. En hänen arvonimiä tiennyt, enkä kysynyt. Sitten meidän piti olla lähtövalmiina ja niin tulikin käsky. Marssimma pienen retken, mutta ei kohdattu mitään. Palasimme kasarmille. Illalla klo 5 aikaan sain lähtiä vankeja vahtimaan. Kello 9.00 levolle.

Aamulla 30. pv taas vahtiin. 31.pv menin taas vahtiin. Kello 3.00 aamulla oli jotakin hälinää ollut vankileirissä. Vahdit sanoivat vankien yrittäneen karata, jolloin oli pitänyt käyttää ampuma-aseita. Sen näki, koska kartanolla oli

isoja verilätäköitä ja radan varrella virui raatoja puolikymmentä. Siellä ne viruivat ja sinne jäivät.

1.pv huhtikuuta olin taas samassa paikassa. Paikka, joka oli ikävä paikka. Se pysyy ikäni mielessä. Muistan, kun yksi neiti tuli vedet silmissä pyytämään, että enkö saisi puhutella velimiestäni, mutta minun oli annettava kieltevä vastaus. Kello 7.00 tuli suojeluskunnan miehiä paikalle naruvyyhti olalla ja minut käskettiin vartioimaan akkunaan, jossa seisoin urhoollisena niin kauan, kun 60 vankia oli peilattu rossi kaulaan ja niin marssitettu asemalle ja siitä lähetty viemään edelleen Kangasalalle. Kello 5 illalla saimme lähtiä toisten tykö Rantakartanoon. Oppaana oli paikkakunnan mies, arka jänishousu, ei tohtinut viedä perille. Taloon oli aukian pellon poikki mentävä. **Kuulat viuhahatelivat, kun juoksimme pellon poikki, niin pääsimme perille, mutta tuo teki minuun ikävän vaikutuksen, kun meidän majuri haavoittui. Moni poika häntä kaipasi, sillä hän oli aina kohtelias.**

2.pv klo 3.00 sain lähtiä ketjuun. Sinne vei meidät ryhmäpääl-

likkö. Matka oli metsämatka. Luodit surahtelivat osumatta kehenkään. Pääsimme kiven suojaan. Siinä olikin turvallinen paikka. Meitä oli siinä 4 miestä. Saimme olla siinä 6 tuntia aamupakkasessa, sitten pääsimme puurolle ja illalla taas yöksi lepäämään kiven suojaan. Siinä oli palaneen talon kartano, jossa vihollinen jurotti. Pirttirakennus oli palanut, navetta oli säästynyt ja lehmät sisällä ammu. Teki mieli viedä ruokaa, mutta en tohtinut, sillä **punaisilla oli illalla kova ampumahalu. Pelkäsin, että jos vielä sormeen ampuvat, sillä he olivat tarkkoja sormille ropsimaan.**

3.pv illalla kello 3 saimme määräyksen muuttua oikealle siivelle Mantereen kylää. Siellä majoituimme erääseen taloon.

Yöllä 4.päivää vasten kello 2.00 piti mennä patrulliin. Paikka oli tuntematon, matkaa kaksi kilometriä. Oli pimiä, meitä oli neljä miestä. Päällikkönä oli A Koivuranta, mutta ei hänkään tiennyt vissiä matkaa mitä oli kuljettava. Palasimme takaisin Aapin kanssa päämajaan vissimpää tietoa ottamaan. Sitten palasin toisten tykö. Tapasin heidät samasta paikasta johon jäivät. Selitin heille suunnan, mitä kohti meidän pitäisi kulkea. Menimme meikäläisten ketjun selkäpuolta arvioon mukaan ketjun päähän. Siitä oli meidän mentävä metsämaa poikki, pyysin heitä menemään, kun jalkojani väsytti, mutta he eivät lähteneet. Rohkaisin luontoni ja sanoin lähteekö kukaan minulle kumppaniksi. Kaikkia väsytti, lähdin yksin, mutta Apukka Olli juoksi perääni ja sanoi kyllä minä tulen mukaasi. Menimme varovasti metsän poikki. Ei mitään ketjua ollut. Olimme menneet ohi ja aukia tuli eteemme. Talo oli palamassa ja se valaisi laajasti. Ulkona käveli joku hevonen irrallaan, mutta emme tohtineet mennä taloon saakka, sillä paikka oli vaarallinen. Palasimme toisten tykö, päivä vaiken. Menimme majapaikkaan. Kello 8.00 lähdimme taas uudelleen tarkastelemaan punaisten asemia. He olivat varustaneet havumajat niin kuin ennen tehtiin tukkijoella vonkapaikalle. **Sain sotasaaalista hanskat.**

5.pv olin patrullissa. Tulimme

majapaikalle, tuotiin keittoa ja sitä ruvettiin jakamaan, mutta samassa tuli hälytys. **Kiväärin mukaan ja ruoturintamaan. Harmitti vähän kun lämmin keitto jäi syömättä ja se oli ensimmäisen sille päivälle. Punaiset olivatkin hyvällä ampumatuu- lella.** Kuulat surahtelivat ilmassa, menimme metsään ja muodostimme ketjun saarron varalta. Toinen ketju oli etupuolellamme. Ilta hämärsi, vettä alkoi sataa. Minullekin komppanian päällikkö neuvoi asemapaikan kiven suojaan, jossa oli vielä lumisoseita siksi, etteivät kyljet helly. Jo juoksi yksi meidän miehistä, jota oli sormeen ammuttu. Tuki käteni taskuun, etteivät minun sormia vain ampuisi, mutta aika kävi yhä ikävämmäksi, hampaat helisivät suussani. Nousin ylös ja aloin isoa kuusta ympäri juoksemaan. En enää paljokaan pelännyt luoteja, vaikka kiertämääni kuuseen joku rapsahti.

6.pv päivä vaiken, ammunta oli lakannut. Saimme lähteä levolle ja saatiin puuro klo 11.00 päivällä. Oli ollut 25 tunnin ruokaväli. Lähdimme taas klo 4.00 illalla patrulliin. Punaiset ampuivat kranaatteja. Meidänkin majatalon kartanolle putosi yksi, mutta vain yksi sai vähän vammoja rintaansa.

Talo syttyi toisensa perään palamaan. Illalla lähdimme marssimaan Lempäälään. Majoituimme raittiusseurantalolle.

7.pv aamulla oli pataljoonan tarkastus. 75 miestä oli joutunut pois riveistämme näinä 8 päivänä, kaatuneina, haavoittuneina ja muuten heikon terveyden tähden. Nyt oli poissa jo se, joka Rovaniemeltä lähtiessä luki ja saarnasi. Totta Herra näki omakseen. 8. pv saimme kylpeä ensimmäisen keran.

9.pv piti lähteä junalla. Emme tienneet minne. Kello 9.00 lähdimme matkalle Tampereelle. Tampereelta jatkoimme Karkuun, jonne saavuimme kello 5.00 illalla. Taasen kuului tuttua ammunnan räiskettä. Majoituimme kansakoululle.

12.pv aamulla klo 03.00 marssimme työmaalle Oulun pataljoonan 1. komppanian tilalle. Menimme ketjuun. Paikka oli sakiä metsäinen kumpu, toiselle puolen

järvi ja toisella puolen Kokemäenjoki. Maantie kulki toista puolta. Sielläkin oli taistelun merkkejä. Tien vieressä makasi hevonen pää murskattuna ja tiellä mies juoksuasentoon kaatuneena paljain jaloin. Hevosta sanottiin punikin ratsuksi.

14.pv ilma oli sumuinen, vettä suhuutteli. Olin rautatien varressa ketjussa. Illalla tuli meikäläisten panssarijuna pommittamaan Karkun kirkkoa. Niin tuli meidän komppanian päällikkö ja joku venäläisupseerin housut omaava herra, en tiennyt hänen arvonimiään, käski hyökkäämään. Lähdin vetelemään isoja kenkiäni, päällikön huutaessa nopeammin.

Huusimme kaikki, eteenpäin ja ammuttiin. Pääsimme aukian laitaan. Kuularuiskut alkoivat laulaa molemmin puolin. Päälliköt olivat jääneet jälkeen, paitsi yksi joukkuepäällikkö Pehmanni, joka huuteli pistooli kädessä komentoja. Yritin seurata häntä, mutta hän komensi minut onneksi vasemmalle puolen rautatietä. Siellä kiertelin palaneen talon raunioiden suojassa, siksi kun panssarijuna palasi takaisin. Yhdessä liiterissä oli meidän poikia 3, eivätkä ne siitä tohtineet liikkua. Menin toisten tykö ja sanoin ryhmäpäällikölle, että hae pois miehesi. Siinä kahakassa kaatuivat Pehman, Hyvönen ja Luiro, kaikki innokkaita miehiä ja haavoittui muutamia. Muodostimme ketjun. Siinä saimme olla 4 tuntia.

15.pv olin kipiä, sillä vilustuin edellisenä yönä, muut meni ketjuun. Sain jäädä kartanovahdiksi.

17.pv oli suunniteltu hyökkäyspäiväksi. Oli saapunut lisää voimia. Sain olla ketjussa 7 tuntia, siksi kunnes oikea siipi sai vihollisen saarretuksi. Pakokauhun vallassa pakenivat punaiset kohti Vammalaa jättäen jälkeensä raatoja. Kaatuneita oli ojissa. Joissakin oli elonmerkkejä. **Talot olivat kaikki tyhjä, ihmiset piileskelyt kellareissa, joista he tulivat päivän valoon. Saimme marssia ketjussa metsiä myöten. Lunta oli ja vettä polveen asti. Ilta tuli ja niin asetuimme ketjuun, jossa värisimme yön.** Aamulla taas marssimaan. Kello 8.00 alkoi ammunnan räiske kuulua. Punaiset olivat taas asettuneet kirkkoon

Valkoisten joukkoja Tampereen keskustassa 5.4.1918
CC-BY Tampere 1918, kuvaaja tuntematon, Vapriikin kuva-arkisto.

meille palvelusta suorittamaan. Majoituimme Tyrvään kirkonkylään. Saimme ruokaa päivällä. Se maistui hyvin, sillä olimme olleet 28 tuntia ilman ruokaa. Keittiö oli kilometrien päässä ja siellä kävimme syömässä rautatiepenkan suojassa. Vesi ojassa virui kaksi ruumista jotka sanottiin olevan punaisten surmaamia. Illalla syttyi Vammalan kauppa palamaan. Näky oli kamala, kun oli pimeä, näytti koko seutu tulimereltä.

19.pv aamulla marssimme yli Kokemäenjoen. Palaneet rauniot olivat vastassamme. Ihmiset olivat kauhun vallassa sanoen, että tulitte liian myöhään. Marssimme Tormikylään, joka oli jäänyt polttamatta. Saimme maitoa ja leipää. Ihmiset olivat kohteliaita. Majoituimme kylään ja panimme saunan lämmitä, mutta tuli käsky palata takaisin niin jäivät kylvyt kylpemättä. Marssimme takaisin Vammalaan ja majoituimme kansakoululle.

20.pv saimme tupakkaa ja lakit. Illalla järjestettiin joukot. Tulimme Pohjois-Pohjanmaan rykmenttiin 1.pataljoonan 3.komppaniaan.

21.pv lepoaika. Illalla lähdimme marssimaan Tormikylään ja olimme yöstä kylässä. Aamulla harjoitusta. Illalla taas marssimaan Vammalaan. 23.pv harjoitusta aamulla, illalla lepoaika.

24.pv aamulla harjoitusta. Päivällä klo 12.00 lähdimme marssimaan Hämeenlinnaan menevää tietä. Marssimme 30 km. Saimme levätä erään talon riihessä pehkuissa.

25.pv lähdimme marssimaan Narvan kylään, jonne saavuimme klo 12.00. Kylä oli palanut, ei ollut kuin rauniot jäljellä. Siitä saimme marssia pikamarssia Koskelan kylään. Kylä oli poltettu. Viijalaan saavuimme klo 4.00 illalla. Kylä oli melko autio ja tyhjä. Puoliväkisin olimme yöstä erässä torpassa. Torpassa ei ollut kuin vanha houriva mummu. Aamulla tuli emäntä kotia hätäntyneenä ja sanoi olleensa punaisia paossa. Punaiset olivat aikoneet polttaa kylän.

26.pv klo 12.00 lähdimme marssimaan kohti Toijalaa. Toijalaan saavuimme klo 5.00 illalla. Saimme ruokaa runsaasti. Ihmiset

olivat kohteliaita. Rouvat kantoivat tarjottimilla voileipiä. Lähdimme jatkamaan matkaa ja majoituimme erääseen taloon 5 km Toijalasta Hämeenlinnaan päin. Kävimme patrullissa vuoron päältä, meitä oli 4 poikaa ratavahdin talossa.

27.pv klo 3 lähdimme marssimaan takaisin Toijalaan ketjussa, mutta emme tavanneet mitään. Majoituimme yhteiskoululle yöksi.

28.pv klo 3 aamulla lähdimme marssimaan Viijalaan takaisin. Kello 11.00 lähdimme huristamaan junalla Tamperetta kohti. Tamperelalta lähdimme klo 3.00 illalla Haapamäelle, jonne saavuimme klo 9.00 illalla - saimme puuroa. Mikkelissä olimme kello 9.00 aamulla. Saimme saijua ja voileipiä. Mäntyharjun asemalle saavuimme kello 12.00 päivällä. Varpaisen pysäkillä saimme astua ulos vaunuista. Marssimme Kyttälän kylään. Kyllä nälkä kurisi suolissa. Lähdin juoksentelemaan kylälle. Eräs torpanvaimo oli oppaanamme. Menin talosta taloon kuin mustalainen, joskin huonolla tuloksella. Sain kumminkin syödä ja mukaani pienen leipäpalan ja kalaa. Olina omassakin keittiössä valmistettu puuro, ei keitettykään sekoitettu jauhot veteen. Yön nukuimme kaikessa rauhassa.

30.pv huhtikuuta. Ilma oli erittäin kaunis. Lämmitimme saunan ja kylvimme, puhdistimme itsemme kaikesta saastasta.

1.pv toukokuuta olimme taas lähtövalmiit ja marssimme Varpaisen pysäkillä. Panimme kiväärin yhteen pellolle. Siinä vietimme vappujuhlaa. Loikoilimme pellolla, vettä ja puuroa maistellen. Saimme sentään kaksi palaa sokeria. Illalla kello 6.00 lähdimme marssimaan Valkjärven kylään. Olin kuormaston mukana. Kylään saavuimme kello 12.00 yöllä. Oli velli valmis ilman leipää.

2.pv aamulla taas jauhovelli, oli voitakin vähän, mutta ei mitään ylellisesti. Marssimme Tuohikonin kylään. Puuroa oli höystetty vedellä. Ryyppäsimme sitä ja jatkoimme matkaa. Pojat juoksivat talosta taloon leipää ostamassa. Rasinkylään saavuimme kello 8.00 illalla. Majoituimme erääseen taloon. Saimme talosta ostaa leipää ja maitoa. Siis elämä pääsi taas

jatkumaan. Aamulla oli jauhovelli valtion puolesta ja kaksi palaa sokeria. Mars matkaan. Marssimme Tirvan kylään ja siitä Kaipiaisen asemalle. Siinä saimme punaisilta jääneitä sillejä ja lihaa. Lähdimme jatkamaan matkaa Eväjärven kylään. Välillä huomasimme jonkun niin sanotun punikin. Hän sai seurata meitä kylään. Sitten en tienyt hänen kohtalostaan. Ei häntä enää aamulla näkynyt.

4.pv kello 6.00 lähdimme marssimaan Sippolan kirkolle. Saimme puuroa ilman muuta, leivästä ei tietoaakaan. Marssimme Metsäkylään hiki hatussa. Oli hoppu, mutta saatiinkin kuulla, että punaiset on kukistettu, mikä somempi. Rouvat tarjosivat maitoa ja voileipiä. Ne tekikin hyvin kaupansa. Majoituimme erääseen taloon ja saimme lihasoppaa omasta komppanian keittiöstä.

5.pv aamulla puuro ja harjoituksiin. Päälikkämme selitti sodan loppuneen, mutta sanoi vasta työt olevan alussa. Meidän pitää oppia täysin reippaiksi sotureiksi, että voimme palvella herrojen silmää, jos juhlat ja paraatitilaisuudet sen vaativat. Niin meitä kunnostettiin joku päivä, mutta talot olivat vieraanvaraiset. Saimme ostaa maitoa ja leipää lisäksi.

8.pv saimme puvut, omat olivatkin jo kuluneet resuiksi. Lomalle pääsi maanviljelijöitä. Ei minulla ollut vielä tilaisuutta päästä, mutta eihän minulla ollut maatakaan. Minä olen vasta taistelemassa isänmaan puolesta.

9.pv toukokuuta olimme taas asemalla lähtövalmiina sijoitettuna 3.luokan vaunuun ensikertaa. Matkan määrä oli Kotka. Kotkaan saavuimme kello 12.00 päivällä. Majoituimme rukoushuoneelle. Ilta-ikä oli loma-aikaa. Elämä tuntui kovin ikävältä joten tämän päivän tapahtumat pysy mielessäni ilman muistiinpanoja.

10.pv aamulla olin porttivahdina. Illalla 08.00-12.00 olin poliisipatrullissa Aleksanterinkadulla. 12.pv olin samassa toimessa. 13.pv olin 08.00-12.00 patrullissa. 14.pv aamulla harjoitusta. Päivällä sain alusvaatteet. 15.pv 08.00-12.00 patrullissa Alesksanterinkadulla.

19.pv oli konsertti yhteiskoululla. Ohjelmassa oli mieskuoron laulua ja viulun ja pianon soittoa. Puheen piti joku herrasmies. Puistopaviljongilla soitti torvisoitokunta. Ilma oli kaunis, mutta ei mitään erityistä juhlatunnelmaa. Eikä ollut paljon yleisöä, joitakin herras naisia. Aikani kävi ikäväksi. Lähdin kävelemään. Ensimmäinen vankileiri oli kansakoululla, toinen työväentalolla. Talon vankimpia rakennuksia mitä on Kotkassa ja sinne oli sijoitettu parituhatta vankia. **Talon edustalla seisoi iso lauma vaimoja ja lapsia - kuituneita** - joiden teki mieli näkemään kenen miestänsä, kenen velleensä ja muita sukulaisiaan. Oikein tuli vedet silmiin ohi kulkiessani, sillä olenhan itsekin työläinen ja tuossa samassa laumassa tiedän olevan paljon työläisiä, joiden on täytyntä olosuhteiden pakottamana yhtyä rikosten tielle. Menin levolle kasarmiin.

20.pv oli taas vapaapäivä. Illalla oli torvisoittoa ja velli päälle ja levolle.

22.pv lähti meitä 7 miestä Rankin saareen vahtiin. Matkaa oli 5 kilometriä. Saaressa oli iso kasar-

mi. Kaikki tavarat sikin sokin. Kiiväitä jos mihin malliin. 4 tykkiä törötti uhkaavan näköisenä ja muita kenttävarustuksia, jotka olivat jääneet kesken. Minä rupeusin keittämään, toiset pojat pitivät vahtimisesta huolta.

23.pv oli aamulla ilma pilvinen, tuuli puhalteli. Istuin keittiössä ja piirtelin muistiinpanoja aikani kuluksi. Keitin koninlihaa ja makaronia.

24.pv ilma oli kaunis ja kävelin saaren rantoja, katselin merenulapalle, jonne oli hyvä näköala. Seilareita purjehti ulapalla. Iltapäivällä vaihtui miehet, saimme lähteä kaupunkiin.

25.pv aamulla harjoitusta. Illalla kävin teatterissa.

26.pv oli sotilastanssit palokunnan talolla. Tarjottiin voileipiä ja saijua ilmaiseksi. Ne tekikin hyvin kaupansa, mutta jäin kumminkin ilman, koska pöytä oli piiritystilassa.

27.pv olin poliisikamarilla vahtina. Päivällä lähdettiin viemään vankia Lahteen. Vankeja oli noin 2000.

28.pv olin vahtina poliisikamarilla. Sinne tuli meidän luutnantti

eli kapteeni juovuksissa mellastamaan, mutta kumminkin poistui heti. Yöllä tuli komedantti hätäntyneenä ja vaati meitä mukaansa. Saimme tuoda putkaan jääkäri-luutnantin ja jonkun toisen jääkärin. Siinäkin esimerkkiä meidän opettajissa. Ei sekään ollut huvittava paikka olla vahtina: katsoa nälkäisiä vankeja, joita oli sinne sijoitettu kahteentoista eri putkaan, mutta siinä sitä nälkäinen nälkäistä vahtasi.

29.pv illalla oli tanssit urheilukentällä. Oli sotilaita, oli joku neitonenkin, mutta nekin loppui alkuunsa. Kaikki näytti kuolleelta, vaikka oli kesän kaunein aika.

30.pv lähti I ja II komppania Ouluun. Meidän täytyi jäädä edelleen Kotkaan. 31.pv olin vahtina poliisikamarilla. Illalla oli tanssiset palokunnan talolla.

1.pv kesäkuuta järjestettiin vahtivuorot: 4 tuntia aina vartiossa ja 8 tuntia lepoa. Kello 8 illalla lähdin rantamakasiinille vartioon. Siellä säilytettiin punaisten ryöstämiä tavaroita ja ampumatarpeita.

4.pv olin samassa tehtävässä: ei mitään muistiinpanavaa. 5.pv olin reservissä.

Jääkärien paraati Vaasan torilla 26.2.1918

CC-BY Tampere 1918, kuvaaja I. Grönroos Fotografiatelier, Vapriikin kuva-arkisto

”Olen minä jo kaikkena tässä työssä ollut”

| Teksti ja kuva: Leena Klemi-Lohiniva

Maria-Liisa Tapaninen jättää Sodankylän Sotilaskotiyhdistys ry:n puheenjohtajuuden

Vuodenvaihde merkitsee monessa yhdistyksessä muutoksia. Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksessä vaihtuu puheenjohtaja sekä myös osa johtokunnan jäsenistä. Yhdistystä kaksi vuotta luotsannut Maria-Liisa Tapaninen ei halunnut enää jatkaa puheenjohtajana ja syyskokous valitsi yhdistyksen johtoon seuraavaksi kolmeksi vuodeksi Riitta Sassalin. Voisi sanoa, että valta vaihtui Pohjanmaalta Savoan, sillä toinen puheenjohtajista on kotoisin Alavudelta ja toinen Sonkajärveltä.

Riitta Sassali ottaa ohjattavakseen yhdistyksen, jossa on jäseniä sadan sisaren verran, ja joka täyttää parin vuoden kuluttua 60 vuotta. Yhdistyksellä on sotilaskotiyöntekijöitä 5, jotka huolehtivat sisarten avustuksella kahden sotilaskodin käytännön töistä. Lisäksi on leipuri, pitsakokki sekä toimistonhoitaja ja sotilaskotijohtaja, joka toimii sotilaskodin esimiehenä ja vastaa kotien sekä myymäläau-tojen toiminnasta.

Maria-Liisa muutti Sodankylään samoihin aikoihin, kun yh-

distys tänne perustettiin. Sotilaskoti-innostus alkoi, kun oma poika meni varusmiespalvelukseen ja on säilynyt siitä asti. Hän on ollut mukana sekä maastossa että sotilaskodin toiminnassa ja ollut vastuussa lukuisten harjoitusten sotilaskotitoiminnasta. ”Yhdeltä leiril-tä olen kait ollut pois”, hän muistelee.

Sotilaskotityötä on Maria-Liisa tehnyt kaikkiaan kunnioitettavat 32 vuotta. Vaikka hän nyt jättääkin puheenjohtajuuden, ei sotilaskoti kokonaan jää harrastuksista. Hänellä on edelleenkin pesti johtokunnassa ja työvuoroilla hän aikoo käydä myös. Arvostan sitä kovasti, että saan laittaa sotilaskotivaatteen päälle ja lähteä tähän työhön”, Maria-Liisa toteaa rakkaasta harrastuksestaan.

”Nykyajan nuoret ovat paljon avoimempia kuin ennen, kyselevät ja keskustelevat sisarten kanssa ja kaikesta näkee, että he arvostavat meidän työtä. Täällä on hyvä henki ja olen viihtynyt todella hyvin, mutta tärkeintä tässä on se, että varusmiehet viihtyvät, heitä vartenhan täällä ollaan”, vakuuttaa pestinsä jättävä puheenjohtaja.

Riitan veti sotilaskotityöhön joskus aikoinaan työkaveri. Harrastukseen tuli kuitenkin tauko, mut-

ta nyt hän on ollut taas pari vuotta mukana. ”On mielenkiintoista nähdä ja kokea, mitä tämä harrastus tuo tullessaan”, hän sanoo. Riitta on ehtinyt olemaan jo mm. leirikodin leipomossa, myymäläau-ton matkassa ja tietysti työskennellyt myös sotilaskodissa. Kaikki ovat uudelle puheenjohtajalle hyödyllisiä kokemuksia. ”Tässä pitää olla sellanen innon valo”, hän toteaa

”Se on sellasta, että kun joku ilahtuu tästä työstä, niin itsellekin tulee hyvä mieli”, Riitta miettii. Toivon, että pystyn jakamaan vastuuta johtokunnassa ja että saadaan yhdistykseen jäseniä lisää. Ajan hermolla täytyy myös yrittää olla. Se, mikä meistä tuntuu hyvältä idealta, ei sitä välttämättä nuorten mielestä ole”, pohtii uusi puheenjohtaja.

Sotilaskotiyhdistyksen johtokuntaan valittiin uusiksi varsinaisiksi jäseniksi Maria-Liisa Tapaninen. Susanna Rapon tilalle hänen jäljellä olevaksi kaudekseen valittiin Aino Savo. Varajäseninä toimivat ensi vuonna Maila Alatorvinen ja Hilja Jokela. Johtokuntaan valittiin uudelleen varsinaiseksi jäseneksi Johanna Rajaluoto. Johtokunnassa jatkaa edelleen Marja Tuovinen.

7.pv kello 11 päivällä saimme 5 miestä määräyksen mennä poliisikamarille, josta tuli mukaamme 23 vankia, jotka oli meidän vietävä Lahteen, jossa oli vasittu vankileiri. Matka sujui hyvin. Illalla klo 7.00 pääsimme Lahteen. Veimme vangit toisten tykö. Vangit oli sijoitettu tiilirakennuksiin, joiden sanottiin olleen venäläisten laittamia kasarmeja. **Vangit valittivat nälkäänsä ja tupakin puutetta. Sen näki heti, että kurjuus oli kotona, että kenellä on ihmisverta rinnassa, niin ei saata olla ettei tule sääli, sellaista ihmiselämää kuin se. Siellä on paljon rehellistä työkansaa, joiden on täytynyt olosuhteiden pakottamina yhtyä punakaartiin.** Senhän tosin näemme, että tappelulla ei paranneta maailmaa. Sehän on ollut nähtävissä, neljä vuotta on vuodatettu verta. Kansan kurjuus on kasvanut. Nälkä ja muu ovat aina vaan vieraana. Palasimme takaisin Kotkaan. Olin reservissä.

9.pv menin vartioon rantamakasiiniin. 10.pv olin samassa toimessa.

11.pv illalla muutuin asemalle vartiopalvelukseen. Siinä sain kuulla jos mitä, mutta en kiitosta. Ämmät olivat pahalla päällä. Eikä ihme olinhan minä heille isona haittana. 13.pv muutuin yötuurille.

23.pv oli juhannusaatto tuo kesän kaunein juhla, jota moni on odottanut. Istun asemalla,

nojaan makasiinin seinää vasten tuntuu kaikki niin tyhjältä, kaikki on kuin kuollutta. Siinä seison nyt yksin. Enhän sentään aivan yksin, onhan armaani rinnallani. Sen kanssa olen viettänyt ilon ja surunhetket kolme kuukautta. Tuossa hän on mykkänä, sillä hän on karkeasanainen. Enkä tahdo hänen puhettaan kuunnella, sillä se on niin raakaa. Tahtoisin hänet jo antaa museoon muinaismuistoksi tulevien sukupolvien ihailtavaksi. Tuossa käveli pari naista kasvot kalpeina, jonka on kärsimys niihin painanut. Teen kysymyksen, että eikö täällä juhannusta vietetäkään. Pitkän ajan perästä sain vastauksen, että se aika on ollut ja mennyt jolloin vietettiin juhannusta. Nyt ei ole aikaa iloon, on leipähuolet. Ei ole saatu leipää kahteen päivään. Voi sentään tätä elämää, kun se on kurjaa, parempi olisi kuolla täältä pois. Näin vaikeiden poistuivat naiset. Kello 10.00 muuttui vartiovuoro ja pääsin vapaaksi 8 tunniksi. Lähdin Elisabetin saarelle nauttimaan luonnosta. Saari on ihana paikka puistoineen ja vanhoine kenttävarustuksineen - tanssi oli ohjelmassa. Yleisöä oli vähän, sotilaita jonkin verran, mutta tuo oli mitä ikävintä, kun nuo olkalappuja omaavat päällikömiehet reuhasivat juovuksissa. Siinä esimerkkiä Suomen nuoresa armeijassa. Yö oli pimeä, ei niin vaalea kuin pohjolassa. Siksiäpä haluni tekee päästä pohjolaan entiseen vapauteeni. Aika kului edel-

leen, vahtivuorolla olin edelleen, välillä reservissä.

30.pv kesäkuuta saimme luvan päästä vapaaksi. Kello 12.00 päivällä luovutimme kiväärin varusmestarille. Kello 3.00 olimme lähtövalmiina pohjoista kohti. Nyt ei ollut leivänpalaa, sillä muonavarasto oli tyhjä. Emme ruvenneet enää toiseen päivään varttumaan, vaikka meidän vt. komppanianpäällikkö lupasi seuraavana päivänä ruokaa mukaan. Kello 3.30 lähdettiin kohti pohjolaa. Pojat olivat iloisia. Laulun hyrinä ja puheen pärinä oli vaunussa kova. No niin, härkävaunussa sitä ollaan samoin kuin Rovaniemeltä lähtiessä. **Minulla ei ollut rieskan palaa lakkariissa, siinä voitto, voitto työmiehelle, mutta vapaus!** vapaus, jonka puolesta taisteltiin. Ouluun saavuimme klo 4.00 illalla heinäkuun 1 pv. Ruokaa annettiin suojeluskunnan ruokalasta, joka oli perustettu työväentalolle. Illalla piti pappi puheen, jolloin meidän piti ruoturintamassa kuunnella sielunpaimenta, kun hän kyllikseen oli haukkunut. Saimme poistua, asiaa en tiennyt, mistä tämä nuhdesaarna tuli.

2.pv heinäkuuta klo 12.00 päivällä tili ja niin valmiina matkaan. Illalla kello 10.00 lähdimme Rovaniemeä kohti. Rovaniemelle saavuimme 3. pv kello 5.00 aamulla. Illalla lähdin Sinettään. **Nyt olin vissiin velvollisuuteni täyttänyt isänmaata kohtaan. Nyt tuli taas elämä entiseen suuntaan. Kaikki oli kaikki.”**

Kenraali Mannerheim puhuu vapaussodan alkamisen muistokatselmuksessa Tampereella 30.1.1919. Kuvasuipaikka on Keskustori. Mannerheimin takana yleisesikunnan päällikkö Hannes Ignatius. CC-BY Tampere 1918, kuvaaja Atelier Laurent, Vapriikin kuva-arkisto.

Viisi vuosikymmentä vihreitä sisaria Rovaniemellä

| Teksti: Signe Happonen

Toisen maailmansodan päätymisestä ehti kulua pari vuosikymmentä ennen kuin pohjoiseen osaan maatamme perustettiin varuskuntia. Rovaniemi sai niistä osansa ja siksi myös oman sotilaskotiyhdistyksen Someroharjulle.

Rovaniemen sotilaskotiyhdistys perustettiin 15. tammikuuta 1967 ja se on siis tämän vuoden alussa saavuttanut viiden vuosikymmenen iän. Yhdistyksen toiminnasta kerrotaan 2007 ilmestyneessä historiikissa ja myöhemmin tänä vuonna julkaistavassa edellistä täydentävässä osassa.

Asiakirjat ja sisarten muistelukset kertoivat ensimmäisten toimintavuosien alkuhankaluuksista, kun varsinaista sotilaskotia ei vielä ollut. Silloin jouduttiin työskentelemään pienissä, vaatimattomissa tiloissa "häätä keinot keksii"-menetelmällä. Munkit ja muut leipomukset valmistettiin aika erikoisin ja usein kotikeittiöistä tuoduilla välineillä.

Sotilaskotirakennuksen valmistuminen vuonna 1970 merkitsi käytännöllisten toimivien tilojen saamista. Jaostoille tuli enemmän mahdollisuuksia; kirjasto- ja musiikkihuoneet tietokoneineen, hiljainen huone ja oma pikku kappeli. Miehistösalin kalustus on tällä hetkellä hyvässä kunnossa. Salaria koristavat kuntien vaakunat ja lahjoituksina saadut raanut; tarjoilusysteemi ja maksujärjestelmä toimivat hyvin.

Sotilaskotityön kohteena on alusta alkaen ollut asevelvollisuutta suorittava varusmies, jolle so-

telemään pienissä, vaatimattomissa tiloissa "häätä keinot keksii"-menetelmällä. Munkit ja muut leipomukset valmistettiin aika erikoisin ja usein kotikeittiöistä tuoduilla välineillä.

Entinen sotilaskodinhoitajamme Eila Kilja toimii edelleenkin vapaaehtoisena sisarena yhdistyksessämme.

Kuva: Rovaniemen sotilaskotiyhdistys

tilaskotisisaret ovat pyrkineet tuomaan virkistystä ja erilaista huolenpitoa niin sotilaskodin seinien sisäpuolella kuin maastossa ja sotaharjoituksissa. Kohta sata vuotta täyttävä sotilaskotiliitto on yhdistystensä kautta kouluttanut jäseniään omaksumiensa arvojen pohjalta. Viime vuosina on korostunut maanpuolustusvalmiuden kehittäminen erityisesti poikkeusolokoulutuksen muodossa. Rovaniemen yhdistyksen sisaret ovat hankkineet selviytymistaitoja monilla kursseilla ja sotaharjoituksissa.

Eri ikäluokkien varusmiehille lienee jäänyt muistoja sotilaskodistammekin. Vihreät villasukat ovat

Frisbeegolfradan avajaiset 16.10.2012. Kuvassa yhdistyksemme puheenjohtaja Vappu Alapeteri väylän viimeisellä korilla. Kuva: Sofia Hellgren, Lapin lennosto

ehkä jo aikoja sitten kuluneet loppuun vai ovatko kaapin päällä? Entä muut aikanaan saadut sykemittarit, huomioliivit, Marttiin puukot ym.?

Sotilaskotisisaret ovat näinä kuluneina vuosikymmeninä tehneet työtään satojatuhansia tunteja vapaaehtoisesti. Miksi? Palkkiomme on ajatus siitä, että työemme on koitunut satavuotiaan isänmaamme ja sen puolustajien hyväksi. Siihen kuuluvat myös monet muistorikkaat juhlat ja tapahtumat sekä monet ystävyyssuhteet eri puolilla maatamme toimiviin sotilaskotisisariin. Uskon monen sisaren liittävän tämän rakkaan harrastuksen elämänsä kohokohtiin.

Toivotamme menestystä joukko-osastoissamme palveleville varusmiehille ja kantahenkilökunnalle. Tervetuloa edelleen maistuvien munkkiemme äärelle.

Sotilaskotiliiton valtakunnallinen kevätseminaari toukokuussa 2010. Joulupukkikin vieraili seminaarissa, apu-tonttuna Rovaniemen sisar Helena Keskiöja. Kuvat: Rainer Hiuspää, Kuvaraito

Maanpuolustustyö - vuoden 2016 toteutuminen ja katsaus vuoteen 2017

| Teksti: Majuri Harri Laiho, Asevelvollisuussektorin johtaja, Lapin aluetoimisto

Sana "maanpuolustus" yhdistetään hyvin usein Puolustusvoimiin ja sotilaalliseen maanpuolustukseen. Tällöin unohdetaan yhteiskuntamme eri toimijoiden jatkuva varautuminen ja valmistautuminen niin normaaliajain häiriötilanteisiin kuin toiminnan turvaamiseen poikkeusoloissakin. Nämä asiat tulevat harvoin esille niin hyvin kuin Lapin aluehallintoviraston (AVI) järjestämällä alueellisilla maanpuolustuskursseilla. Viime vuodet AVI on järjestänyt Puolustusvoimien tukemana joka kevät alueellisen maanpuolustuskurssin perusjakson, mutta marraskuussa 2016 järjestettiin ensimmäistä kertaa vuosiin maanpuolustuksen jatkokurssi noin 10 vuotta sitten perusjakson suorittaneille. Paikalle oli jälleen kerran saatu korkeatasoisia luennoitsijoita ja alustajia, mm Ulkopoliittisen instituutin johtaja Teija Tiilikainen, Ulkoasiainministeriön apulaisosastopäällikkö Timo Kantola, Sisäministeriön projektijohtaja Kimmo Himberg ja Turvallisuuskomitean pääsihteeri Vesa Valtonen. Oli erittäin antoisaa kuulla suoraan itse valmistelijoilta ja asiantuntijoilta Suomen sisäisen ja ulkoisen turvallisuuden selonteiden perustelut ja näkemykset. Jälleen kerran voitiin todeta, että kaikkien eri alojen toimijoiden ja asiantuntijoiden kokoaminen yhteen toi varmasti merkittävän lisäyksen lappilaisen maanpuolustustyön eteenpäin viemiseksi.

Kutsunnoissa maanpuolustustyö yhdistää sukupolvet ja tekijät

Lapin maakunnassa on vuosittain kutsunanalaisia nuoria miehiä noin 1000. Huolimatta kutsun-

analaisien kohtuullisen pienestä määrästä, kutsunnat järjestetään joka syksy lähes kaikissa Lapin kunnissa; Pelkosenniellä ja Savukoskella tilaisuudet järjestetään vuorovuosin. Kutsunnat ovat yksi keskeisimmistä yhteydenpitoavoista niihin Lapin maakunnan alueisiin, joissa ei ole puolustusvoimien pysyviä toimipisteitä. Kutsunnat ovat samalla myös jokavuotinen tapaaminen kunnan ja seurakunnan sekä puolustusvoimien edustajien kesken, jossa kuullaan kunnan ajankohtaiset asiat ja voidaan käsitellä esimerkiksi valmiusasioita.

Sotiemme veteraanit ovat perinteisesti tuoneet kutsuntatilaisuuksiin oman tervehdysensä kutsuntoihin osallistuvalla ikäluokalle. Veteraanien korkeasta iästään johtuen kaikkiin tilaisuuksiin ei ole enää viime vuosina saatu veteraaneja esittämään tervehdystä. Veteraanien tervehdys halutaan kuitenkin edelleen säilyttää kutsuntatilaisuuden ohjelmassa. Tätä varten on tuotettu Veteraanien perintö -video, jonka tarkoituksena on kunnioittaa veteraanien työtä ja välittää veteraanien perintöä uusille sukupolville. Videon tuottaminen on aloitettu syksyllä 2015 ja veteraanien haastattelut on tehty 2016 kevään ja kesän aikana. Veteraanien haastattelut ja videon on tehnyt Puolustusvoimien taistelukamerajoukkue, ja videon tekemiseen on osallistunut sotiemme veteraaneja eri puolilta Suomea. Videon kuvituksena on käytetty sodanaikaisten tiedotuskompanioiden taistelukuvaajien (TK-kuvaajat) kuvaamia arkistofilmejä. Veteraanien perintö -video esitettiin ensimmäistä kertaa syksyn 2016 kutsunnoissa veteraanien henkilökohtaisen tervehdyksen lisänä. Video on nähtävissä sellai-

senaan Puolustusvoimien Youtube-kanavalla, jossa julkaistaan jatkossa myös veteraanien haastatteluja.

Inttiä tutuksi koululaisille

Vuonna 2016 aloitettiin koko Suomessa "Intti tutuksi" -tapahtumat, joiden tavoitteena oli mahdollistaa entistä useammalle peruskoulun yläluokkalaiselle tilaisuus tutustua varusmiespalvelukseen jo ennalta. Näin pystytään tukemaan nuorten miesten valmistautumista kutsuntoihin ja varusmiespalvelukseen sekä naisten osalta vapaaehtoiseen asepalvelukseen. Vuonna 2017 toimintaa jatketaan järjestämällä Lapin peruskoulujen yläluokille sekä lukiolle ja ammattioppilaitoksille kohdennettuja "Intti tutuksi" -tapahtumia. Tapahtumat

toteutetaan koululaisvierailuina sekä tarjotaan oppilaille mahdollisuus tutustua varuskuntiin Sodankylässä ja Rovaniemellä sekä keväällä että syksyllä. Toisen asteen oppilaitoksissa järjestetään infotilaisuuksia maanpuolustus- ja asevelvollisuusasioissa. Jokainen sotilaspukua kantava on esimerkkinä nuoremmille sukupolville.

Itsenäisyytemme juhluvuosi 2017

100 vuotta täyttävää isänmaatamme juhlistetaan tänä vuonna usein tapahtumin. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että jokainen vuoden aikana järjestettävä Puolustusvoimien tilaisuus juhlistaa tavalla tai toisella 100 -vuotiasta Suomea. Merkittävimpinä voidaankin mainita joukko-osastojen valatilai-

suudet niin kevättalvella kuin alkusyksylläkin, Suomi 100 -kesäkiertue - joka toteutuu Rovaniemen osalta 17.8.2017 toimintänäytöksinä, kalustoesittelyinä ja Lapin sotilassoittokunnan konserttina - sekä luonnollisesti 6.12. Itsenäisyyspäivän juhlatilaisuudet eri puolilla maakuntaa.

Maanpuolustustyötä ovat sanan varsinaisessa merkityksessä myös reservin koulutustapahtumat. Vaikkei vuonna 2017 olekaan samanlaista ponnistusta kuin oli LAPPI 16 -harjoitus, niin reservin koulutuskalenteri on kiitettävän täynnä. Erityisen positiivista on ollut viime vuosina havaita reserviläisten aktiivisuus vapaaehtoiseen maanpuolustustyöhön; niin Puolustusvoimien tai Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen järjestämiin vapaaehtoisin harjoituksiin

kuin reserviläis- ja muuhun järjestötoimintaan. Myös halukkuus haakeutua reservin täydennyskoulutukseen on edelleen Lapissa korkealla tasolla. Vuoden 2015 Reserviläiskirjeen jälkeen reserviläiset ovat myös aktiivisesti ilmoittaneet omia tietojaan, joka on puolestaan mahdollistanut heidän sijoituksen tarkistamisen siviilissä hankittuun osaamiseen perusteella. Kiitos kaikille aktiivisille yhteydenotoista! Maanpuolustustyö ei ole pelkkiä kauniita sanoja juhlapuheissa, vaan se on jokapäiväisiä käytännön tekoja. Toivotan kaikille lukijoille oikein hyvää itsenäisyytemme juhluvuotta ja tekoja maanpuolustuksen hyväksi!

MPK:n järjestämän Reservin johtaja –kurssin kurssilaiset ja kurssin vetäjät joulukuussa 2016.

Varusmiespalvelus Lapin sotilassoittokunnassa

| Teksti: Jääkäri Eini Alanära

Aloitin palvelukseen 4. heinäkuuta sekalaisissa tunteissa. Eniten jännitin tulevaa kuria, fyysistä kuormitusta sekä poikien suhtautumista meihin tyttöihin.

Ensimmäiset viikot kuuluivat opitunneilla ja yleisen sotilaskäytännön parissa. Muotoon järjestäytymistä, siinä kulkemista ja herroittelua harjoiteltiin kyllästyseen saakka. Päivittäinen kysymys jaoksessamme oli: "Miksi joka paikkaan on aina kiire, mutta paikan päällä vain odotellaan?". Saimme aina saman vastauksen virnuilevalta alikersantilta; "Meillä on kiire odottamaan". Odotuksistani poiketen pojat kohtelivat meitä samalla lailla kuin kaikkia muitakin, ja kaksi miesten ja kaksi naisten tupaa muodostivat tasapainoisen ja tiiviin porukan. Jokainen taisi myös löytää sen oman jutun, mikä tekee palveluksesta miellyttävämmän. Itse löysin paikkani Lapin sotilassoittokunnasta.

Peruskausi oli hyvin monipuolinen ja täynnä ensimmäisiä kertoja koulutuksineen mm. kertasingon ja rynnäkkökiväärin käytöstä ja syöksymisestä. Taistelukoulutus oli raskasta kesän helteillä etenkin, koska en ollut tottunut ylimääräisen painoon kehoni ympärillä urheillessa. Nyt painoa tuli sirpaleilivista, taisteluliivistä, kypärästä sekä aseesta. Oli kuitenkin mahtavaa huomata, miten joka kerta taistelutarvustus tuntui hieman kevyemmältä kuin edellisellä kerralla. Ryökiminen metsässäkin helpottui, mikä oli selvä merkki kehityksestä. Peruskauden ikimuistoisin hetki oli luultavasti alokas-leirillä, kun 25 asteen helteessä kaivoimme poteroita. Palaamme siihen hetkeen usein tuvan tyttöjen kanssa samalla lämmöllä kuin sinä päivänä, vaikka sillä hetkellä ei nauratanutkaan.

Henkilökunta, "kapiaiset", ja johtajat olivat kannustavia, mutta jämyjä ja koska he kohtelivat meitä kaikkia tasa-arvoisesti samoilla säännöillä, heihin pystyi luottamaan. Luottamus olikin erittäin suuri tekijä peruskauden onnistumisessa. Sen lisäksi, että se lisäsi ryhmähenkeä, vaarallisemmat harjoitukset kuten käsikranaatin heitto onnistuivat sujuvasti juuri luot-

tamuksen takia. Aikatulilankaräjähteen kokoaminen ja räjäyttämisen sekä partiohyökkäykset jäivät myös mieleen huikeina kokemuksina.

Soittokuntaan lähteminen jännitti eniten tähänastisista kokemuksista, koska tieto siitä, että muilla oli ammatillinen koulutus ja mahdollisesti kymmenien vuosien kokemus alasta takana loi omat paineensa. 255 vuorokautta kestävä palvelus Lapin sotilassoittokunnassa poikkeaa muista linjoista melko paljon myös soittamisen lisäksi. Suurin ero voi olla se, että harjoittelemme päivittäin henkilökunnan kanssa, joten he toimivat enemmän opettajina kuin etäisinä kouluttajina. Onnistumisen paineista huolimatta soittajat ovat olleet hyvin kannustavia, eikä kukaan ole loppujen lopuksi suuttunut, vaikka on mokannut, mikä on ollut ehdottomasti helpotus. Päivät koostuvat pitkälti omatoimisesta harjoittelusta, yhteistreenistä ja keikoista. Yhteisharjoituksia on loppujen lopuksi melko vähän verrattuna esiintymisten määrään. Edellisissä kokoonpanoissani harjoiteltiin usein jopa "liikaa", kun taas täällä, ehdin olla alle viikon soittokunnassa, ennen kuin ensimmäinen keikka jo koititi. Esiintymisten tahti on kova, ja keltanokkana kappaleiden määrä tuntuu välillä ylivoimaiselta. Silloin ei auta kuin pitää hermot hallinnassa ja harjoitella oman kyvyn ja jaksamisen mukaan. Soittokun-

nassa oma-aloitteisuus on tärkeää ja sitä pystyy tekemään enemmän kuin monissa muissa linjoissa. Alkuun luulin, että esimerkiksi leirit ja ammunnat ovat ohi osaltani, jota harmittelinkin hiukan, mutta rauhallisempina päivinä on hyvinkin mahdollista osallistua mm. leireihin, kun on skarppina, milloin niitä on ja uskaltaa itse mennä kysymään asiasta.

Olen soittanut kaksi kuukautta soittokunnan kanssa, ja olen jo nyt saanut kerättyä mahtavia kokemuksia, ystäviä sekä "opettajia". Olen saanut olla mukana hienoissa tilaisuuksissa kuten Kajaanin viestipataljoonan lipunaulauksessa, Rauhanturvaajaliiton liittokokouksessa ja kutsunnoissa, joissa en muuten olisi ollut osallisena. Hienoin kokemus oli kuitenkin Oulussa muistojen ilta, jonka päätteeksi säestimme Sillanpään marssilaulun, jota lauloi Oulun sotaveteraanikuoro yhdessä yli 800 ihmisen yleisön kanssa. Tunnelma oli sanoinkuvaamattoman hieno, ja oli kunnia olla osana sitä. Toinen mieleenpainuva tapahtuma oli valtakunnallinen Itsenäisyyspäivän paraati Kajaanissa. Oli jännittävää nähdä monia eri joukkoja ympäröimään yhteisen paikkaan koontuneena kameroiden pyöriesä ympärillä. Vaikka yli 20 asteen pakkasessa soittaminen oli todellinen haaste, niin sormien kuin soittimienkin jäätyessä, iloiset kiitokset maavoimien komentajalta ken-

raaliluutnantti Seppo Toivoselta lämmittivät mieltä kovasti.

Toivon, että loppupalvelukseeni mahtuu vielä runsaasti erilaisia kokemuksia niin soittoon kuin taisteluharjoituksiin liittyen. Tämän kaiken jälkeen luulen, että olen kokenut unohtumattomat yhdeksän kuukautta, joita muistelen varmasti hyvin positiivisen mielin myös vanhempana.

Killan puheenjohtajan pitkä side perinnejoukko-osastoon

| Teksti: Jääkäriprikaatin Kilta ry:n puheenjohtaja Jukka Vierma

Side alkoi varusmiesajallani, joka alkoi 15.02.1962 Oulussa. Palveluspaikkani oli palvelukseenastumismääräyksessä Oulun autokomppania. Autokoulu käytiin, ensin tosin opeteltiin sotilaalliset käyttämissäännöt. Kansakoulun aikana opettajamme sota-ajan kapteeni Ensio Hanski oli meille pojille opettanut voimistelutunnilla perusasiat sulkeisjärjestyksen saloista. Täten se puoli oli alokasaikana helppo. Autokoulua käytiin lähes kolme kuukautta, jonka jälkeen kuljettajat jaettiin ensimmäisen divisioonan alueelle: Vaasa / Hiukkavaara / Oulun kaupunki / Kokkola ja Ylämylly, jota pidettiin kauhun paikkana, olihan varuskunta kaukana kaupungista. Itse sain siirron Vaasaan, eli kotimatka jatkui kerralla 350 km. Nyt oli kotiin matkaa noin 700 km. Kun lähdin palvelukseen sanoin äidilleni, että tulen seuraavan kerran kotiin 10.01.1963. Asiat eivät kuitenkaan menneet aivan näin.

Pitänee kertoa pieni tapaus, joka tapahtui, kun jäin Oulussa junasta 15. helmikuuta. Samassa purukassa oli meitä sotaväkeen tulijoita isompi joukko. Joukossa oli pari vähän villinpää poikaa, jotka huikkasivat, käymme tervehtimässä siviiliin päästyämme teitä 11 kuukauden miehiä. He sanoivat lähtiessään, että heillä ei ole kuin

kahdeksan kuukauden palvelus, mutta tämäkään ei mennyt ihan näin. Kun sain siirron Vaasaan toukokuun alussa ja näin ko. pojat, olivat he jo hankkineet lähes kuukauden ylimääräistä palvelusta, putka oli ollut heillä toinen majoituspaikka komppanian lisäksi.

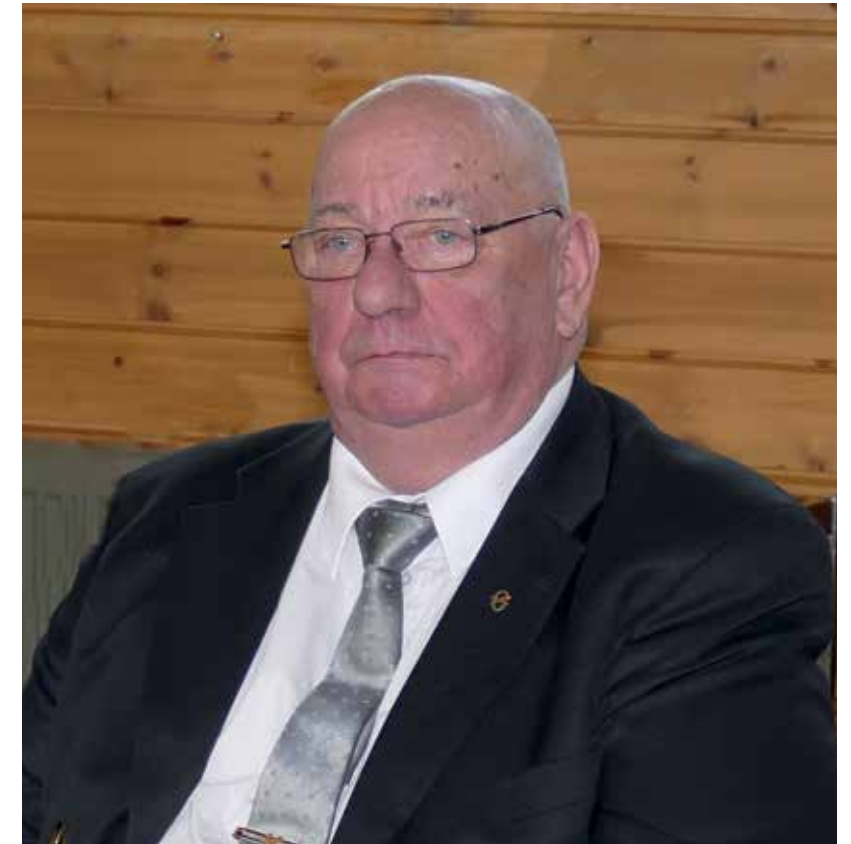
Siirron saatuaani olin hieman harmissani, mikä kuitenkin hyvin pian unohtui. Silloin meitä kuljettajia oli vain 16 kpl, 8 vanhempaa ja saman verran nuorempia. Sodankylästä oli Jääskeläisen Eikka, joka nopeasti tutustutti minut Vaasaan. Ajoneuvoksi sain Vanajan SA - 1516. Se oli hyvä asia, sainhan kuorma-auton ajokokemuksista, josta oli suuri hyöty myöhemmin, kun vuonna 1964 hakeuduin autokoulunopettajakoulutukseen. Ehdin olla kuljettajatehtävissä noin kolme viikkoa, kun sain tiedon ja mieluisan komennuksen. Tätä ennen kuitenkin olin useissa harjoituksissa mukana ja kantahenkilökunta tiesi, mistä olen kotoisin ja sain vastailta kysymyksiin Sodankylää koskevista asioista. Komennustehtävä Sodankylään aliupseerikoulun mukana tuli kesä-heinäkuuksi vartiointitehtäviin. Tulevaa varuskunta-aluetta rakennettiin työllisyystöinä eli siis vain syksyn ja talven aikana. Komennuksella oli mukana 2 kpl Uatz-maastureita ja yksi kuorma-auto, joka oli minun ajokkini. Sodankylään tultiin Rovaniemen kautta ja junasta purettiin tavarat, joita ruvettiin rahtaamaan Sodankylään. Hain Rovaniemestä kaksi kuormaa. Ensimmäisen kuorman kyydissä oli ylikersantti Herman Aherto. Toisen

kuorman hain ja silloin oli kyydissä nyt jo edesmennyt Esko Tuomisto. Hän oli juuri tullut Kanta-aliupseerikoulusta ja oli kersantti. Tuohon kouluttajakuntaan kuului Aliupseerikoulun johtaja kapteeni Antero Siltala, koulun vääpeli Armas Saastamoinen ja muina kouluttajia olivat Matti Nikula, hän oli myös kersantti, lisäksi ylikersantti Aarno Lantto. Muistan oikein hyvin, että Hermannin lauloi kolmesormi smaita, ja sanoi laulavansa, jotta kuljettaja ei nukahda.

Kesän aikana, kyläläinen kun olin, tutustutin porukan Sodankylään ja muutamiin sivukyliinkin. Samana kesänä tuli koeammuttavaksi koululle todennäköisesti ensimmäinen rynnäkkökivääri. Sitä koeammuiimme lentokentän sora-ramontulla. Mukana olivat Tuomisto ja Nikula. Aliupseerikoulu lähti takaisin Vaasaan ja tilalle tuli 30 jääkäriä käsittävä vartio-osasto. Tämän porukan lähtiessä pois Kemijärvelle Vanaja junaan ja ajokikseni jäi Uatz. Olin saanut tehtäväkseni jäädä viideksi päiväksi kuljettamaan porukkaa, johon kuului silloinen 1. Divisioonan komentaja kenraaliluutnantti Tauno Kopra, metsähallituksen puolelta oli alue-metsänhoitaja Lifländerin Aimo ja Vainion Hannu. Kuljetin heitä parina päivänä nykyisellä Kyläjärven ampumakenttäalueella sinne, mihin silloisella maastoautolla pää-

si. Kun tehtävä päättyi, minun piti ajaa Uatz Vaasaan ja komennus oli päättynyt. Mutta, mutta hieman ennen Rovaniemeä auto sanoi työsopimuksen irti. Soitin Vaasaan autohallille. Tuolloin autohallin päällikkö oli Esko Hakala ja sain käskyn panna auto junaan Ouluun korjaamolle, tehdä koneremontin ja odottaa uutta lähtöä johonkin Kainuun perälle, jossa tehtiin tietöitä harjoitusalueelle. Siellä ajossa oli myös Vaasasta kuorma-auto, jonka kuljettaja oli Leo Klemola, hänen autonsa tuotiin lavetilla myös Ouluun, sillä oli ajettu kolari ja keula oli läjässä. Ihan siihen samoihin aikoihin harjoitus kuitenkin peruttiin, syynä oli muistaakseni viljakato. Sain samaan aikaan Uatzin kuntoon ja lähdimme Klemolan kanssa kohti Vaasaa. Silloin elettiin jo syys-lokakuun vaihdetta. Ilmoittauduin sotilasmestari Hakalalle. Ilmoituksen jälkeen Hakala kertoi minulle, että hän oli saanut hyvää palautetta siitä, kun kuljetin kenraali Kopraa ja metsähallinnon porukkaa. Tämähän lämmitti mieltä ja kun hän samaan hengen vetoon ilmoitti, että seuraava ajokki jääkäri Viermalle on Pohjanmaan Jääkäripataljoonan komentajan, everstiluutnantti Otto Yliriskun auto Volvo, jonka rekisterinumero oli

SA-59. Näin minusta tuli komentajan kuljettaja, jona toimin siviiliin pääsyyni saakka. Jossain vaiheessa sain myös korpin jämat eli omin siivin siviiliin.

Joukko-osastokiltahan oli perustettu 13.02.1962 ja Killan perustajajäseniä oli Armas Saastamoinen. Hän kiersi komppania ja liitatti kaikki Sodankylän pojat killan jäseniksi. Eli killan jäsenyyttä minulla, nyt Killan puheenjohtajana, on yli 50 vuotta. Kun Pohjanmaan Jääkäripataljoona saapui Sodankylään 02.08.1964, olin juuri samana kesänä eli 03.06.1964 saanut autokoulunopettajan kortin, on muuten vieläkin voimassa...

Tuohon palvelusaikaani sisältyy paljon mieluisia muistoja. Kun Sodankylän varuskunta 1964 aloitti, olin opettajatehtävissä Sodankylän ainoassa Autokoulussa ja kortin ajajia oli varuskunta-alueelta aika paljon. Opettajavoimaa Harrinkoskelle tuli myös varuskunnan autohallilta. Aktiivisesti opettajatehtävissä kävivät Turusen Olavi, Näyrän Harri ja Ollilan Pentti. He kaikki ovat jo edesmennyt. Aktiivitehtävät opettajana lopetin osittain

vuonna 1971, menin töihin Napapiirin Kuljetukseen, josta siirryin Teboilin palvelukseen kauppiaksi. Yrittäjänä ollessa tulini tuntemaan suurimman osan joukko-osaston komentajista. Sittemmin siirryin myös politiikkaan ja silloin tiivistyi entisestään kanssakäyminen varuskunnan kanssa. Poliitikassa olin aktiivisesti mukana. Olin muutama vuoden kunnanhallituksen jäsen, valtuuston varapuheenjohtaja samoin kuin kunnanvaltuuston varsinainen puheenjohtaja.

Olen Killan jäsenyyden lisäksi ollut Killan valtuuskunnan jäsen jo vuonna 1963 edustaan kuljettajakoulutuksen saaneita ja nyt edelleen. Toivotan perinnejoukko-osastollemme, kaikille sen edustajille ja kaikille kitalaisille perheineen sekä erityisesti veteraaneillemme omaisineen mitä parhainta maamme itsenäisyyden satavuotisjuhlavuotta. Killallemme täyttyy 55. toiminnan vuosi. Pidetään yhteyttä.

Näihin asioihin voin seuraavassa kirjoituksessa palata edelleen muistelujen muodossa.

Nuo mainiot Pohjan Prikaatin aliupseerit

| Teksti: Juhani Susineva, everstiluutnantti evp, FT turvallisuus

Suoritin varusmiespalveluksen Pohjan Prikaatissa Oulussa v 1960 – 61. Asuin Kuusamossa ja tulin Ouluun linja-autolla 10.6.1960 juuri eläkkeelle jääneen rajajlivääpeli – isäni kanssa. Kysymyksessä oli kesäkuun saapumiserä. Isäni halusi saattaa minut suorittamaan asevelvollisuuttani, olihan hän itsekin isänsä ohjaamana mennyt vapaaehtoisena vuonna 1931 sitä suorittamaan mainikkaaseen Polkupyöräpataljoona 1:een (PPP 1) Terijoelle Karjalan kannaksella.

Tulevien alokkaiden ilmoittautumispaikka Oulussa oli rautatieasema, jossa kesävänrikki Martti Roiha (myöh. majuri 1937 – 2016) otti saapuvia nuoria miehiä vastaan. Kuorma – auton lavalla matkattiin Hiukkavaaraan. Alokkaiden ohjauspisteessä meidät muutamat marssitettiin Esikuntakomppaniaan. Olin ollut kutsunnoissa vuonna 1959 ja minut oli lääkärintarkastuksessa määritetty palvelusluokkaan B 1 liikäköisyyden ja vasemman käden muutaman sormen amputaation vuoksi. Iltapäivällä ja illalla haimme varusteemme varusvarastolta. Tupakuntamme laitto kaappinsa ja vuoteensa kuntoon. Ensimmäinen palveluspäivä päättyi iltahuutoon ja hiljaisuuteen. Ei oikein tullut uni silmään ensimmäisenä yönä.

Seuraavana aamuna komppanian päällikkö piti komppanian käytävällä puhuttelun alokkaille ja esitteli meille komppanian väepelin ylivääpeli Uno Rokan, joka vuorostaan piti sisäjärjestystä koskevan puhuttelun. Kuullessani Rokan puhuvan selvällä karjalaisella murteella, pidin häntä melkein päheimolaisena vaikka alokas olin, Juhani-isäni ollessa kotoisin Kivennavalta. Rokan sain myöhemmin tietää olevan Uusikirkolta Kivennavan naapuripitäjästä. Hän oli suorittanut varusmiespalveluksen PPP 1:ssä, samassa joukkoyksikössä kuin isäni, mutta neljää vuotta myöhemmin. Polkupyöräpataljoon

nan varusmiehet saivat Rajajoesa rajamieskasteen, millä oli maanpuolustushenkeä nostattava vaikutus nuoriin miehiin. Rokka oli myös käynyt raja-aliupseerien koulutuskurssin kuten Juhani Susikin (Susineva).

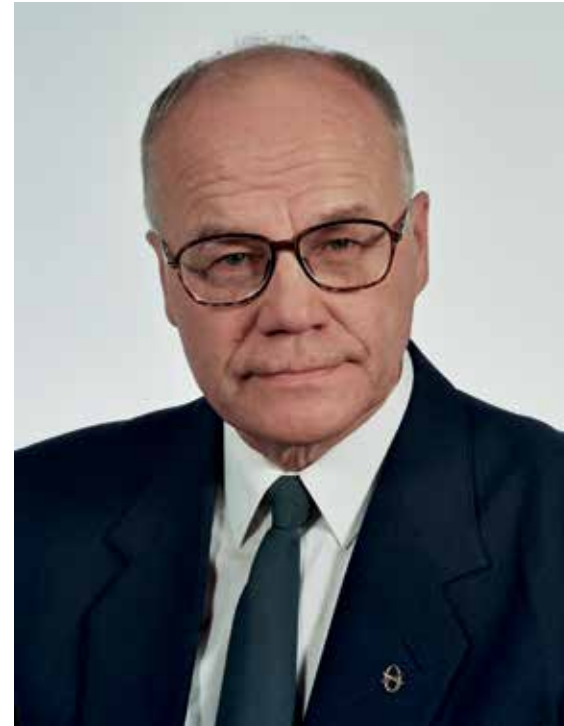
Rokan olemuksesta heijastui sodassa saatu kokemus. Hän oli viidesti haavoittunut Syvärin ja Kannaksen rintamalla jatkosodassa. Rokka oli alokkaille kuin isä, hän piti komppanian hyvässä järjestyksessä auktoriteetillaan. Hän oli syntynyt vuonna 1913, samana vuotena kuin isäni.

Rokan kanssa tulin uudelleen tekemisiin vuodesta 1966 alkaen, kun hän oli Hiukkavaaran varuskunnan paikalliskomendantti. Olin siirtynyt luutnanttina Pohjan Prikaatiin Pohjois-Karjalan Rajavartioston rajajoukkueen johtajan tehtävästä Ilomantsin Hattuväärasta.

Paikalliskomendanttina Rokka oli erittäin tarkka asuntoalueen nurmikojen ja asuntojen kunnosta. Hänelle kuuluivat siis myös isännöitsijän tehtävät.

Olin ajatellut ”teit isäni astumaan”. Sitä varten minun piti käsiinvalidina osoittaa EK/PohPr:ssa sellaista asekäsitteily- ja ampumataitoa, että palvelukelpoisuusluokkaan voitaisiin nostaa A II:een. Kouluttaja-aliupseerit järjestivät komppaniassa useita asekäsitteilykilpailuja. Pärjäsin niissä hyvin. Luokkani nostettiin kesäkuun lopulla. Hain siirtoa kiväärikomppaniaan ja pääsin 1. Komppaniaan (1.K). Palvelus kiväärikomppaniassa oli kovaa. Aliupseerien johdolla mentiin tulta ja liikettä käyden pitkin ja poikin Hiukkavaaran takaisia pikku mäkiä ja soita. Lahti-Saloranta pikakivääri oli raskas tukiaise ruipelolle miehenalulle matalana edettäessä. Syökseen senkin kanssa piti mennä. Tutuksi tulivat Veitsisuo ja Pajulan pellot maanpintaa myöten.

Seuraava etappi oli Reservialiupseerikoulu (RAuK) lähellä 1.K:aa. Ensimmäisen joukkueen (I J) pääkouluttajana oli luutnantti

ti Eero Karjalainen, aina viimeisen päälle pukeutunut preussilaisytyyppinen kovan luokan kouluttaja. Kiiltävät ratsusaappaat ja hyvin istuva puku m/36 kuuluivat hänen sotisopaansa. Hänen apulaisensa ylikersantti Simo Nurkkala, Haapaveden kasvatti, oli ehkä vielä kovempi kouluttaja. Hänellä myös oli ratsu- eli kappisaappaat ja hyvin istuva puku. Peukalooan hän usein piti puseron taskun nappiin koukistettuna. Maastossa hänellä oli aina mukanaan ratsupiiska, jota hän paukutteli saappaisiinsa. Me I joukkueen oppilaat saimme tehdä hänen komennostaan mitä erikoisimpia temppuja ja tutustua Hiukkavaaran sulkeiskentän ja maaston piirteisiin sammakkoperspektiivistä. Nurkkala antoi käskyjään hieinan suu vinossa, joten sanat tulivat ikään kuin toisesta suupielestä. Ilme oli kaiken kaikkiaan hyvännäköinen. Nurkkalalla kun vielä oli pyöreät silmälasit, niin kokonaisvaikutelma oli oppilaiden näkökulmasta kunnioitusta herättävä ja vähän pelottavakin.

Kerran puimme kaasunaamarit päähämme ja kentällä vastasimme Nurkkalan tervehdykseen aika lailla vikisten naamarin takaa. Kun hän ei kuullut vastaustamme, niin tervehdystä harjoiteltiin useasti. Sitten etenimme tulta ja liikettä käyttäen kaasunaamarit päässä.

Käskystä yritimme ne päällä kiivetä mäntyihin kasarmialueen pikku metsikössä. Siitähän ei tullut mitään.

Kerran puolen päivän aikaan minun piti käskystä mennä Nurkkalan puheille RAuK:n kouluttajien huoneeseen. Koputin huoneen ovea ja kun en kuullut mitään, avasin oven ja astuin sisään. Näin kun Nurkkala makasi kaksikerrossängyn yläpetillä puolinvuoksuissaan. Hän kuitenkin havahtui ja karjaisi ”Mitä Susineva siinä taas törtöttöille, menkää ulos ja yrittäkää uudestaan!” Niin tein ja asia selvitettiin. Nurkkala oli hän, joka jäi parhaiten mieleen koulusta. Hän oli tosi kouluttaja.

Toiseksi parhaiten jäi mieleen RAuK:n kouluttaja ylikersantti Veikko Seppänen, Liperistä kotoisin oleva Kuusamon Rajakomppanian kasvatti ja isäni tuttu. Me oppilaat tunsimme hänet Syökse-Seppäsenä. Kaksi vuotta hän oli palvellut rajajääkäriin Kuusamossa. Ylennyksen hän oli saanut v 1958. Hänellä oli kuuluva komentoääni ja puhetapa oli savolaisvoittoinen, vaikka olin Pohjois – Karjalasta. Kaikkein parhaimmat savon murteen puhujat eivät välttämättä olekaan itse Savosta vaan Pohjois-Karjalasta, puhtainta savoa ”viännettäneen” Juukassa Pielijärven rantamalla.

Seppäsestä on tullen ja liikkeen lisäksi jäänyt mieleen hänen pitämä Maxim-konekiväärin tuliase-makoulutus aliupseerikoulun lähimetsikössä. Varsinainen ja jalusta painavat yhteensä noin 25 kiloa, josta noin puolet tuli kummallekin pääosalle. Jalusta oli vaikea liikuteltava sen tukijalkojen joka suuntaan sojottamisen vuoksi. Harjoittelimme asemaan menoa kaluston kanssa monta kertaa ja kun matalana emme osanneet ja jaksaneet mennä asemaan ja vetäytyä siitä pois, saimme tehdä temput monta kertaa ja aina löytyi korjattavaa. Koulutus oli hyvin järjestetty ja tehokas. Maxim tuli tutuksi yltä ja alta. Seppäsestä on jäänyt myönteinen muistikuva.

Koulun opettajista mainittakoon vielä kersantit Eino Lohvan-suu ja Väinö Oja. Edellinen piti mieleenpainuvia harjoituksia Hiukkavaaran ampumaradalla ja varustaluueella, ja toinen piti hengellisiä iltahartauksia koulun käytäväl-

lä jakkaralla seisoen. Ne olivat koskettavia tilaisuuksia.

RAuK:n asevaraston hoitajana toimi entinen Kuusamon rajajääkäri, kersantti Erkki Jaakkola, jonka asiallisista varastopalveluksista saimme nauttia. Emme hänen kanssaan olleet monestikaan tekemisissä, mutta tulin tuntemaan hänet siinä toimessa ja taisimmepa keskustella isäni kuulumisista koska he tunsivat toisensa. Hänellä oli ikävä loppu jäädä auton alle Korvensuoralla eläkkeellä ollessaan.

RAuK:n väepelinä toimi ylivääpeli Matti Valfrid Pahkala, Himangasta kotoisin oleva todellinen sotilasalan ammattilainen ja monitaitaja. Hänestä saatettiin käyttää sotilaitten kesken Vallulempinimitystä. Kanta-aliupseerikoulutuksen hän oli saanut kahdella eri kurssilla v 1936 ja 1944. Hän oli osallistunut talvi- ja jatkosotaan Laatokan pohjoispuolella, Syvärillä ja Karjalan kannaksella. Häneltä luonnistuivat useimmat urheilulajit kuten yleisurheilu, hiihto, ampumahiihto, suunnistus ja ammunta, Viimemainitussa sekä kivääri- että pistoolilajien saavutukset olivat mestariluokan tasoisia. Lisäksi hän oli nuorisoseura- ja urheiluseuratoiminnassa johtokunta-tehtävissä, useassa puheenjohtajana. Meille RAuK:n oppilaille hän ilmentyi ja todentui rauhallisena ja asiallisena johtajana, jolla oli luontaista auktoriteettia. Hänen urastaan ja ansioistaan on Puolustusvoimain aliupseerit-kirjassa vuodelta 1959 yksi pisimmistä matrikeliteksteistä.

Reserviupseerikoulutuksen jälkeen palasin 1.K:aan upseerikokelaana. Sain tutustua kahteen hienoon aliupseeriin kokelasaikanani v 1961 keväällä. Komppanian ”äitinä” oli nyt väepeli Martti Heikkilä, karjalaismies Viipurista ja entinen raja-aliupseeri. Rajavartiolaitoksessa hän oli palvellut vuosina 1945 – 50. Puolustusvoimiin hän oli tullut v 1953 oltuaan kolme vuotta siviilissä. Heikkilä otti meihin kokelaisiin isällisen ja kohteliaan sävyn pitäen meitä herrasmiehinä. Hänen ilmeensä oli hyvin vaikuttava. Suuret ruskeat silmät ja sotilaallinen puhetapa lievästi ärrää särkien olivat hänen tavaramerkkinsä.

Hän oli taistellut molemmissa sodissa Kannaksella ja Itä-Karjalassa Maanselässä asti. Vieljärven Tsokkilassa hän oli haavoittunut.

Hän harrasti valokuvausta. Kaiken kaikkiaan hän oli meille isähahmo. Hän, vanhana soturina oli herrasmies, joka vänrikiksi ylentämisen jälkeen puhutteli meitä ”Herra Vänrikiksi” aidolla asenteella. Meistä se tuntui pikkuisen omituiselta, mutta olimme mukana leikkissä vakavin mielin.

Upseerikokelasaikana saimme olla kouluttamassa varusmiehiä paitsi sulkeiskentällä niin myös maastoharjoituksia myöten. 1.K:ssa palveli sotilasmestari Erkki Puustinen, Kuopion maalaiskunnassa v 1915 syntynyt savolaismies. Ennen talvisotaa hän oli palvellut Hämeen Ratsurykmentissä. Talvisodassa hän oli taistellut Karjalan kannaksella Summan linjalla ja jatkosodassa Itä-Karjalassa Aunuksessa ja Syvärillä. Hän oli monipuolinen sotilasurheilija, muun muassa suunnistus, hiihto ja ammunta olivat hänen lajejaan. Puustinen piti meitä kokelaita jo melko pätevinä kouluttajina. Sitä osoitti se, että hän antoi kahdelle meistä, Juhani Vahtolalle ja minulle, erilaisia harjoituksia johdettavaksi Hiukkavaaran takamaastoissa. Pidimme yhdessä Vahtolan kanssa joukkue puolustuksessa ja hyökkäyksessä harjoitukset. Itse hän meni kohta harjoituksen alettua Hiukkavaaran ampumaradan sotilaskotiin ja oli siellä pitemmän aikaa. Puustinen oli antanut meille harjoitusaiheen pari päivää aikaisemmin ja kertonut miten se pidetään. Me kyselimme parhaamme mukaan yksityiskohdista. Hänen selvä tarkoituksensa oli antaa meille kouluttajakoulutusta. Hän kyllä tiesikin, että ainakin minä olen aikomassa sotilasuralle.

Puustisen tyyli oli rauhallisuutta ja varmuutta heijastava. Me kokelaat luotimme häneen sataprosenttisesti ja hänestä heijastui hyvin Suomen armeijan taisteleva ja osaava henki.

Edellä esitellyt Pohjan Prikaatin sodankäyneet ja Rajavartiolaitoksesta puolustusvoimiin siirtyneet aliupseerit edustivat sitä katoavaa perinnettä, taitoa ja sotilashenkeä, joka vallitsi talvi- ja jatkosodan aikana. Minun saapumiserälläni oli ainutkertainen ja -laatuinen tilaisuus saada heidän antamaansa koulutusta ja tutustua sodan käyneitten miehen olemukseen.

Kiltavierailu Lappi16-harjoituksessa

Lapin Ilmatorjuntakilta teki yhdessä muiden jääkäriprikaatin kilttojen kanssa vierailun LAPP16 -harjoitukseen tiistaina 23.8.2016. Sodankylästä lähtenyt linja-auto otti aamulla Rovaniemen linja-autoasemalta kiltalaiset mukaan ja kuljettaja suuntasi siinä vaiheessa jo täyden auton kohti Rovajärven ampumakenttäaluetta.

Puolustusvoimat ovat muuttaneet varsinkin valtakunnan pohjoisilla alueilla käytettävien sodan ajan joukkojen kokoonpanoja, taisteluvälineistöä ja muutoksiin liittyen tietysti myös koulutusta. Kuluneena vuonna ovat Puolustusvoimat myös vuosien tauon jälkeen voineet aloittaa joukkojen kertausharjoituskoulutuksen.

Vierailun tarkoitus oli päivittää kiltalaisten tuntuma Jääkäriprikaatin suunnitelman ja johtaman LAPP16 -harjoituksen rakenteeseen kokonaisuutena sekä lisätä osallistujien osaamista esiteltäviksi valittujen kohteiden kalustosta, käyttöperiaatteista ja koulutuksesta. Vierailuisäntänä toimi JPR:n esikuntapäällikkö everstiluutnantti Jari Osmonen.

Ohjelma oli tehty ajatuksella ottaen huomioon noin 6 tunnin vierailuajan, joka meillä oli käytettävissämme. Heinuvaaran ruokalassa pidetyn harjoituksen yleisesittelyn jälkeen vierailimme ampumakenttäalueen eteläosassa taisteluosaston pääkomentopäällikällä, ilmatorjuntaohjus O5M -yk-

Kuva: Eero Pajula

Karjalan prikaati koulutti harjoituksessa ITO05M -ampujia. Reserviläisten taistelu-tahto oli korkealla, vaikka keli esti maalilennot.

sikön ohjusryhmän taisteluosastossa, huoltokomppanian lääkintä-huolto-osissa Kielijupossa sekä Syyrakissa KASI EXCON -järjestelmän konteilla. Vierailut kohteilla veivät käytettävissä olevan ajan ja ne antoivat hyvän kuvan harjoituksesta, mutta kiireen tuntua ei silti tullut. Tärkeää oli myös, että ehdimme eri paikoissa keskustella sekä kouluttajien että erityisesti reserviläisten kanssa. Säälle eivät isännät - emmekä me vieraatkaan - voineet mitään: tihkusade kaste-

lee ajan kanssa, jos ei ole hyviä varusteita mukana...

Erityisesti vierailusta jäi mieleen hyvin havainnollistettu ja ajatuksia sekä keskustelua herättänyt tutustuminen KASI -järjestelmään. Syy ei ollut se, että EXCON -kontit olivat viimeinen vierailukohtemme, vaan esittelyn vaikuttavuus ja sen herättämät sekä ajatukset etä keskustelu. On aivan uskottavaa, että käyttäjiltä saatu palaute on juuri niin hyvää kuin mitä meille kerrottiin ja että järjestelmällä on

aidosti muuttanut taistelukoulutusta tehokkaammaksi ja parantanut eri tasoilla yksiköiden ja joukkojen osaamista. Lisäksi vaikuttaa siltä, että tulevaisuudessa, järjestelmän kehittämisen myötä, ollaan pääsemässä lähelle tilannetta, jossa kaikki joukkoihin vaikuttavat taistelukentän kriittiset elementit saadaan osaksi koulutus- ja harjoittelutilannetta. Loppuu vihdoin se "laukaus-laukaus" -huutelut!

Kaksipuolisen taistelun simulaattorijärjestelmä (KASI)

KASI on erittäin hyvä järjestelmä eikä se pelkää piippaa osuman merkiksi, kuten TASI -taistelusimulaattori, vaan kertoo "kuuluttaja-äänellä" mihin olet haavoittunut ja mahdollistaa myös lääkintämiehen toiminnan simulaattoriharjoitteisena. KASI vaatii toki "pelisääntöjen" tuntemista ja noudattamista - eli jos järjestelmä ilmoittaa: "Haavoittunut. Oikea käsi", niin tulitointi ei jatku ainakaan oikealla kädellä ampuen tai sitä käyttäen tai

vastaavasti jos järjestelmä ilmoittaa "Haavoittunut. Oikea jalka. Vasen jalka", niin juoksemiset ja syöksymiset on loppu, vaikka takaisin voisi vielä ampuakin ja edetä hitaasti ryömien.

Tietysti KASISSA on myös puutteita, koska lasersäde ei läpäise rakenteita ja heitteitä ei ainakaan vielä voida simuloida. Nykyisetkin puutteet ovat jossain määrin paikattavissa aktiivisella tuomaroinnilla.

KASI-järjestelmä tuottaa valtavat määrät dataa ja harjoitustilanne on myöhemmin tarkasteltavissa kartalta siten, että taistelijat liiveineen ovat jatkuvasti tilansa (vahingoittumaton, haavoittunut, tuhotu) kanssa seurattavissa vähintään 5 metrin tarkkuudella. Lisäksi tappotilastot nimineen ja "kuolinsyynneen" ovat tapahtuma-aikojen perusteella järjestyksessä.

Kiltalaiset kiittävät ja kumartavat! Hyvä reissu, näitä lisää! Lapin Ilmatorjuntakillan hallituksen jäsen Eero Pajula

Vuoden 2017 tulevaa toimintaa

Killan syyskokous pidettiin 5.10.2016. Kokouksessa tehtiin henkilövalintoja ja hyväksyttiin toimintasuunnitelma vuodelle 2017. Johtokunnan jäsenet v 2017 ovat puheenjohtaja Heikki Haapala, sihteeriksi/rahastonhoitaja Jonathan Rautila ja jäsenet Mika Aitta, Pekka Laitila, Pekka Lemmetty, Eero Pajula, Pasi Ruokanen, Tuomo Suhonen sekä Kari Vainio.

Toiminnasta lyhyesti seuraavaa

Jäsenille järjestetään retkiä ja tutustumiskäyntejä maanpuolustuksellisiin kohteisiin ja varsinkin ilmatorjuntaan kohdistuviin harjoituksiin Pohjois-Suomessa ja Lohtajan ilmatorjunta-ampumaleirialueella. Osallistutaan paikallisten maanpuolustusjärjestöjen yhteisiin tilaisuuksiin ja maanpuolustuskoulutuksen järjestämiin ilmatorjuntakoulutus- ja harjoitustilaisuuksiin. Osallistutaan Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston vala- ja kotiuttamistilaisuuksiin sekä patteriston perinnepäivän tilaisuuksiin. Kiltta tiedottaa tapahtumistaan jäsenille jäsenkirjeillä, Etupyrälehden killan sivuilla ja valtakunnallisesti ilmestyvässä Ilmatorjunta-lehdessä ja Lapin Kansan maanpuolustuspalstalla pääsääntöisesti lauantaisin ilmestyvää lehdessä. Kiltta on avannut sivunsa FACEBOOKISSA. Hakusana on Lapin Ilmatorjuntakilta ry.

Kevään 2017 tapahtumia

- Ilmapuolustusseminaari 15.3.2017 yhdessä Lapin Lennoston killan kanssa Someroharjulla
- Vierailu Rovaniemen ilmatorjuntapatteristossa 22.3.2017 Someroharjulla
- Killan kevätkokous 22.3.2017 välittömästi vierailun päätyttyä
- Vierailu Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston joukkoharjoituskauden ampumarjoituksessa Hautainmaassa viikolla 18
- Vierailu Ilmapuolustusharjoituksessa Lohtajalla on suunnitteilla. Odotamme harjoituksen toimeenpanokäskyä. Harjoitus toimeenpannaan 16.-25.2016.

Yhteystiedot: Heikki Haapala; puh 040 7792862
sähköp; heikki.haapala(at)pp1.inet.fi
Jonathan Rautila; puh 050 5481561
sähköp; jrautila(at)ulapland.fi

Kuva: Nina Hallin

Vieraat ryhmäkuvassa Rovajärven Kielijupossa.

Pohjan Jääkärikilta kouluttaa

| Teksti ja kuvat: Heikki Hiltula

Jääkärikomppanian hyökkäyksen kartta- ja maastoharjoitus 26. – 27.11.2016

Pohjan Jääkärikillan toimintaan on kuulunut vuosien ajan myös sotilaallisten taitojen koulutus yhteistyössä Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen Pohjois-Suomen piirin kanssa.

Maanpuolustuskiltojen liitto on rahoittanut kurssija siten, että ne ovat olleet kurssilaisille maksuttomia. Puolustusvoimat on tukenut toimintaa ajoneuvoin ja antanut kurssilaisille korvaavat kertausharjoitusvuorokaudet.

Sotilaallisella koulutustoiminnalla kiltta on pyrkinyt innostamaan nuoria reserviläisiä aselajinsa mukaiseen kiltatyöhön ja sotilaallisten taitojen kehittämiseen.

Jääkärikomppanian hyökkäyksen kartta- ja maastoharjoituksen johtajana oli Heikki Hiltula, kouluttajana Heikki Nikola ja kurssin huollosta ja hallinnosta vastasi kurssiväepäli Sakari Sumén apunaan Markku Martikainen. Muonituksen hoiti Oulun Sotilaskotiyhdistys.

Koulutuspaikkana oli Hiukkavaaran ampumaradan Paviljonki ja

Kurssinjohtaja Heikki Hiltula

toimintamaastona Ylikiimingintien suunta. Koulutustavoitteena oli opettaa kurssilaisille jääkärikomppanian hyökkäyksen suunnitteluprosessi (vuoden 2016 oppaan mukaan) taisteluosaston johtajan käskystä päätöksen kautta jääkärikomppanian päällikön hyökkäyskäskyyn.

Opetuksen taso ja ohjaus oli suunniteltu niin, että se sopi jääkärikomppanioihin sijoitetuille sekä reserviupseereille että -aliupseereille.

Kurssin alkaessa lauantaina 26.11. klo 07.30 tuli pieni krii-

Kurssinjohtajan motto kurssille Sun Tzuta lainaten: "Tunne vihollinen ja tunne itsesi, niin voittoa ei ole koskaan uhattuna. Tunne maasto, tunne säät, niin voittoa on täydellinen."

si, kun todettiin, että lähes puolet kurssilaisista oli joutunut jäämään pois sairauden tai tärkeän yllättävän menon vuoksi.

Kuudesta urhoollisesta kurssilaisesta muodostettiin kaksi sotilaalliselta taidoiltaan tasavahvaa ryhmätyöryhmää. Alkupuhuttelun jälkeen tutustuttiin tilanteeseen, tehtiin maastontiedustelu hyökkäysalueelle ja aloitettiin suunnittelu-prosessin läpikäynti vaiheittain.

Iltapäivän kuluessa vertailtiin ristiin hyökkäysvaihtoehtoja ja arvioita vihollisen toiminnasta. Lopuksi valittiin todennäköisesti paras vaihtoehto hyökkäyspäätöksen pohjaksi.

Kellon näyttäessä 21.00 oli työryhmillä valmiina jääkärikomppanian päällikön arvio vihollisen toiminnasta sekä hyökkäyspäätös käskymuotoon kirjoitettuna.

Yön seudun klo 21.00 – 07.30 kurssilaiset saivat viettää vapaasti sotilasmajoituksessa Paviljongilla kurssiväepelin huomassa tai kotona vaimon tiukan valvonnan alaisena.

Sunnuntaina klo 08.00 alkaen kerrattiin keskeisiä hyökkäyksen perusteita, annettiin ohjeet maastoiesittelyistä ja valmisteltiin esitellytaulujen karttapohjat.

Ensimmäinen työryhmä sai tehtäväkseen esitellä ryhmityksen ja toiminnan jalkautumisalueella ja hyökkäysasemassa.

Toinen työryhmä valmisteli esityksen mekanisoidun pataljoonan esikunnan ryhmityksen ja jääkärikomppanian hyökkäyksen esikunnan tuhoamiseksi. Lounaan jälkeen ajoimme maastoon, jossa

ensiksi tarkastelimme jalkautumisalueen ja hyökkäysaseman ryhmityksen toiminnat maastoon sitoen ja keskustellen.

Seuraavaksi ajoimme mekanisoidun pataljoonan esikunnan alueelle, jossa tarkastelimme tuhoavan esikunnan ryhmityksen. Viimeisenä esitettiin ja tutkittiin, kuinka jääkärikomppania tuhoaa epäsuoran tulivalmistelun jälkeen hyökkäämällä vihollisen esikunnan.

Maastoiesittelyt keskusteluneen ovat useimmiten kartta- ja maastoharjoituksen parasta ja opettavaisinta antia, jopa kouluttajien kannalta katsoen.

Päivän päätteeksi kurssinjohtaja selvitteli Suomen sotilaspoliittista asemaa ja Suomen sotilaallisen maanpuolustuksen tilaa. Kurssi siivosi Paviljongin koulutustilat, antoi palautteen arvosanalla 4,33 ja sai kurssinjohtajan palautteen ja kiitoksen tarmokkaanahkerasta toiminnasta.

Kouluttaja opastaa, kun työryhmän valmistelevan päätöksen muotoiseikat tai asiat alkavat pitkän päivän lopulla jumittaa.

Maastontiedustelu: Tämä maasto sopisi hyvin jalkautumisalueeksi?

Mekanisoidun pataljoonan esikunnan alue: 3. Jääkärikomppania hyökkää tulivalmistelun jälkeen joukkueparijonossa, edessä vasemmalla 1. Jääkärijoukkue ja edessä oikealla 2. Jääkärijoukkue...

Jalkautumisalue: "4. Jääkärijoukkueen telakuorma-autot tulevat tuonne 200 metrin päähän, 2 tekaa tien pohjoispuolelle sekä 2 tekaa tien eteläpuolelle, 50 metrin välein, naamioidaan hyvin."

Oulun Sotilaskotiyhdistys huolehti hyvin muonituksesta ja kahvituksesta.

Herrat ja rouvat alikersantit

| Teksti: Aliupseerikurssin 2/16 johtaja kapteeni Janne Määttä

O masta sekä Aliupseerikoulun puolesta vilpittömästi onneksi olkoon! Nyt se on sitten lopultakin suoritettu, aliupseerikurssi, nimittäin!

Syksyllä, kun aloitimme kurssin, tuntui että joulun aika ja kurssin päätyminen olisi todella kaukainen asia. Nyt kun mietitään aikaa taaksepäin, aika on mennyt yllättävän nopeasti. Osiltaan siihen vaikuttanee se, että kurssin läpivienti oli varsin tiivis ja runsaasti harjoituksia sisältävä. Tämä on kuitenkin mielestäni vain hyvä asia, toivottavasti kenelläkään ei ole ollut ainaakaan jatkuvana tunteena sitä, että kurssilla olo olisi ollut tylsää ja opittavaa ei olisi ollut riittävästi.

Mitä kurssista on sitten jäänyt teille käteen, muuta kuin kulma-raudat ja kurssiristi rinnassa? Varmaan aika paljonkin, jos mietitte itseänne, omia valmiuksia ja taitojanne viime heinäkuussa ja tällä hetkellä.

Itse olen pyrkinyt kurssin aikana seuraamaan toimintaanne varsin läheltä ja jalkautumaan joukkoon niin usein kun se vain on ollut mahdollista. Saamani palautteen perusteella olen tässä jotta-kuinkin onnistunut. Omasta mielestäni tunnen teidät tämän syksyn jälkeen suhteellisen hyvin, luonnollisesti osan vähän paremmin, osan vähän huonommin. Kuitenkin näkemäni ja kuulemani perusteella uskon että jokainen teistä on saanut kurssin aikana hyvät perusteet johtaa ryhmän suuruis- ta sotilasjoukkoa. Uskon että jokainen teistä on saanut perusteet oman toimialanne taisteluvälineistä ja niiden käyttämisestä osana ryhmän taistelua. Uskon, että jokainen teistä on ymmärtänyt syväjohtamisen perusteet ja sen, miten ihmistä tulisi johtaa eri toimintaympäristöissä. Uskon, että jokaisella teistä on muodostunut ainakin jonkinlainen peruskäsitys siitä,

miten sotilasjoukon toimintaa organisoidaan ja miten asioita saadaan niin sanotusti tapahtumaan! Näiden perusteiden merkityksen ymmärrätte viimeistään uuden vuoden jälkeen uusien alokkaiden astuttua palvelukseen.

Olen useaan otteeseen sanonut, että nyt se oppiminen ja johtajana kehittyminen alkaa vasta kun pääsette tuleen uusien alokkaiden kanssa. Perusteet on saatu aliupseerikurssin aikana ja nyt niitä lähdetään vasta soveltamaan. Tullette saamaan paljon vastuuta, tullette oppimaan vielä paljon uutta ja jopa yllättäviäkin asioita tulee eteen. Uskaltakaa kuitenkin mennä niin sanotulle epämukavuus-alueelle, koska se on ainoa alue, missä kehittymistä tapahtuu. Lihaksetkaan eivät kasva pelkästään levossa, vaan niitä täytyy rasittaa ja tuntoa välillä jopa kipua ja tuskaa. Sama pätee johtajana kehittymisessä. Älkää koskaan tuudittautuko hyvinolontunteeseen, koska sellaista ei oikeasti ole, ei elämässä eikä varsinkaan sotilasjohtajan arjessa!

Nyt on kuitenkin aika olla pieni hetki ylpeä itsestään ja omista saavutuksistaan. Lomaryhmästä riippuen olette nyt saaneet nollata tilanteen (kukin omalla tavallaan) joulun tai uuden vuoden tienoil- la ennen johtajakauden haasteita. Ottakaa rennosti kun sen aika on, mutta ottakaa myös kaikki irti jäljellä olevasta puolesta vuodesta, ja pyrkikää valtakunnan huippuosaa- jaksi omassa sodanajantehtäväs- äänne. Suomen Puolustusvoimissa ei ole yhtään turhaa taistelijaa, vaan jokaisen täytyy antaa omaan tehtäväänsä täysi panos!

Itse tunnen pientä haikeutta siitä, että joudun poistumaan keskuudestanne uusiin tehtäviin ja haasteisiin Jääkäriprikaatin esikuntaan. Olisin mielelläni ollut mukana- nne aina kotiutumiseenne as-

ti. Sotilasuralla on kuitenkin men- tävä eteenpäin, sama pätee luon- nollisesti minunkin kohdallani. Jos kuitenkin tapaamme joko näissä vaatteissa tai reservin auringossa, tulkaa rohkeasti vaihtamaan pari sanaa. Olen aina kiinnostunut siitä mitä teille kuuluu. Olette ainutlaa- tuinen kurssi sekä yleisen motivaat- tion että kurssimenestyksen pe- rusteella, olkaa siitä aidosti ylpeitä ja näyttäkää kyntenne myös kurs- sin jälkeen. Tärkeimmät näytöt an- netaan vasta johtajakaudella. Sitä varten täällä on harjoiteltu ja opis- keltu!

Lopuksi, hyvää joulua ja on- nellista uutta vuotta, sekä kaik- kea hyvää sekä sotilas- että siviili- elämään!

Aliupseerikurssin priimukset:

**Kurssin priimus
Alikersantti Hahka**

**Tulenjohto- ja viestilinjan priimus
Alikersantti Orava**

**Kurssin ja Ohjus- ja tykkilinjan priimus
Alikersantti Hahka**

**Sotilaspoliisilinjan priimus
Alikersantti Jokiahon**

Tulenjohto- ja viestilinja

| Teksti: Oppilas Sammalniemi, varusmiesdiakonia ja viestilinjalainen

”Nämä on niitä hyviä hommia”

Näin meidän hommista monesti sanotaan. Kun vertaa muihin linjoihin, sotilaspoliisien kiertovartioiden säällä kuin säällä, ohjusvaunun monimutkaisiin järjestelmiin ja raskaalla tykillä touhuamiseen, on meidän hommat ”niitä hyviä hommia.” Joidenkin mielestä meidän

lämmitetyt, valoilla ja sähköillä varustetut teltat vievät voiton. Onneksi kyseessä ei kuitenkaan ole linjojen välinen paremmuuskilpailu, vaikka sellaiselta se on välillä tuntunut, vaan kyseessä on toimivan sodanajanjoukon kouluttaminen. Jokaista linjaa tarvitaan! Kulunvalvontapaikoilla ja vaunujen luona tarvitaan sotilaspoliiseja vartioimaan, tykit tarvitsevat tulenjohtajia antamaan ampumiskäs-

kyjä sekä ohjusvaunut tarvitsevat lähetysohjelmien varmentamaa dataa.

Mitä sitten Tulenjohto- ja viestilinja tekee? Meidän linjamme jaetaan kolmeen osaan, tulenjohtajiin, viestiin sekä tutkaan. Jokaisella linjalla on omat erityispiirteensä. Tulenjohtajat johtavat naamioverkon alta tykkien tulta, tutka mittaa ja muodostaa ilmatilannekuva (ampuville yksiköille) ohjusvaunuille ja viesti huolehtii, että data päätyy tutkalta aina ohjusvaunulle asti. Meidän ”hommista” aseennamme ovat eri viestivälit, radiot, tietokoneet, pitkälanka-antennit, parikaapeli sekä exel-mas-

Tulenjohto- ja viestilinja:

Jaakko Alakokko, Riku Parkkila, Arttu Härkönen, Tuomas Orava, Aku Karppinen, Tuure Kinnunen, Lassi Nevalainen, Alekski Kaleton, Otto Tokola, Waltteri Valtakorpi, Sampa Juntila, Jaakko Tuomivaara, Antti Luukkonen, Juho-Matti Sirviö, Pinja Puolakka, Samuli Niku, Aku Nikula, Miia Sammalniemi, Annika Barsk, Katriina Kettunen

Fotox 2016

to. Tehtävämme ei välttämättä ole fyysisimmästä päästä, jos ei laskea kaapelin vetoa jopa useita kilometrejä, mutta päästä meidän linjalla tarvitaan. Elektronista osaamista, laskutaitoa sekä ongelmanratkaisukykyä. Kaikkia näitä yhdessä ja erityisesti viimeistä. Poikkeuksetta jokaisessa harjoituksessa on ollut tilanne kun laitteet tai yhteydet eivät toimi ja meidän tehtävämme on selvittää, missä vika piilee. Onneksi meidän linjassamme on kyse joukkuelajista ja joukkueessamme on monenlaista pelaajaa. Lopulta jokainen vika on yhdessä saatu selvitettyä. Ja poikkeuksetta ongelma on piileskellyt viidessä A:ssa: ajassa, asetuksissa, antennissa, avaimistossa tai akussa.

It -mies ei kävele

Otsikon fraasi on kantautunut korviimme jo heti aliupseerikurssimme alussa. Harjoituksiin mentäessä hyppäämme ajoneuvojemme kyytiin ja annamme sotilaskuljettajien viedä meidät määränpäähämme. Kaapelinvetoa lukuun ottamatta linjamme tehtävään kuuluu paikallaan olo, yleensä istumis-asennossa, ja viestipäivystys. Vaikka linjamme tehtävä ei kovin fyysistä ole, ovat meidän kouluttajat antaneet mahdollisuuden liikunnan ja fyysisen rasituksen harjoittamiseen. Lähes viikoittain kurssin aikana meille on järjestetty liikuntakoulutusta mm. eri pallopelejä sekä kuntosaliharjoittelua. Kurssin hyväksytyksi suorittamiseen vaaditaan myös neljä liikunnan koulutyötä. Aliupseerikurssi vaatii siis fyysistä kuntoa linjaan katsomatta.

Lohtajan ilmatorjuntaharjoitus

Aliupseerikurssin toisessa osassa on jokaisella linjalla ollut useamman vuorokauden harjoituksia viimeisen kuukauden aikana. Tärkein ja pisin valtakunnallinen harjoitus pidettiin Lohtajan hiekkadyneillä marraskuun loppupuolella. Viikon harjoituksen aikana viestilinja keskittyi tiedusteluryhmän tehtäviin, komentopaikalla viestipäivystykseen ja uusien asemien tiedus-

teluun. Harjoituksen viimeisille päiville tuli käsky perustaa myös lähetystipsteriyhmä. Harjoitus oli kaikista linjan harjoituksista monipuolisin, antoisin ja todentuntuisin. Ja kyllä, niin kuin sanonta kuuluu, Lohtajan hiekkaa löytyi harjoituksesta tultua tuvasta vielä viikonkin jälkeen.

Linjamme räikeä joukko

Meidän linjamme joukosta löytyy niin miehiä kuin naisia. Ikäjakauma on 19 aina 23 vuoteen asti. Sotilaita on saapunut palvelukseen mm. Oulun eri osista, Haapavedeltä, Tornioista, Keminmaasta sekä Kasarmin läheisyydestä Rovaniemeltä. Linjamme on jakautunut mui-

hin linjoihin nähden useampaan osaan. Tulenjohtajat ja tutkaoperaattorit ovat koulutuksissa ja harjoituksissa omissa ”hommistaan” kun viestilinjan sotilaat (miehet ja muutama nainen) keskittyvät omaan linjaansa. Kuluneen syksyn aikana on meidän joukostamme siirtynyt etelän lämpöön linjamme kolme parasta ja siellä Haminan reserviupseerikurssilla he ovat jatkaneet palvelustaan. Heidän tilalle saimme joukkoamme piristämään kolme sotilasammattihenkilöä, jotka työnpuolesta ovat olleet suorittamassa kanssamme aliupseerikurssia. Nyt täytyykin sanoa kolmelle urhoolliselle sotilaalle näkemiin ja pian toivottaa toiset kolme tervetulleiksi takaisin Haminan tuulesta. Uusia alokkaita odotellessa linjamme on valmiina!

Sotilaspoliisilinja

| Teksti: Oppilas Konsta Tuomikoski

Sotilaspoliisialiupseerikurssi alkoi elokuussa Rovaniemellä reippaalla otteella. Ensimmäiseksi vuorossa oli Sodankylän, Kajaanin sekä Rovaniemen oppilaiden muutto ilmatorjuntapatteriin. Ilmassa oli odottava ja ehkä hieman jännittänyt ilmapiiri. Kukaan ei oikein vielä tiennyt, mitä uusi askel armeijassa toisi mukanaan. Uusiin tupakavereihinkin oli totuttautuminen. Miehistökurssin aikana kaikkia oli erinäisin tavoin peloteltu, kuinka rankka ja haastava aliupseerikurssi tulisi olemaan. Suurimpana mörkönä kaikilla oli tietenkin kuuluisa Rämäpää-ryhmätaitokilpailu.

Kurssin ensimmäiset viikot olivat asioiden ja ihmisten tuntemaan opettelemista ja tavoille totuttelua. Kuri oli odotetun tiukkaa ja meno särmää. Suurimpana uutena asiana tuli oppilasjohtajuus; pari kertaa viikossa oppilaista valit-

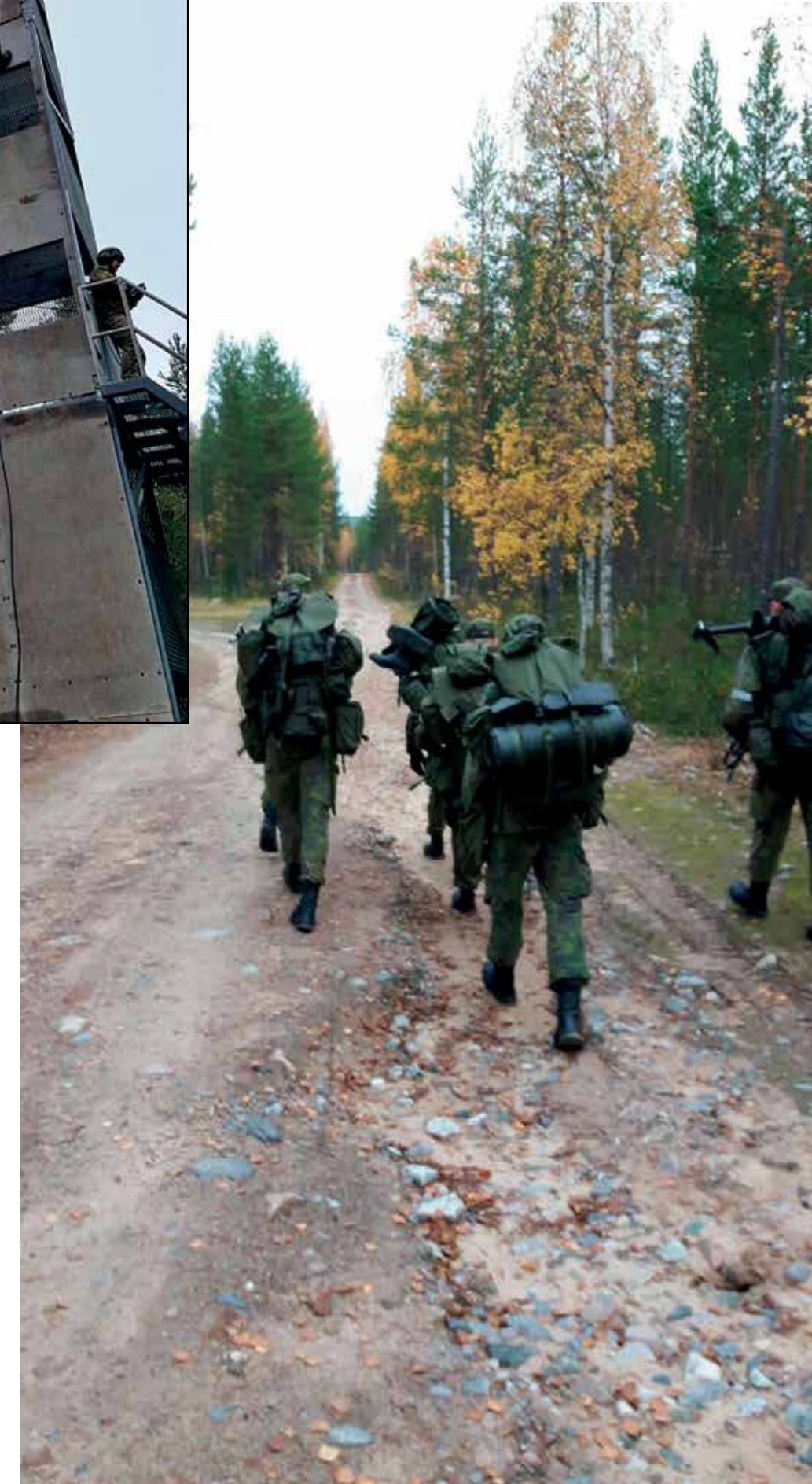
tiin vuoron perään oppilaskersantti ja oppilasväepeli, joiden tehtävänä oli viedä muotoa, tehdä ilmoitukset sekä vastata linjan toiminnasta koulutuksen ulkopuolella. Suuressa vastuussa oli aluksi opettelua, mutta hyvin homma lähti rutinoitumaan.

AUK1:n aikana järjestettiin Rämäpää-ryhmätaitokilpailu. Kisassa joutui koetukselle niin ryhmien yhteishenki kuin myös henkinen ja fyysinen kestävyys. Matkan pituus oli noin 60 kilometriä ja reitin varrella oli erilaisia rasteja suoritettavina, mm. ammuntaa, vesistönylitys sekä esteradan suorittaminen. Loppua kohden porukkaa oli tipahdellut niin sotilaspoliiseista kuin ilmatorjuntalinjan ryhmistä, mutta sisulla sotilaspoliisit väentäytyivät komeaan kolmoisvoittoon.

Koulutusten osalta AUK1 koostui pääasiassa perus jalkaväkitais-

telun harjoittelusta, mutta pääsimme tekemään myös suurempia tilanneharjoituksia mm. vaarallisen henkilön kiinniottoon liittyen. AUK2:n aikana pääsimme harjoittelemaan syvemmin rakennusten vyöryttämistä, henkilönsuojausta, kiinniottoja sekä itse suunnittelemaan tulevat tilanneharjoitukset ja johtamaan ryhmää harjoituksen aikana. Leireillä unet jäivät monesti vähäisiksi, mutta päivisin harjoituksissa ja joskus öisinkin mieli kummasti virkeni toiminnan keskellä.

Tätä tekstiä kirjoittaessani edessä on enää kolme päivää ennen alikersantiksi ylentymistä. Ajatus aliupseerikoulun loppumisesta ja astumisesta siihen tehtävään, jota varten olemme harjoitelleet tuntuu hienolta ja samalla myös jännittävältä. Pieni jännitys kuitenkin kuuluu asiaan ja opetuilla tiedoilla ja taidoilla tulemme varmasti toimeen vähintäänkin mainiosti, kiitos osaavien kouluttajien. Menneet kokemukset pysyvät varmasti mielessä vielä pitkälle aikuisikään ja niistä riittää kavereiden kanssa puhetta pitkälle iltaan.

Sotilaspoliisilinja:

Pelo Tuomas, Röntynen Aatu, Räihä Juho, Heinikoski Janne, Künnap Lauri, Harmoinen Eelis, Hautanen Valtteri, Ruuskanen Paulus, Sievänen Konsta, Helanen Tuukka, Koponen Kimmo, Kähkönen Niko, Hiotala Riku, Tuomainen Jaakko, Haapala Lauri, Uimarihuhta Teemu, Lohtander Joona, Tikka Antti, Österberg Veikka, Rauhanen Mikko, Salonen Teemu, Junntila Antti, Asikainen Aukusti, Korhonen Linda, Jokiaho Wilhelmiina, Oivo Vili, Tuomikoski Konsta, Mylläri Samu, Savander Arttu, Kultanen Jasper, Laurila Jonne, Anttila Alina, Aikio Anniina, Jaakko Matola ja Kello Nestor.

Ohjus- ja tykkilinja

Ilmatorjuntapatterin aliupseerikurssin ohjus-tykkilinjalla koulutettiin aliupseereita kahdessa eri jaoksessa. Nämä jaokset olivat ohjus- ja tykkijaos.

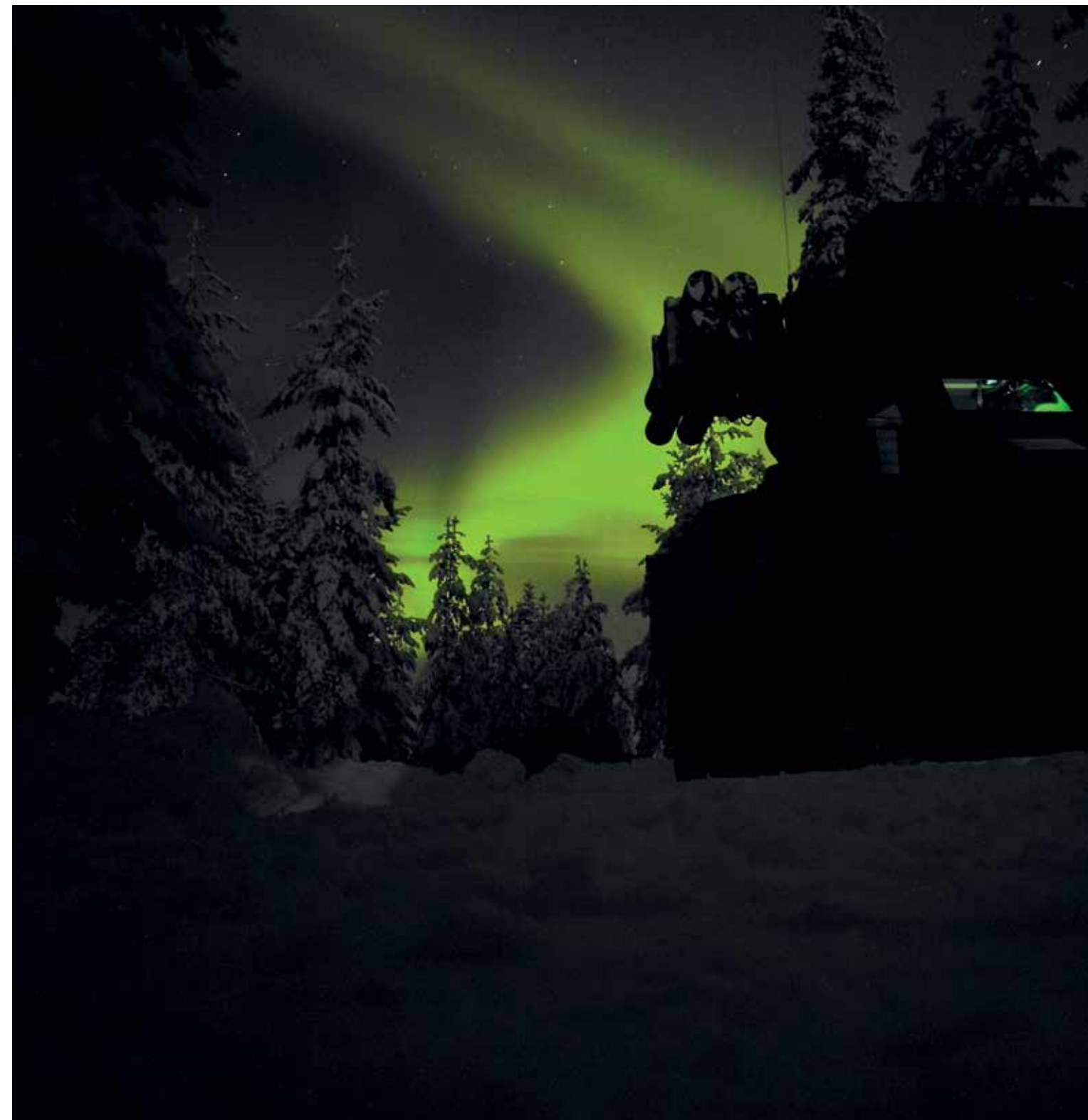
Ohjusjaokseen kuului 25 aliupseerioppilasta, joista kolme lähti reserviupseerikouluun. Oppilaista muodostui ohjus- sekä maalinosoitusrhytmät. Ohjusryhmä koulutettiin ITO 90M:n hallintaan ja käyttämiseen. Tehtävänä on suojata ennalta määritettyä ilmatilaa tai jotakin strategisesti tärkeää kohdetta. Maalinosoitusrhytmä koulutettiin maalinosoitimen käyttöön tehtävänään tukea ITO 90M:n tulitoimintaa. Maalinosoitimella osoitetaan kiikareilla maalia, johon oh-

jusvaunu voi vaikuttaa. Koulutukseen sisältyi laajat teoriaopinnot mm. asejärjestelmien toiminnasta, jolla ryhmälle luotiin valmiudet syventävää koulutusta varten. Kaikilla koulutuksen käyneillä oli täten kyky osallistua sekä ohjus- että maalinosoitinryhmän toimintaan.

Kun teoriaosuus oli pureskeltu, opitut taidot sovellettiin käytännön harjoituksiin hallitiloissa oikeilla laitteilla. Esimerkiksi simulaattoritoiminta toi rutkasti todentunutta harjoitteluun. Siistien sisähommien lisäksi pääsimme tutustumaan myös harjoitusolosuhteisiin tutussa lähimaastossa sekä Lohtajan rannikolla. Eteenkin Lohtajan harjoitus oli ohjusjaokselle todella

antoina, sillä lukuisat monipuoliset operaatiot testasivat opittuja taitoja toden teolla!

Tykkijaokseen valittiin 11 aliupseerioppilasta, joista yksi lähti reserviupseerikouluun. Koulutuksen keskipisteenä oli 23 ITK 61:n käyttäminen sekä ampumatoiminta. Tykkiryhmän tehtävänä on suojata ITO 90M -ohjusvaunua sekä sen ampumatoimintaa. Koulutus oli hyvin käytäntöpainotteista ja alkusi huomio keskittyi 23 ITK 61:n perusteisiin sekä turvalliseen toimintaan.

Ohjus- ja tykkilinja:

Paldanius Markus, Hermonen Kasper, Rajanen Teemu, Koskinen Jesse, Kontu Niilo, Johnson Anton, Furst Andreas, Markkanen Pauli, Laitinen Ville, Majava Atso, Herva Eetu, Mäkelä Antti, Sääsilahti Eemil, Rissanen Artturi, Al-Kubaisi Othman, Liimatainen Sami, Niva Ville, Virtanen Mikael, Väisänen Tuomas, Haapasalo Simo, Piukkula Topias, Seppälä Mikko, Mertaniemi Joel, Purkunen Riku, Tikka Lauri, Teräs Arto, Tahkola Jere, Hahka Antti, Tikkala Emil, Tapio Jere, Liukko Tatu, Vanhala Antton, Laitinen Jussi, Matinlauri Alisa, Nikula Juho, Huhtala Jaakko, Tihinen Antti ja Lauri Viljami.

Jalkaväen Aliupseerikurssi 2/16

| Teksti: Aliupseerikurssin johtaja, kapteeni Otto Saarinen

Jääkäriprikaatin Jalkaväen Aliupseerikurssilla koulutetaan oppilaita jääkäri-, kranaatinheitin-

(tulenjohto ja tuliasema), tiedustelu- (tiedustelu ja sissiradisti), panssarintorjunta-, moottori- ja viestilinjalla ryhmänjohtajatehtäviin. Aliupseerikurssilla koulutettavat tulevat toimimaan 117 saapumiserällä johtajina Lapin jääkäripataljoonan sekä Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston yksiköissä. Lisäksi osa sissiradisteista siirtyy kurssin jälkeen Lapin rajavartioston Rajajääkärikomppaniaan, Ivaloon.

Huollon ja viestin eri tehtäviin valitut aliupseerioppilaat siirtyivät peruskoulutuskauden jälkeen Kainuun prikaatin, jossa he saavat johtajakoulutuksen. Sotilaspoliisialiupseerit sekä ilmatorjunnan aliupseerit puolestaan koulutetaan Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston Ilmatorjuntapatterissa. Reserviupseerikoulutukseen valikoituneet oppilaat siirtyivät Aliupseerikurssi 1:n jälkeen syventymään

joukkueen johtamisen haasteellisuuteen Haminan Reserviupseerikouluun.

Aliupseerikurssi 1 kestää seitsemän viikkoa, jonka aikana opitaan perusteet omasta koulushaarasta. Tämä sisältää toiminnan partion ja ryhmän kokoonpanon, niiden johtamisen sekä heille kuuluvan aseistuksen ja kaluston käytön. Nämä ovat tärkeitä asioita, sillä johtajan on hallittava oman aselajin kaluston käyttö sekä sen kouluttaminen. Aliupseerikurssi 1:n aikana tätä osaamista harjoitellaan yhdessä taisteluharjoituksessa, yhdessä ampumaharjoituksessa ja lukuisien päivittäiskoulutuksen päivien aikana varuskunnan lähialueilla. Lisäksi Aliupseerikurssi 1:n aikana opetetaan iso osa johtamisen teoriaa, jota sovelletaan parhaalla mahdollisella tavalla päivittäisissä harjoituksissa.

Perusteiden oppimisen jälkeen yhdeksän viikkoa kestävä Aliupseerikurssi 2:n aikana oppilaat harjaantuvat ryhmän johtamiseen joukkueen ja komppanian osana. Tämän lisäksi harjaannutaan kouluttamaan oman aselajinsa asioita tuleville alaisilleen. Nämä harjaantumiset puolestaan tapahtuvat yhden ampumaharjoituksen ja vähintään kahden vaativan taisteluhar-

joituksen aikana päivittäiskoulutuksen lisäksi.

216 -saapumiserän Aliupseerikurssilla riitti taisteluharjoituksia, joissa oppilaat laittoivat oman osaamisen ja jaksamisen koetukselle. Useissa taisteluharjoituksissa Aliupseerikurssi toimi joukkotuotantoujoukkoja vastaan, mikä varmasti elävöitti myös heidän harjoituksiaan.

Aliupseerikoulun ollessa kyseessä, meidän täytyy kuitenkin muistaa yksi tärkeä asia tiukan harjoitusrupeaman ja kiireen keskellä: tehtävämme on tehdä oppilaista seuraavan saapumiserän johtajia, joiden täytyy osata sotilaalle tärkeä asia eli käskyjen antaminen. Kaiken muun koulutuksen ja velvollisuuksien ohessa tämä on ensimmäinen asia, joka saattaa unohtua. Aina on aikaa antaa käsky.

3. Jääkärikomppaniassa on todella ammattitaitoinen ja kunnianhimoinen henkilökunta, joka on omistautunut oman aselajin ammattitaidon ja innostuksen siirtämiseen oppilaille. Ilman tällaista henkilökuntaa kurssin oppilaiden osaaminen ei olisi tällaisella tasolla!

Toivotan valmistuneille alikersanteille onnea ja menestystä tulevaisuudessa!

Kurssin priimukset:

Kurssin ja Kranaatinheitinlinja priimus, alikersantti Eino Männikkö
Panssarintorjuntalinjan priimus, alikersantti Tatu Oksman
Tiedustelulinja priimus, alikersantti Teemu Kylmä
Jääkäriinlinjan priimus, alikersantti Atte Kangas
Viestilinjan priimus, alikersantti Tuomas Lohiniva
Moottorilinjan priimus, alikersantti Aleks Lehtonen

Tiedustelulinja

Kasarmilla niitä näkee harvoin, harjoituksissa ei laisinkaan. Teka vie nämä rinkaselkäiset hiipparit metsään ja noutaa viikon päästä kasan raatoja pois. Kun muut linjat kyselevät, mitäs pojat on tehnyt, niin vastauksesi tulee epämääräistä mutinaa timppailusta, tähyistä ja irtaantumisesta.

Nämä AUK:n alussa vielä pienet poikaset eivät osanneet arvata, mitä tuleman pitää kun ohjelmassa oli vain pullantuoksuista yhtenäiskoulutusta ja oppitunteja. Nuorukaisia löytiin kenttälapiolla naamaan, kun ensimmäisenä harjoituksena oli SERE B. "Mies voi lähteä SEREltä, mutta sielu jää matkalle", santsari kertoi tä-

tä kammottavasta selviytymisleiristä. Kipu, nälkä, nestehukka ja univelka tulivat tutuiksi, kun rinkan lisäksi harteilla painoi kaveri tilapäispareissa. Perässä vainosi rajavartioston koira sekä Sodankylän omat koirat, sotilaspoliisit. Vastoin odotuksia kaikki selvisivät ja ryhmähenki oli tiivistynyt sakeaksi kuin suovesi.

Tiedustelulinjaa kannattelee tiukka kuri, tinkimätön yhteishenki ja huumori. 2/16 radistit ja tiedustelijat niputettiin yhdeksi linjaksi, mikä on tehnyt meistä tiiviin paketin, jossa kaikki osaavat kaikkien hommat. AUK:n alussa oli makeaa saapastella ympäri kasarmia alakireissä puukko heiluen. Harjoituksissa opimme, että nämä etuoi-

keudet eivät ole itsestäänselvyyksiä. Tehtävät pitää hoitaa kunnolla, eikä nollausta katsota hyvällä. Leirien pahoinvointi muuttuu kumminkin aina huomisen hyvinvoinniksi ja lomille on saanut poistua hymyssä suin.

Linja vaatii paljon, paljon olemme antaneet ja vielä enemmän olemme saaneet. Välillä huumori on ollut vähissä ja silmissä villynyt hedelmäpeli tehtävän sijaan. Linjaveljien tuki on loppujen lopuksi sissien tehokkain ase hajoamista vastaan. Räkänokista on kasvanut AUK:ssa raavaita miehiä ja metsän petoja, jotka selviytyvät pelkällä järviruo'olla ja kuravedellä. Kulunut puoli vuotta on ollut kaunis matka, vaikka aina ei olekaan ehtinyt nauttia maisemista. Intin yksi kohokohdista oli, kun rikkinäisinä ja likaisina, mutta onnellisina, huudettiin SERE:n jälkeen yhteen ääneen: Henki hyvä, kunto kova, sissi PARAS!

Tiedustelulinjan oppilaat, yläriivi vasemmalta alkaen: **linjan priimus Teemu Kylmä**, Okko Tuuri, Henri Kipinä, Jan-Erik Junttila, Eetu Lukkarinen, Lauri Kantola ja Arttu Karjalainen. Alarivi vasemmalta alkaen: Konsta Lahtinen, Samu Kervinen, Jaakko Pakarinen, Eelis Rontti, Janne Jylänki ja Veikka Koskela. Tiedustelulinjan kuvasta puuttuvat oppilaat: Joonas Kuusisto, Tomi Leinonen ja Markus Peteri.

Jääkäri linja

Lähtökohtaisesti jo ensimmäisestä päivästä alkaen linjamme ryhmähenki oli tiivis. Alussa haastavinta tuntui olevan vertaisjohtaminen, mutta aamujen kuluessa sekin alkoi sujua. Innostusta ja mielenkiintoa ei taistelijoista puuttunut, kun pääsimme tutustumaan linjakohtaiseen

kalustoomme, mihin kuuluivat PKM- konekivääri, tela- ja pohjamiinat, kevytkertasingot sekä viuhka- ja kylkipanokset. Todellisuuden tuntua harjoituksiin ja koulutuksiin toivat jokaiselle taistelijalle jaetut taistelusimulaattoriliivit eli kasi- simulaattorit. Ensimmäisessä ampumarajoituksessa pääsimme

ampumaan harjoituskevytkertasingolla, räjäyttämään TNT:tä sekä ampumaan pimeäämunnassa valokuovia. Ensimmäisessä taisteluharjoituksessa saimme kokeilla tiedustelua erilaisia valonvahvistimia hyväksi käyttäen.

Tietenkin AUK-1 kurssin kruunasi kurssijuhla. Kun puolet lin-

jamme taistelijoista lähti RUK:kiin, linjamme ryhmähenki koki pienen kolauksen, mutta kapusi nopeasti takaisin, ollen entistä tiiviimpi. AUK-2:n kurssin alussa pidetty koko päivän kestänyt rankka lähitaistelukoulutus oli suuri menestys pienistä murtumista ja isoista mustelmista huolimatta, oppilaat olisivatkin halunneet uudestaan samanlaisen ”tappelupäivän”. Taistelua rakennetulla alueella pääsimme jo ensimmäisen kerran kokeilemaan AUK-1 kurssin aikana Sodankylän keskustan pimeässä yössä, revon-

tulien valaistessa toimintaamme. Tositoimiin ”aketuksen” parissa pääsimmekin sitten AUK-2 kurssin aikana, kun harjoittelimme taistelua rakennetulla alueella vanhalla hevostallilla, joka on muokattu eri lähitaistelutilanteisiin sopivaksi. Ikunoista rakennukseen sisään meneminen ja henkilön kiinnittäminen sai taistelijoihin vauhtia ja syvensi ryhmätöiden merkitystä. Koko aliupseerikurssin ajan kuntoamme on pidetty yllä aamureippailuilla sekä vapaaehtoisena pakollisella iltajumpan avulla. Harjoitukset ovat tulleet haastavammiksi sään kylmetessä, mutta ”jääkäri nauttii silloin kun jääkäri ei nauti”. Vauhtia ja vaarallisia tilanteita ovat myös meille luoneet taitavat teka-kuskimme. Ilmasuojaan ajaminen, ah- taassa telakuorma-autossa, möykkyisistä metsää pitkin on mielenkiintoinen kokemus.

Maavoimien vaikuttamisharjoitus 2016 oli silmiä avaava kokemus. Harjoituksessa huomasimme

joukkueen toiminnassa myös kehitettävää. Ammunnat olivat paljon pidemmälle vietyjä ja suuremmissa mittakaavassa toteutettuja. Osa linjamme taistelijoista pääsi harjoituksen aikana ampumaan KES:llä harjoitusraketit sekä apilaksilla sisäänpiiput, mikä toi sinkojen käsittelyyn enemmän todellisuuden tuntua ja myös kehitti sinkojen käsittelytaitoja. Välisota Rovajärvellä oli raskas, mutta palkitseva kokemus. Koimme uusia hienoja taisteluita, joissa teimme myös yhteistyötä muiden linjojen kanssa.

Kokonaisuudessa aliupseerikurssi on vaatinut, henkisesti ja fyysisesti, paljon, mutta myös antanut sitäkin enemmän. Viikot ovat menneet huomaamatta ohitsemme ja jäämme innolla odottamaan tulevia haasteita.

”Tahdon olla kiväärimies, taistelulentien viikatemies”

Jääkäri linjan oppilaat, yläreivi vasemmalta alkaen: Ilari Huhtaniska, Sampsa Fagerholm, Tony Piippola, Elias Furst, Valtteri Sutela, Niko Haapalainen, Olli Marttila-Tornio, Anssi Kiuttu ja Sami Sääsilahti. Alareivi vasemmalta alkaen: Eetu Rantatalo, Henri Arvola, linjan priimus Atte Kangas, Verne Stenius, Maiju-Reeta Seppänen, Oleg Ylisirniö, Anssi Aho, Iida Pesonen ja Lauri Sydänmetsä.

Moottorilinja

Saapumiserän 2/16 P-kauden lopulla 28 onnekasta jääkäriä ja tykkimiestä suuntasi kohti "motoaukkia".

Moottorilinjan aliupseerikurssi alkoi viikon muita linjoja aikaisemmin autokoululla, joka on olennainen osa linjan koulutusta. Varsinaisen päiväohjelman päätyttyä suuntasimme etenkin AUK:n alussa moottorilinjan santsareiden pitämiin koulutuksiin, joissa tutustuimme ajoneuvokalustoon ja niiden lisälaitteiden käyttöön. Vapaa-aika jäi vähäiseksi myös C1E- ja CE- käsittelyharjoitusten takia, mutta korttien saamisen jälkeen sotkun munkit maistuvat entistä paremmalta.

Kuljettajan ammattipätevyyskoulutus on yksi osa moottorilinjan oppilaiden koulutusta. 280 tunnin koulutus sisältää sekä teoriaa että käytännön harjoituksia, jotka liittyvät raskaankalustonkuljettajana toimimiseen. Ammattipätevyys antaa oikeuden toimia ammattikuljettajana siviilissä ja se onkin ajokorttien ohella suurimpia rahallisia hyötyjä, joita varusmiespalveluksesta voi saada.

Aliupseerikurssin ohjelmaan kuului tietysti myös ase- ja taistelutalokoulutusta, joita moottorilinja harjoitteli pääasiassa ampuma ja taisteluleireillä. Tutustuimme mm. ilmatorjuntakonekiväärin rakenteeseen ja sen asentamiseen sekä maajalustalle että maastokuorma-auton katolle. Tutustuimme lisäksi kevyen konekiväärin rakenteeseen, lämpökameroihin ja joihinkin viestivälineisiin. Ampumaleireillä ammuimme ryhmän hyökkäys- ja puolustusammuntaa vaihtelevissa olosuhteissa ja harjoittelimme ohessa johtamaan partiota ja ryhmää. Kurssilla saatiin koulutusta myös telakuorma-autosta, jota annettiin pääasiassa Sodankylästä kurssille tulleille.

Aliupseerikurssin kohokohta oli tietysti ajoleiri, jolla pääsimme koetelemaan maastokuorma-autojen

rajoja ja omia taitoja vaihtelevissa olosuhteissa. Leirin ohjelmaan kuului maastoajon ohella myös ajoneuvosuunnistusta, ilmasuojajaan ajoa, rastikoulutusten pitämistä jääkäreillä sekä moottorimassin ja numero-opasteiden avulla ajon harjoittelua. Leirin lopulla oli kul-

jettajantaitokilpailu, jolla testattiin osaamisemme tasoa.

Moottorilinjalle tuli porukkaa hyvin erilaisilla taustoilla, mutta varmasti jokainen kehittyi sekä ihmisenä, johtajana että kuljettajana. Tästä on hyvä jatkaa ja jättää linjan haasteet seuraaville oppilaille.

Moottorilinjan oppilaat, takarivi vasemmalta alkaen: Ville Leskelä, Johannes Nissilä, Juhani Jurvakainen, Teppo Karjalainen, Lari Honkanen, Jarno Ahokas, Erkka Moilanen, Aleksi Erkkilä, Ville Vesa, Jesse Tuomaala ja Samuel Manninen.

Keskimmäinen rivi vasemmalta alkaen: Miika Viitala, Janne Pitkänen, Janne Korri, Arttu Hepoaho, Valtteri Mäkelä, Joni Kiviaho, Antti Johansson, Lauri Pesonen, **linjan priimus Aleksi Lehtonen** ja Frans Jarlas.

Eturivi vasemmalta alkaen: Timo Tauriainen, Tony Risto, Paavo Huhta, Konsta Hukka, Santeri Haavisto, Elias Peltonen ja Jukka Lapinjoja.

Viestilinja

Miten käskeä joukkoa hyökkäämään, miten ilmoittaa, että vihollista näkyvässä? Varmasti ensimmäisenä mielessä käy asiasta ilmoittaminen korkeammalle taholle. Mutta mitä jos ääni ei kannakaan hierarkian portaita ylöspäin? Tällöin viestin tehtävä viimeistään realisoituu. Tähän tehtävään yksi ensimmäisistä ratkaisuista oli merkkitulien pystyttäminen maaston korkeimmille kohdille. Sähkön aikakaudella lennätin korvasi merkkitulet ja radioiden kehittyttyä viesti alkoi kulkea langattomasti. Nykyään viestiyhteydet toimivat suurimmalta osin samalla tekniikalla kuin internet, langallisesti tai langattomasti, laitteella kuin laitteella, käyttäen nykystandardin salaustekniikoita.

TCP, MATI, TR, RH, YK - Näämä käsitteet ovat jokaiselle raavaalle, mutta isänmaalliselle viestiukolle tuttuja. Jos aiempaa kiinnostusta tietoliikennejärjestelmiin löytyy, tulet ammentamaan valtavasti tietoa modernin sodankäynnin teknisestä puolesta. Kuitenkin ilman aiempaakin tuntemusta tietoverkoissa viestilinjalla pärjää oikein hyvin.

Mutta mistä viestialiupseeri on tehty? Kaapeleista, teipinpätkistä, yhteyksistä toimivista, asemista liikkuvista, aamuista painavista. Vitsit sikseen, viestillä aliupseerikurssit menevät hujauksessa. Hommat opitaan suurimmalta osin luokan lämmössä hyvällä ryhmämeiningillä - teknistä puolta on järkevää soveltaa kentällä vasta, kun asiat kuten radion alustaminen on harjoiteltu monesti. AUK1:n aikana suoritimme pitkään kuumotellun kelojen yön eli pitkän parikaapeliyhteyden rakentamisharjoituksen. Rakennusurakka hoitui hyvin ja melkein ajallaan; vaivaiset neljä tuntia myöhässä tavoitteesta. Seuraavan päivän agenda oli tiukka, yhden tunnin yönien voimalla (jonka oppilas Lohiniva

muuten vietti kipinässä ja on ikuisesti suolainen) jäätyneen kaapelin purku syksyisen yön pimeydessä. Harjoituksen jälkeinen päivä kuuluu huonosti kelattujen kelojen santsailussa ja syntien sovittelussa kelajumalien kanssa.

Parhaimpien ja Sonnisen lähdettyä reserviupseerikouluun, AUK2 sujui seesteisesti viestiasemien käyttöä soveltaessa lukuisissa taisteluharjoituksissa. Taistelutilanteessa viestin tehtävä on rakentaa ja ylläpitää viestiyhteyksiä,

joita olemme muodostaneet oppilaiden miehittämien asemien välille. Yksi viestin hyvistä ominaisuuksista on sen toiminnan itenäisyys: asemilla aika kuluu pitkästi viestiyhteyksiä päivystäessä ja sissimuonaa keitellessä. Poikkeuksena komentovaunu eli kotka, jossa työn määrä sekä viestipäivystystunnit eivät lopu kesken. Vaunun sisällä istuminen on mielenkiintoinen kokemus itse kullekin viestiukolle; suljetun vaunun sotavalon hehkussa ei ulkomaailmasta kuu-

le kuin radion välityksellä. Varsinkin tulikomentoja ja komppian päällikön käskyjä satelee jatkuvala syötöllä.

Teemme toki muutakin kuin linjakohtaisia tehtäviä. Ampumaleirillä - korjaan - harjoituksissa palautamme aina mieleemme ryynnäämisen jalon taidon sekä suojeluhälytyksessä toimimisen, joka muuten nostattaa teltan pystytyksen aivan uusiin sfääreihin. Timanttista. Tästä pääsemmekin mielestämme viestin hienompaan

ominaisuuteen: omalaatuiseen huumoriin. Nimittäin vaikka välillä rentoa onkin, pitkät päivystysvuorot ja toiminnasta erillään oleminen syö miestä. Tätä varten viestilinjan onkin kehitellyt itselleen prikaatin hajonneimmat läpät ja tornarit. Näitä onkin sitten kotoisaa levittää yhteyskokeiluiden merkeissä kaikille naapuriasemille.

Vaikka aina välillä onkin erimielisyyksiä toistemme kanssa, yksi asia on meille kaikille (opp. Gonakangasta lukuun ottamatta) selvää: viestihommat ovat ne prikaatin parhaimmat hommat. Ellei parhaimmat niin ainakin asiallisimmat. Köh köh. Näillä sanoilla haluamme kiittää kouluttajamme, luutnantti Tuomista, sekä ylikersantti Turpeista, unohtamatta toki rakkaita apukouluttajiamme, hyvistä hetkistä.

Viestilinjan oppilaat vasemmalta alkaen:

Sami Kela, Abdi Abdillaahi, Pauli Pouke, Ville Nissinen, Janne Raappana, Joel Nikula, Joonas Borén, Juri Haataja, Julius Kittilä, linjan priimus Tuomas Lohiniva, Leino Marjanen, Paavo Räihä, Olli Palokangas

Kranaatinheitinlinja Tuliasemalinja

Mitä me, yliluutnantin rapanaamat, opetuslapset, tassijöyssit. Aloitimme AUK 1:n komealla ja kauniilla 26 jöyssin vahvuudella ja aloimme pikkuhiljaa tutustumaan johtajakoulutukseen ja tuliasemalinjan saloihin. "Onhan se miehekäs vehje", lausahdus kuvaa hyvin raskaan kranaatinheitin näköä. AUK 1 meni rivakasti ohi ja joukkueen tiedot ja taidot alkoivat hioutua satojen asemarallien myötä. Mahuipa mukaan pari heitinmarssia. Ja voi pojat, oli se hienoa, kun ensimmäiset kovat naatit pasah-

tivat taivaalle suora-ammunnan merkeissä AUK 1:n ampumaharjoituksissa.

Pian RUK kutsui kahdeksaa oppilasta ja aliupseerioppilaat jäivät pitämään linjaa pystyssä. Sanonta "kun väki vähenee niin pidot paranee" piti meidän osalta paikkansa. AUK 2 alkoi ja lukuisat taisteluharjoitukset. TULIKOMENTOJA! ja sitten juostiin. Olihan se yhtä ravaamista heittimellä mutta AUK 2 lensi kuin siivillä.

AUK oli raskas, mutta niin sen pitääkin. Samalla, kun kunto ja hauikset kasvoi, kasvoi myös heitintietämys ja johtamistaidot. Tal-

vella heitinkaluston raahaaminen lumihangessa ja päivystäminen heittimellä tuulessa ja tuiskussa oli kuluttavaa. Mutta puhaltamalla yhteen hiileen seläitimme vaikeita hetkiä. Koulimme itsestämme kelpo heittimenjohtajia.

Kuten motto kuuluu: "Heitinmies ei hellitä!"

*Tuliasemalinjan oppilaat, yläriivi vasemmalta alkaen: Eetu Valo, Juho Koivukangas, Jarkko Kulha, Klaus Karttunen, Kalle Kamunen, Petrus Similä, Miikka Kuosmanen, Valtteri Sauvolainen, Teemu Pesonen, Jaakko Littow ja Niko Tölli.
Alarivi vasemmalta alkaen: Riku Heikkinen, Saana Sipola, Heikki Mustonen, Joonas Hilliaho, Jenni Koivisto, Lauri Ruottinen ja Henri Laatikainen.*

Kranaatinheitinlinja Tulenjohtolinja

Peruskoulutuskauden päätyttyä aliupseerikoulun tulenjohtolinjalle siirtyi vajaa 20 uutta oppilasta. Hyvä ryhmähenkien muodostui nopeasti ja linjatovereita kannustettiin ja autettiin, varsinkin tasotöissä, joissa jokaisella oli vaihtelevasti ongelmia. Lopulta jokainen meistä oivalsi, miten päin tasolle milloinkin piirrettiin. Seuraavaksi olikin jo aika siirtyä käytännön harjoitteluun, ja niin viestivälilinet kuin laseretäisyysmittari

ja maalinpaikannuslaite tulivat tuiksi.

Ensimmäisellä metsäkeikalla, AUK1:n ampumaharjoituksessa, tunsimme jo tulenjohtoryhmän toiminnan ja pääsimme ohjaamaan raskaiden 120 mm heittimien tulta. Oli hienoa nähdä mäntyjen ja kuusten varisevan iskemien voimasta.

Kasarmille palattuamme edesämme odottivat AUK1:n kokeet, joissa testattiin johtajuutta sekä tulenjohto temppujen hallintaa.

Kokeiden perusteella puolet oppilaista valittiin RUK:n ja AUK:ssa jatkoiksi kahden tulenjohtoryhmän vahvuinen osasto, jonka ryhmähenkien korostui entisestään. AUK2:n taisteluharjoituksissa toimimme osana jääkärijoukkuetta, jolloin saimme harjoitella toimintaa tositalanteissa. Pienistä vaikeuksista huolimatta jokainen oppilas suoritti kurssin hyvillä mielin ja vastoinkäymisille lopulta nautettiin. Ja meistä kaikista tuli epäsuoran tulen jumalia.

Tulenjohtolinjan oppilaat vasemmalta alkaen: Juuso Immonen, Ismo Keskimäinen, Eero Tanner, Niko Kalasniemi, koko aliupseerikurssin ja Kranaatinheitinlinjan priimus Eino Männikkö, Roni Lähdenperä, Juha Tapio ja Jari Köngäs.

Panssarintorjuntalinja

Tälle linjalle nollaaminen ja taikinointi eivät kuulu, ja koska hiki säästää verta, joka päivä on annettava kaikkensa. Koulutajamme ovat parasta A-luokkaa ja vaativat paljon, mikä on hyvä asia sillä se saa jokaisen tekemään hommat aina hieman paremmin.

Olemme pieni linja ja osittain myös tämän vuoksi meillä on erinomainen ryhmähenki. Kaikki auttavat toisiaan, ketään ei jätetä jäl-

keen ja jos kaveri meinaa tippua, se vaikka kannetaan loppuun asti. Näiden 16 viikon aikana olemmekin hitsautuneet yhteen niin että meistä on tullut kuin yksi iso kaveriporukka, jossa kaikilla on sama yhteinen tavoite kirkaana mielessä: tuhota vihollisen panssariväen!

Panssarintorjuntalinjalla on tunnetusti vahva linjahonori sekä useita omia perinteitä. Kenel-

lekään ei varmaankaan ole jäänyt epäselväksi, kuka määrää.

Vaikka lukuisat mehtäpäivät, loputtoman pitkiltä tuntuvat ohjusvartiot tai asemaralli jalan ovat välillä hajottaneet, on linja antanut enemmän kuin se on ottanut. Panssarintorjuntalinja kasvattaa luonnetta ja samalla fyysinen kunto sekä ongelmanratkaisu- ja paineesietokyky ovat kehittyneet. Ikimuistoisena mieleen ovat jääneet myös esimerkiksi kovat kessit, apilakset ja ohjukset, joita olemme päässeet ampumaan.

Mikäli haluaa varusmiespalvelukseltaan paljon haastetta niin henkisesti kuin fyysisestikin, itsensä ylittämistä sekä yksinkertaisesti tosi siistejä hommia, on panssarintorjuntalinja oikea valinta!

PS: PST määrää

Panssarintorjuntalinjan oppilaat vasemmalta alkaen: Herkko Räisänen, Miska Makkonen, linjan priimus Tatu Oksman, Ardian Ramadani, Ville Kantola, Waltteri Takkula, Joonas Koivula, Sonja Pokka ja Riku Pyykkönen.

Jääkäriprikaatin tapahtumia 2017

TAPAHTUMA

AIKA

PAIKKA

Kotiuttaminen ja palvelukseen tulo

Kotiuttaminen 255 päivää palvelleet	15.3.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Kotiuttaminen 347 ja 165 päivää palvelleet	15.6.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Palvelukseen tulo 2/17	3.7.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Kotiuttaminen 255 päivää palvelleet	13.9.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Kotiuttaminen 347 ja 165 päivää palvelleet	14.12.2017	Sodankylä ja Rovaniemi

Juhlatilaisuuksia ja maanpuolustustapahtumia

Vala ja vakuutus, Lapin jääkäripataljoona	11.2.2017	Sodankylä
Vala ja vakuutus, Rovaniemen ilmatorjuntapatteristo	18.2.2017	Tervola
Maavoimien ja aluetoimistojen vuosipäivän konsertti	23.2.2017	Rovaniemi. Lappia-talo
Lapin aluetoimiston vuosipäivä	24.2.2017	Rovaniemi
Lapin jääkäripataljoonan perinnekäivä	10.3.2017	Sodankylä
Kotiuttamisjuhla	14.3.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Rovaniemen varuskunnan pääsiäishartaus	13.4.2017	Rovaniemen kirkko
Kansallinen veteraanipäivä	27.4.2017	
"Intti tutuksi" puolustusvoimien avoimet ovet	2.5.2017	Sodankylä
"Intti tutuksi" puolustusvoimien avoimet ovet	12.5.2017	Rovaniemi
Reserviläisten ylentämistilaisuus ja konsertti	2.6.2017	Rovaniemi
Puolustusvoimain lippujuhlan päivä	4.6.2017	
Vala ja vakuutus	12.8.2017	Kemi
Omaisten päivä	9.7.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Puolustusvoimien Suomi 100 -juhlakiertue 2017	17.8.2017	Rovaniemi
Juhlallinen lipunlasku ja kenttähartaus kunnantalon edessä	23.8.2017	Sodankylä
"Intti tutuksi" puolustusvoimien avoimet ovet	3.10.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Kotiuttamisjuhla	12.9.2017	Sodankylä ja Rovaniemi
Jääkäriprikaatin vuosipäivä (1.10.)	6.10.2017	Sodankylä
Rovaniemen ilmatorjuntapatteriston perinnekäivä	24.11.2017	Rovaniemi
Reserviläisten ylentämistilaisuus ja konsertti	4.12.2017	Rovaniemi
Suomi 100 vuotta, alueellinen Itsenäisyyspäivän juhla	6.12.2017	Sodankylä
Kotiuttamisjuhla	13.12.2017	Sodankylä ja Rovaniemi

Urheilua

Hiihdon Sotilaiden Suomenmestaruuskilpailut	20.–23.3.2017	Sodankylä
Jeesiön lenkki polkupyöräkilpailu	19.8.2017	Sodankylä

Alueraivaamiset

Tankavaara	7.–16.8.2017
Pikku-Petsamo	25.–30.9.2017
Misi	11.–28.9.2017

